

ஸ்தி:

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்
எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

மயர்வறமத்நலம் அருளப்பெற்ற திருப்பாணாழ்வார்
அருளசீசய்த

அமலாதீபிரான் பெரியநம்பிகள் அருளசீசய்த தனியன்

ஆபாத₃குட₃மநுபு₄ய ஹரி³ ஸயாநம்
மத்₄யே கவேரது₃ ஹதுர்³ முத்₃தாந்தராத்மா ।
அத்₃ரவீருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்
யோநிச்சகாய மநவை முநவாஹநம் தம் ॥

பள்ளளோகம் ஜீயர் அருளசீசய்த தனியன் வ்யாக்ட்யாநம்

அவ.- (ஆபாத₃குட₃மத்யாத்₃) ஒதில் “கெருடவாகனஞரும் நற்க” (திருமாலை-10) என்றும், “அஞ்சறைப் புபாகனையான் கண்டது தென்னரங்கத்தே” (பெரியதிரு 5-6-6) என்றும் சொல்லுகிறயறேயே பெரியபெருமானை ஸேவித்து அநுபு₄ஷ்த முநவாஹநரை மநஸ்ஸாலே அநுபு₄ஷ்கும்படி சொல்லுகிறது. க₃ருட₃வாஹநத்வமும், ஸேவைசாயித்வமும், ஸ்ரிய:பத்த்வமும் ரே ஸர்வஸேவையான ஸர்வாத்₄க வஸ்துவுக்கு ஸழைணம்; பூப்படி ஸர்வாத்₄க வஸ்துவுஞ்சுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் ஸக்ரமமாக அநுபு₄ஷ்தயறி சொல்லுகிறது.

வ்யா.- (ஆபாத₃குட₃ம்) “திருப்பாதகேசத்தை” (பெரியாழ்.

திரு 1-2-21). (அநுபு₄ய) அமலனாத்பிரானடைவே அநுபு₄ஷ்து, ஹரி் ஸயாநம்) “ஸ்ரீமாந் ஸாக₂ஸாப்த: பரந்தப:” (ரா.ஸ் 38-25) என்னும்படியாய்க்கட்க்கை. கடந்தக்கடையிலே உட்குடையசுரர் உயிரெல்லாமுண்ட(திருவாய் 7-2-3)வரிறே. “ஹரத்தூரி:” அநுசலைர் மநஸ்தையும் ப்ரத்சலைர் ப்ராண்களையும் ஹரிக்குமவரெங்கறது. அநுசலைர த்திருவிழச்த்தாபஹாரம் பண்ணும்படியாய்நூக்கை. “கடந்ததோர் கட்கைக்கண்டு மெங்குனம் மறந்து வாழ்க்கேன்” (திருமாலை-23), “ஏரார்கோலம் தகழக் கடந்தாய் கண்டேன்”(திருவாய் 5-8-1)என்னும்படி தாபஹாரானவரை. அவர்தாம், ★ அரவின்னை மிசை மேயமாயனா(அமலன்-7)ரான முக்ல்வண்ண(திருவாய் 7-2-11)வரே. கூப்படி அநுசலைப்ரத்சலைரசாணைசிசாணங்க- ளைப் பண்ணுமவரானவரை.

(கவேரது₃ஹ்துர் மத்₄யே) கவேரகந்தயயான காவேரமத்₄யே. *கங்கையற் புஞ்சமாய காவி நடுவ பாட்டிலே(திருமாலை-23)யிறே படுகாடுக்டக்கறது. வண்பொன்றீ(பெருமாள் திரு.2-3) திரைக்கையாலடிவருட பெருமாள் திரு.1-1) திருவாளன்தூக வாய்த்துத் திருக்கண்கள் வளருகறதுபெரியாழ் திரு.4-9-10). கூப்படி (கவேரது₃ஹ்துர் மத்₄யே ஸயாநம் ஹரி் ஸுபாத₃குட₃ம்) என்று குடத்தசமுடியை வைத்துக் குணத்தச பாதம்நீட்டி வடத்தச பின்புகாட்டத் தென்த்தசயிலங்கை நோக்கக், கடல்நறக் கடவுளைந்தை அரவனைத்துயிலுமாகண்டு(திருமாலை-19) அநுபு₄ஷ்து ரென்கை. (முத்₃தாந்தராத்மா) கூப்படி அநுபு₄ஷ்து ஹ்ருஷ்டமநாவானார்; அகமக்ஷப்பெற்றார். உவந்த உள்ளத்த(அமலன்-2)ரானார். ஸந்துஷ்டச்தஸமாஹ்தரானார்.

“மக்ஷ்ந்தது சந்தை”(ரூ. திருவ-32) என்னக்கடவுத்துறே.

இனி அவ்வளவில் நல்லாதே அத்துறையில் நியநயோர் விஷயாந்தராணாம்) என்றும்படி காணாக்கண்(முதல் திருவ-11) என்றும்படி காணாக்கண்(முதல் நியநயாந்தராணார். “அனையறங்க என்னமுத்தனக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்றாய்த்து ஒவர் ஒவ்விஷயத்திலே அஸ்தமதாந்ய பாவராயிருப்பது; “ஏததே₃ வாம்ருதம் த்துறையில் வா த்துறப்பியந்து” (ரூந் 3-6) “அரங்கமா கோயில் கொண்ட கரும்பினைக்கண்டு கொண்டென் கண்ணை களிக்குமாறே” (திருமாலை-17); ராமம் பேம் அநுகாதா த்துறையில்: – ந த்வா பஸ்யாம்ரா.அ 42-34) யிறே. ஸெளந்த₃ ர்யஸாக₃ ரத்திலே மக்கநராணார்; ஒவர்க்கு அழகு ஈஜ்ஞாநத்தை விளைத்ததாய்த்து. அத்துறையில் த்துறையிலை த்துறையில் அத்துறையிலை அத்துறையிலை. அன்றக்கே, “சந்தை மற்றொன்றன் தற்கதல்லா” (திருவாய் 7-10-10) “பாவோ யாந்யத்ர க₃ச்ச₂து” (ரா.உத் 40-15) என்றும்படி பாத்வாத₃ க யாய்த்து பரோக்ஷவிஷயமாக்க தென்னுதல்; “கட்கலீ” (திருவாய் 1-2-3) என்றும் வழவையிறே கண்ணால் கண்டநுப₄ வித்தது. பாணாதவையும் கண்டவஸ்துவிலே யுண்டுறே. பெப்படி மைப்படி போன்று(திருவிரு-94) யை யநுப₄ வித்து மற்ற விஷயங்களைக் காணாக்கண்ணாயிருக்கும்வரைச் சொல்லுகிறது.

(யோ நஸ்சகாய மநவை முநவாஹநம் தம்) என்று- யாவராருவர் “கண்டகண்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்று அறுத்யிட்டார், அப்படிப்படை அந்த மநவைஹநரை. (மநவை) மநஸ்ஸாலே ப்ரதிபத்த பண்டுக்ரேன்றுயிருக்கிறது. “அயனலர்கொடு தொழுதேத்து” (பெரிய

திரு 4-2-6) என்றும்படி ஹம்ஸவாஹநனான் சதுர்முக₂ன் பஹமுக₂மாக அநுப₄வித்தாப்போலே முந்வாஹந ரான் ஒவரும் ஏகமுக₂மாக ஒரண்டு கண்ணாலும் கண்டநுப₄வித்தார். “க்ரீடகேயூரகரத்நகுண்ட₃லம் ப்ரலம்ப₃முக்தாமணி ஹேமபு₄விதும் ஸிசாலவசஷஸ்ஸ்த₂லஸோப₄கெளஸ்துப₄ம் ஸ்ரியா ச தே₃வ்யாதத்₄யுவதோரு விக்₃றஹம் ப்ரதப்தசாமிகர சாநவாஸஸம் ஸாமேக₂லாநாபுர ஸோப₄தாங்க்ரிகம் ஸாவர்த்து₄நீஜாதம்ருணால கோமலம் த₃த₄ாநமச்ச₂ச்ச₂வி யஜ்ஞஸ்த்ரகம் பு₄ஜோபத₄ாநம் ப்ரஸ்ருதாந்யஹஸ்தம் நிகுஞ்சதோத்தாந்தபாத₃யுக்க₃மம் ஸாத₃ர்க்க₄முர்வம் ஸமுத₃க்ரவேஷம் பு₄ஜங்க₃தல்பம் புருஷம் த₃த₃ர்ஶ ॥” (ஹஸ்தக்ரி மாஹாத்ம்யம்) என்று ப்ரஹ்மாவானவன் அப்புமாநியாகையாலே, முடியேதொடங்க யநுப₄வித்தான்; ஒவர் அடியாராகையாலே அடியே தொடங்க அநுப₄வித்தார். அவன் கண்டவநந்தரம் விஷயங்களையும் கண்டான். ஒவர் விஷயங்களைக் கண்டிலர். “திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணாலுள்ளன” (அமலன்-I) “கண்டகண்கள் மற்றொன்று- னைக் காணாவே” (அமலன்-IO) என்றார்.

வீணையும் கையுமாய் ஸேவிக்கற ஒவர்க்கு, சேமழுடை நாரதபெரியாழ். திரு 4-9-5)னாரும் ஒருவகைக்கு ஒப்பாகார்.

பெரியாழ்வார் அவதாரத்தில் அநுப₄வம் ஒவர்க்கு அர்ச்சாவதாரத்திலே; அவர் பாதுக்கமலம் (பெரியாழ் திரு I-2-I) என்றத்தை, திருக்கமலபாதம்(அமலன்-I) என்றார்; பிதகச்சற்றாடையொடும்(பெரியாழ் திரு I-7-3) என்றதை, அரைச்சவந்தவாடையின் மேல்(அமலன்-2) என்றும், அழக்ய

260 /

27 | १०/०७

உந்தயைபெரியாழ் திரு 1-2-8), அயனைப் படைத்ததோவெழவுந்த (அமலன்-3) என்றும், பழந்தாம்பாலார்த்த வதரத்தை (பெரியாழ் திரு 1-2-9), சுந்வயற்றுதறபந்த(அமலன்-4) மென்றும், குருமாமணப்புண் ராவாவித்தகழும் திருமார்வைபெரியாழ் திரு 1-2-10), திருவார யார்பு(அமலன்-5) என்றும், அண்டமும் நாடுமெடங்க ஸ்ரூங்க்ய எண்டத்தை(பெரியாழ் திரு 1-2-13), முற்றுமுண்டகண்டம் (அமலன்-6) என்றும், நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நலாவிய கூகுத்தலத்தை(பெரியாழ் திரு 1-2-12), கையினார் கார்சங்கனலாந்யர்(அமலன்-7) என்றும், செந்தொண்டை யாயைபெரியாழ் திரு 1-2-14), செய்யவாய்(அமலன்-7) என்றும், காங்கள்ருந்தவா(பெரியாழ் திரு 1-2-16)வென்றதை, கார்ப்பாரியவாய கண்கள்(அமலன்-8) என்றும், உருவுகரியவாளி மாணிவண்ண(பெரியாழ் திரு 1-2-17)வென்றதை, எழல் ஸ்ரீமாணி(அமலன்-9)யென்றும், குழல்கள்ருந்தவா(பெரியாழ் திரு 1-2-20) என்றதை, துளவெற்றயார் கமழ்நின்முடி (அமலன்-7)யென்றும் அருள்சி செய்தார். கோவலனாய் காவண்ணயுண்டவாய(அமலன்-10) னிறே பெரியபெருமாள். ஆகையால் அநுப₄வத்தில் கிருவரும் கூடும் ரத்திர்களாயாய்த்திருப்பது. கீப்யா மந:ப்ரீதி பிறக்கும்யா அழியா வித்த ஆழ்வாரை கீங்கு மந:ப்ரீதி பிறக்கும்யா (மநவை) என்று - மநஸ்ஸாலே ஸேவிக்கும்யா சொல்லிற்று.

திருமலைநம்பி அருளிச்செய்த தனியன்

காட்டவே கண்ட பாதகமலை நல்லாடையுந்த
தேட்டரு முதறபந்தந் திருமார்வு கண்டஞ் செவ்வாய்
வாட்டமல் கண்கள்மேன் முனியேற்ற தனிபுகுந்து
யாப்பனால் கண்டுவாழும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

அவ.- (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்) பெரிய பெருமாளைப் பாது₃ அது₃ கேஸாந்தமாய் அநுபு₄ விக்கப்பெற்ற பாண்பெருமாளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஹர்ஷ்க்ரும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா.- (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்)
“அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கன்றவே”(அமலன்-1) என்று “யீரங்கே₃ சுயபாது₃ பங்கஜயகும்” (ர.ஸ்த 1-125) என்ற யீரங்க ராஜசரணாம் புஜங்களை(யதிராஜவிம்சதி-இச் சொல்லுகிறது. நல்லாடை) “அரங்கத்தம்மான் அரைச்சவந்தவாடை”(அமலன்-2) என்று ரங்க₃ து₄ ரந்த₄ ரனுடைய பீதாம்பு₃ ர(ர.ஸ்த 1-120)த்தைச் சொல்லுகிறது. (உந்தி) “அரங்கத்தரவின்னையான் அயனைப் படைத்ததோரெழ்வுந்த”(அமலன்-3) என்று விது₄ சுவந்து₃ அநமான நாபி₄ பத்து₃ ம(ர.ஸ்த 1-116)த்தைச் சொல்லுகிறது.

(தேட்டருமுதறபந்தம்) தேட்டரும் திறல்தேனான தென்ன ரங்கபெருமாள் திரு.2-1)னுடைய தேடற்கரிய உது₃ ரபந்த₄ ம் (பெரிய திரு.9-9-10). “அரங்கத்தம்மான் திருவய்றுதறபந்தம்” (அமலன்-4) என்று “படம் க்லோது₃ ரபந்த₄ நம்” (ர.ஸ்த 1-115) என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (திருமார்வு) “அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பு”(அமலன்-5) என்று லக்ஷ்மிலவித குருஹ(ர.ஸ்த 1-111)மான வசூல்ஸ்த₂ லத்தைச் சொல்லுகிறது. (கண்டம்)

“அரங்கநகர் மேயவெப்பன் முற்றுமுண்டகண்டம்” (அமலன்-6) என்று ஸ்ரங்க நேதானின் கண்ட₂(ர.ஸ்த 1-104)த்தைச் சொல்லுகிறது. (செவ்வாய்) “அண்யரங்கனார்-செய்யவாய்” (அமலன்-7) என்று “அதூர மதுராம்போஜம்” (ர. ஸ்த 1-103) என்று அருணாதூர பல்லவத்தைச் சொல்லுகிறது. (வாட்டமல் கண்கள்) காரணோஜ்ஜவலமாய் அழலான்யையுடைய ராமரைப்புவில் வ்யாவ்ருத்தமாய், ஸதூகருபமாய், “அரங்கத்தமலன் முகத்துக் கரியவாகிப் புடைபரந்து மனீந்து சொவ்வரியோடு நீண்டவெப் பெரியவாய கண்கள்” (அமலன்-8) என்று ஸிசாலஸ்பி₂தாயத்₃ரூச்ரஸிஶராதாம்ரத₄வளமான ஸ்ரங்க ப்ரணயி நயநாப்₃ஜங்களை(ர.ஸ்த 1-99)ச் சொல்லுகிறாரு. (மேலே) ஏவம்வித₄மான தீ₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தை.

(முனியேறி) முந்வாஹநராய், (குஷபுகுந்து) குந்த மஹாபோக₃த்தலே தாம் ஏகராய் உள்புகுந்து, (பாட்டனால்) அஸபா வத்துக்குப் பாசுரம்டுப்பேசன “அமலனாத்பிரான்” என்கிற ப்ரபந்தூத்தன் பாட்டுக்களாலே அண்டர்கோனன் புயங்கரனைக் (அமலன்-10) கண்டு வாழுமவறாய்த்து கீவர். பின்பு கூவியூபா வத்துக்கு பட்டார் தே₃ஸிகரானார். (கண்டு வாழும்) கூட்டுரை வாழ்ச்சியாக வாழுகிற; (பாணர்தாள்) வீணாபாணியாய்ப் பூர்வையுமாள் திருவூர்க்கிழே நிறந்தர ஸேவை பண்ணீக்கொண்டு கீழ்க்காடு குநப்பாணாழ்வார் திருவூர்களை. (பரவினோம்) ஸ்தோத்ரம் பண்ணீனோம். அபீ₄யலாப₄மானது லப₄க்கவும் பெற்றோம்; பண்ணீயாரு குறைகளுமல்லை யென்கிறது.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் அருளிச்செப்த
தனிபன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்
அருளிச்செய்த
அமலஞ்சிபிரான் வ்யாக்யாநம்

அவதாரிகை

வேத₃ம் போலே முதலாழ்வார்கள் மூவரும்
ஏறத்வத்திலேமண்டி அர்ச்சசையையும் தொட்டுக்
கொண்டு போந்தார்கள்; ஸ்ரீவால்மீகிப₄க₃வானைப்
போலே ஸ்ரீகுலஶேகரப்பெருமாள் ராமாவதாரத்திலே
ஏவண்ராய் அர்ச்சாவதாரத்தையும் அநுபுவித்தார்;
ஸ்ரீபராஸரப₄க₃வானையும், ஸ்ரீவேத₃வ்யாஸ
க₁க₃வானையும்போலே, நம்மாழ்வாரும், பெரியாழ்
வாரும், ஆழ்வார்த்திருமகளாரும் க்ருஷ்ணவதாரத்திலே
மண்டி அர்ச்சாவதாரத்தையும் அநுபுவித்தார்கள்;
ஶிருமழிசைப்பிரான் “நான்முகனை நாராயணன்
ஏட்டத்தான்” (நான். திருவ-1) என்று தொடங்கி,
“இனியறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்”
(நான். திருவ-96) என்று தே₃வதாந்தரபரத்வ
ஸ்ரீஸநத்திலே தத்பரராயிருந்தார்.

திருமங்கையாழ்வார், “தேரார் நிறைகதிரோன்
மாண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு, ஆராவமுதமங்கெய்தி,
உழில்நின்றும் வாராதொழிவதொன்றுண்டே, அது
நிர்தா ஏரார்முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின்போவதே”,
(ஸ்ரீய திருமடல்) என்று பரத்வத்தைக் காற்கடைக்
கூண்டு, அர்ச்சாவதாரத்திலே இழிந்து அது

தன்னிலும் ஓரிடத்திலிரண்டிடத்திலன்றிக்கே, “நெருநற்கண்டது நீர்மலையின்றுபோய்க் கருநெல் சூழ்கண்ணமங்கையுள் காண்டும்” (பெரிய திரு 10-1-1) என்றிப்படி தானுகந்தலுரெல்லாம் தன்தாள் பாடிப் (திருநெடு-6) பரபரப்பாய்த் திரிந்தார். பெரிய பெருமாளையும் அல்லாத திருப்பதிகளோபாதி “கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லை” (திருக்குறு-19) என்று கோல்தேஞை அநுபுவித்தாரித்தனையிறே; அதுதானும், “என்றசொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட” (பெரிய திரு 5-8-1) என்கிறபடியே பெரியபெருமாளுடைய விபுவது, ஶையிற் பாசுரங்களுபதே, ஶமாய்க் கொண்டு தந்திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருக்க, “நின்னடியினையடைந்தேன்” (பெரிய திரு 5-8-1) என்று திருவடிகளை அநுபுவித்தவளவிறேயுள்ளது.

ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பெரிய பெருமாளை அநுபுவியாநிற்கச்செய்தே தம்மையுணர்ந்தநுபுவிப்பது, பரோபதே, ஶம் பண்ணுவது, ஶபது, பூர்வகமாகப் பெரியபெருமாளுடைய பரத்வஸ்தாபநம் பண்ணுவதாய், அந்யபரராய்ப் போந்தார்; இவர் அங்குனன்றியே “பூரணம்” (கடவல்லீ) என்று சொல்லுகிறபடியே பரத்வாதி₃களால் பூரணரான பெரியபெருமாளையே அநுபுவிக்கிறார். நம்மாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார் களுக்கு புகை, வது, நுபுவம் நடவாநிற்கச்செய்தே முன்புள்ள ஐந்மபரம்பரைகளிலுண்டான து₃:கு, நுபுவஸ்மரணத்தாலும், ஸ்வரூபாநுபமான புகை, வது

பே₄கத்தினுடைய அலாபத்தாலும் க்லேஸாநுபவம் குலசி நடவாநின்றது.

ஜாத்யந்தனுக்குக் கண்ணைக்கொடுத்துக் கடலை பிலக்காக்குமாப்போலேயும், அர்ஜூநனுக்கு தீவ்ய சக்ஷாஸ்ஸைக் கொடுத்து வைப்பவருப்பத்தைக் காட்டி அநுபவிப்பித்தாப்போலேயும் அக்ரூர மாலாகாராதி₃ நஞ்சுக்கு ஸெளந்த₃ர்யஸெஸஸீல்யாதி₃கு₃ணவிஷ்காரத் தாலே அநுபவிப்பித்தாப்போலேயும், “ஏகைகஸ்மிந்தரமவயவேநந்த ஸெளந்த₃ர்ய மக்நம் ஸர்வம் நிரக்ஷேய கதமிதி முத₄ா மாமத₄ா மந்த₃சக்ஷாஸ் நிவாம் ஸெளப்ராத்ர வ்யதிகரகரம் ரங்க₃ராஜாங்க₃ நாநாம் தல்லாவண்யம் பரிணமயிதா விஶ்வபாரீண ஸ்ருத்திஃ॥” (ர.ஸ்த 1-89) என்கிறபடியே இவருடைய ஈத்யதையாலே அர்ச்சாநுபமாயிருக்கச் செய்தேயும் பொரியபெருமான் தம்முடைய ஸெளந்த₃ர்யத்தை நிவிஷ்கரிக்க, அந்த ஸெளந்த₃ர்யஸாக₃ரத்தை வாவண்யமாகிற மரக்கலத்தாலே எங்குமொக்க அநுபவிக்கிறுர்.

இன்னம் மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு வாசி— “பல்லாண்டு” (திருப்பல்-1) “போற்றி” (திருப்பாவை-24) என்று பாவிக்க வேண்டிற்று அவர்களுக்கு. அது வேண்டாதே இவர்க்கு அது ஜந்மஸித்தமாய்த்து. “குலங்களாய வீரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்” (திருச்சந்த-90) என்கிறபடியே இவர் தம்மை நாலுவர்ணத்துக்கும் பூம்பாக நினைத்திருப்பர்; பெரியபெருமானும் அபடியே நினைத்திருந்தார்; நித்யஸரிகள் நாலு

வர்ணத்திலுமுள்ளாரல்லரே. ஆழ்வார்கள் இருக்கரைய ரென்னும்படியிறே ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஜகாந்த்யம்; அவரிலும் இவர் ‘பரோபதே₃ஸமும் இதரநிராகரணமும் அநுப₄வவிரோதி₄’ என்று வெறும் பெரியபெருமாளையே அடிக்கும் தலைக்கும் செவ்விதாக அநுப₄விக்கிருர்.

ஸ்நேஹோ மே பரம: (ரா.உத் 40-15)
 “என்றனவன்றுல் யானுடையவன்பு” (இர.திருவ. 100) ராஜம்-ஸ்த்வயி இதுதானும் என்னல் வந்ததன்று; “அதுவுமவன தின்னருளே” (திருவாய் 8-8-3) நித்யம் ப்ரதிஷ்டிது: இன்றன்றுகில் மற்றொருபோது கொடுபோகிறோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று; த₄ர்மியைப்பற்றி வருகிறதாகையாலே. “நின்னலா லீலன் காண்” (திருவாய் 2-3-7) என்னுமாப்போலே. ப₄க்திப்ச நியதா ஸ்நேஹமாவதேது, ப₄க்தியாவதேது என்னில்; பெருமாளை யொழியச் செல்லாமை பிறந்து வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்திநிலை- ஸ்நேஹம்; ப₄க்தியாவது - “நில்” என்ன, “குருஷ்வ” (ரா.அ. 31-24) என்னும்படி முறையறிந்துபற்றின இளையபெருமாள் நிலை. வீரதன்னினத் தோற்பித்த துறை. ப₄ாவோ நாந்யத்ர க₃ச்சதி “மற்றுரானுமுண்டென்பார்” (சிறிய திருமடல்) என்னுமாப்போலே கொடுபோக நினைத்த தே₃ஸத்தின் பேரும்கூடத் தனக்கு அஸஹ்யமானபடி. இப்படி ராமாவதாரமல்லதறியாத திருவடியைப் போலேயாய்த்து இவரும், இவர் தேவாரமான பெரியபெருமாளையல்லது பரவ்யுஹ விப₄வங்களையறியாதபடியும்.

அநுபாவ்யரான பெரியபெருமாள் தம்மைப் பார்த்தாலும், பரத்வம் போலே தே₃ஸவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருத்தல், வ்யூஹம் போலே தத்ப்ராயமாயிருத்தல், விபுவம்போலே காலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருத்தல், அந்தர்யாமித்வம்போலே அசக்ஷார்விஷயமாயிருத்தல், அர்ச்சாந்தரங்கள் போலே தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணை(பெரிய திரு 1-7-4)திருத்தல், ஒங்கு வர்த்திக்கும்பேர் சிலைக்கை வேடரேயாய் (பெரிய திரு 1-7-2)புயங்கரராயிருத்தல், பெரிய ஏற்றமேற வேண்டியிருத்தல், வருந்திப் பெருங்கூட்டத்தோடே போயேறினால் கானமும் வானரமும் வெடுமேயாய் (நான் திருவ 47) மேலைவானவ (திருவாய் 6-2-4)ரின்றிக்கேயிருத்தல் செய்கை மன்றிக்கே இத்தே₃ஸத் திலே இக்காலத்திலே எல்லார் உண்ணுக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு “பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பகர்ந்தநாடுஞ் சித்தர்களுந்தொழுதிறைஞ்சத் திஶைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கம்” (பெரியாழ் திரு 4-9-6) என்கிறபடியே-எல்லார்க்கும் நின்றநின்ற நிலைகளிலே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸ்லப₄மருமாய் “வன்பெருவானகம்” (பெருமாள் திரு 1-10) இற்யாதி₃ப்படியே உபுயவிழுதியையும் நிர்வஹித்துக் கொண்டு போருகிற மேன்மையையுடையாய், இப்படி ஸர்வாதி₄கருமாய் ஸர்வஸேஷியுமாய் ஸர்வரக்ஷகருமாய் ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயருமாய் நிருதிஸயபோக்யழுதருமாயிருப்பவர். “ஸேஷியே டுஸ்தாச்சாலாயாம் யாவந் மே ந ப்ரஸீததி” (ரா.அ. 111-14) என்று ஸ்ரீபாரதாழ்வான் என்தலையில்

சுமைவாங்கினால்லது எழுந்திரேனன்று கிடந்தாப் போலே உங்கள் சுமைகளை என்தலையில் வைத்தால்லது எழுந்திரேன், “யோக₃கேஷமம் வஹாம் யஹம்” (கீதா 9-22) என்று கிடக்கிறவரிறே. ஸ்ரீவைகுண்ட₂ம், திருப்பாற்கடல், திருவவதாரங்கள், உகந்தருளின திருப்பதிகளெல்லாம் பெரிய பெருமானேயானுப்போலே அவ்வோவிடங்களிலுண்டான ஸென்த₃ர்ய கு₃ணசேஷ்டி₂தாதி₃க ளெல்லாம் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

பெரியபெருமானுடைய அழகும் ஜஸ்வர்யமும் பரமபத₃த்தில் முகுளிதமாயிருக்கும்; அவதாரத்திலே ஈரிலைபெறும், இங்கே வந்தபின்பு தழைத்தது. எங்குனே யென்னில்; பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனீயும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வஞராகையாலே (நாச். திரு 11-3) அவ்வவ்விடங்களில் ஸங்குசிதமாயிருந்ததிறே; தன்னையுகந்தாரநுப₄விக்கையன்றிக்கே ‘தான்’ என்றால் விமுக₂ராயிருப்பாருங்கூட அநுப₄விக்கும்படியிருக்கையாலே நீர்மையாலே வரும் ஏற்றம் இங்கே யுண்டு. கு₃ணதீ₄க்யத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; கு₃ணம் விலைபெறுவது இங்கேயிறே. கு₃ணத்தில் அகப்பட்டார் இவ்விஷயம் போக்கியறியார்களிறே. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” (தை.ஆந. 9-1) என்று- வேத₃ங்களுக்கும் எட்டாத ஸர்வேஸ்வரனை ஆற்றில் தண்ணீரோபாதி ஆற்றுக்குள்ளே கண்டநுப₄விக்கலாம்படி இருக்கிறவிட மிறே.

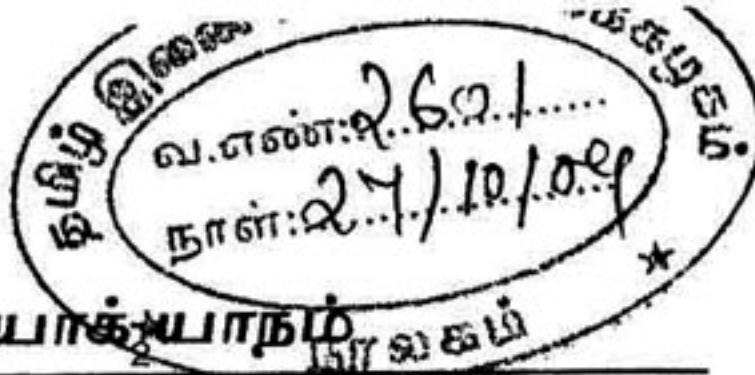
மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைந்தனே மதுரவாருன (திருமாலை 36) அவ்வாறு இவ்வாருய்த் துக்காணும். ஆஸ்ரயணீயராகையாலே மேன்மையும், நீர்மையாலே உபாயபாவத்தையும், வீர்யாதி₃களாலே விரோதி₄நிரஸநத்தையும் ஸெளந்த₃ர்யத்தையும் சொல்லுகையாலே போக்யதையும் சொல்லிற்று-நிறது. ப்ராபகஸ்வருபம் அநுபாவத்திலே மறைந்து போய்த்து.

இப்ரபந்தந்தான் ப்ரணவம் போலே அதிஸங்குசிதமாயிருத்தல், வேத₃மும் வேதே₃ாப₃ரும் ஹண்மான மஹாபாரதமும் போலே பரந்து அறுப்புக்கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்டாய் ஸாக்ரஹமுமாய் ஸர்வாதி₄காரமுமாய், “ப்ராப்யஸ்ய” (ஹாநீத ஸம்ஹிதா) இத்யாதி₃ப் படியே அர்த்த₂பஞ்சக ப்ரதிபாத₃கமுமாயிருக்கும்.

“வேதே₃ாபப்₃ரும் ஹனௌர்த்த₂ாய தாவக்ராஹ பாத ப்ரபு₄:” (ரா.ப₃ா.4-6) என்றும் “வேத₃ாநத்₄யாப பாயமாஸ மஹாபாரதபஞ்சமாந்” (ப₄ார ஆதி₃ 64-131) என்றும் சொல்லுகிறபடியே-வேதே₃ாபப்₃ரும் ஹண்மான மஹாபாரத ஸ்ரீராமாயணங்களும் “நாராயண கஹாமிமாம்” (ப₄ார ஆதி₃ 1-27) இத்யாதி₃களைச் சொல்லி வைத்து ப₄க₃வத் கதை₂யல்லாதவற்றையும் சொல்லிற்று; திருவாய்மொழியும் “அமர்ச்வையாயிரம்” (திருவாய் 1-3-11), “பாலோடமுதன்னயாயிரம்” (திருவாய் 8-6-11), “உரைகொளின் மொழி” (திருவாய் 6-5-3) என்று ஏதமிலாயிரமா (திருவாய் 1-6-11)யிருந்ததேயாகிலும், அந்யா-

பதே₃ஸஸ்வாபதே₃ஸமென்ன, ஸாமாநாதி₄ கரண்ய நிரணயமென்ன, த்ரிமுர்த்தி ஸாம்யதது₃த்தீர்ண தத்தவநிஷேத₃மென்ன, இவைதொடக்கமான அருமைகளையுடைத்தாயிருக்கும்; திருநெடுந்தாண்ட கழும் பரப்பற்று முப்பதுபாட்டாயிருந்ததேயாகிலும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு; திருமாலைக்கு அவ்வருமைகளில்லையேயாகிலும் தம்முடைய லாப₄ாலாப₄மான ப்ரியாப்ரியங்களை ப்ரதிபாதி₃யா நிற்கும்.

திருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்றங்களொன்று மில்லையேயாகிலும் அதுக்குமொரு குற்றமுண்டு - த்ரிவித₄ாதி₄காரிகளுடைய கு₃ணதே₃ாஷங்களை ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே. இது ப்ரணவம் போலுமல்ல, அதிலைங்குசிதமாய் து₃ர்ஜ்ஞேயமாயிராமையாலே. “யதி₃ஹாஸ்தி தத₃ந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்” (ப₄ர. ஆதி₃ 62-26) என்கிறபடியே ஆயிரத்தி லொன்றும் கடலிற்குளப்படியும் போலே புறம்பில்லாதவையெல்லாம் இதிலே யுண்டாய், இதிலில்லாததொன்றும் புறம்பின்றியேயிருக்கும். பரவ்யூஹவிப₄வங்களை ப்ரதிபாதி₃க்கையன்றியே அர்ச்சாவதாரரூபேண வந்தவதறித்து, திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பள்ளிகொள்ளுங் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்ணைரக்கண்டு (பெருமாள் திரு 1-1), மணத்துணேபற்றி நின்று (பெருமாள் திரு 1-2) வாயார வாழ்த்துகிற ப்ரப₃ந்த₄மாகையாலே எல்லா ப்ரப₃ந்த₄ங்களிலும் இப்ரப₃ந்த₄ம் விலக்ஷனம்.

இவர் தமக்கு ப்ராப்யரும், ப்ராபகரும், ருசிஜ்ஞகரும் விரோதி₄ நிவர்த்தகரும் எல்லாம் பெரியபெருமானே என்கிறுர். பலபோக்த்ருத்வம் தம்மதாயிருக்க, “எல்லாமவரே” என்கிறபடியெங்குனேயென்னில்;— ப்ரத₂மஸாக்ருதமும் தானுய் இப்பேற்றுக்கு வேண்டுவன நிர்வஹித்துப் போந்த ஸௌநார்த்த₃-மும், அத்தலையிலே கிடக்கையாலே பேற்றுக்கு ஒத்தலையிலுள்ளது சொல்லப் பாத்தம் போராதிரே. உள்ளதுண்டாகில் அவனநுக்ரஹத்தாலேயாமித்தனை.

இதரவிஷயங்களில் அருசியும், பக₃வத் திஷயத்தில் அப்ரதிஷேத₄மும் விளைந்த மாத்ரத்திலே பெரியபெருமான் தம்முடைய ஸ்வரூபரூபகு₃ண விடுதிகளைக் காட்டக்கண்டநுபவித்து பரீதராகிறுர். “ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂” (ரா.யு. 18-34) என்று ஹமாராஜரையிட்டு பூநிவிபீஷணைழ்வானை அருள்பாடிட்டாப்போலே, “தாழ்ச்சி மற்றெங்குந் துவரிந்து (திருவாய். 3-2-4) கடைத்தலையிருந்து வாழும் சோம்பரான (திருமாலை-38) லோகஸாரங்க₃ ஹமாழுநிகளை யருள்பாடிட்டு, “நம்பாடுவானை ஶமத்துக்கொண்டு வாரும்” என்ன; அவரும் “அருள்பாடருள்பாடு” என்று சொல்ல; இவரும் “அடிப்பாணனடிப்பாணன்” என்று இருய்க்க; இவரைவிடாதே தோள்மேலே யேற்றிக் கொண்டு போக, வழியிலே ஒன்பதுபாட்டுப்பாடித் திடுப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று பத்தாம்பாட்டுப் பாடித் திலைக்கட்டுகிறுர்.

1. அமலஞ்சிபிரா னடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த
விமலன் விண்ணவர்கோன்விரையார்பொழில்
வேங்கடவன்

நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன்
நீள்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன
வொக்கின்றதே!

அவஸ் முதற்பாட்டில் பெரியபெருமாள் திருவடிகளினைழகு தம்மை ஆட்கொண்டதென்கிறார். ஆகாசத்தினின்றும் ஸஹ்யத்திலே வர்ஷித்து அங்குநின்றும் காவேரியாறுய்ப் போந்திழிந்து கால்களாய்ப் புகுந்துபோய் நாட்டார்க்கு உபயுக்த மாமாபோலே, பரமபதமாகிற பரமவ்யோமத்தி னின்றும் திருமலையிலே வந்திழிந்து தெற்குநோக்கி வந்து பள்ளநாலியான கோயிலிலே தேங்கிக் கீழ்மேலாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளாகிற மதுரவாற்றினிடைப் (திருமாலை-36) புகுந்தோடுகிற காலை யநுபுவிக்கிறார்.

வ்யா:-[(அமலன்] ஸ்ரீவால்மீகிபுகுவான் “கோ குணவாந்” (ரா.ப₃ா. 1-2) என்று ப்ரஸ்நம் பண்ண, “இக்ஷவாகுவம்ஶப்ரபுவஸ்” (ரா. ப₃ா 1-8) என்று ஶீலகுணத்தை முந்துறச் சொன்னைப்போலவும், நம்மாழ்வார் ஆநந்தவல்லியில் ஆநந்தகுணத்தை, “உயர்வற உயர்நலமுடையவன்” (திருவாய் 1-1-1) என்று ப்ரதமத்திலே அநுபுவித்தாப்போலவும், இவரும் தம்முடைய நிலீநதையைப் பாராதே மேல்விழுந்தபடியைக்கண்டு அவனுடைய

ஹேயப்ரத்யநீகதையை முற்படவநுபாவிக்கிறார். தம்முடைய ஜிந்மாதி₃களாலுண்டான நிகர்ஷாநு ஸந்தாநத்தாலே அகல, அதுதானே பற்றுசாகத் திருவுள்ளம் புண்பட்டு மேல்விழுந்த விடத்திலும் அத்தலைக்கவத்யமின்றியிலே நிர்மலனைய் இருக்கிற படியைக்கண்டு “அமலன்” என்கிறார். “என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்சோதி” (திருவாய் 3-3-4).

[அமலன்] அபஹதபாப்மத்வாதி₃, குணங்கள் ஆத்மாவுக்குமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஹேய ஸம்பந்தாவஹமாய் பாகவத்ப்ரஸாதத்தாலே உண்டாகவேண்டியிருக்கும்; இவன் அங்ஙனன்றி ஃயயிருக்கும். [அமலன்] ஶாத்து₄னென்றபடி. இவன் ஶாத்து₄ஞகையாவது-தானெருத்தன் ஶாத்து₄ஞகை யன்று; தன்னேடு ஸம்பந்தித்தாரையும் ஶாத்து₄ராக்க வல்ல வடியுடைமை, துயரறு சுடரடியிறே (திருவாய் 1-1-1). “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தநந!” (ரா.உத் 82-9) என்னுமாப்போலே.

[அமலன்] அகிலஹேயப்ரத்யநீகன். அசித்து₃தமான பரிஞைமம், தத்ஸம்ஸ்ருஷ்ட சேதநகதுமான அஜ்ஞாந ஃாகுந்கள், முக்தகதமான ஜ்ஞாநஸங்கோச விகாஸங்கள், நித்யஸித்து₄கதுமான பாரதந்த்ரயம் இவையாகிற ஹேயங்களுக்கு ப்ரத்யநீகனையிருக்கும்.

[பாரதந்த்ரயத்துக்குக் குறையென்னனில்; ரணக்கவ்வருகொருவனுள்ளுறையைல் வருமதே பாரதந்த்ரயம்; அது ஈஸ்வரனுக்கு அவத்யமிறே.

[பாரதந்த்ரனுக்கு ஶேஷித்வம் அவத்யமாப்போலே.

[ருஷனுக்கு ஸ்தநோத்தே₃பேது₃மும், ஸ்தரீகளுக்கு

ஸ்மஸ்ருஸம்யோக₃மும் போலேகாணும் அந்த மாறுட்டத்தாலே வருமவத்₃யம். ப்ரத்யநீகங்களையாவது – உக்தாவத்₃யங்கள் தன்னை ஸ்பர்ஸியாமலி ருக்குமளவன்றிக்கே புறம்புள்ள அவத்₃யங்களையும் அறுத்துக்கொடுக்கவல்லனாக. தேஜஸ்திமிரங்கள் போலே ஹெயப்ரதிபடுடன் என்கை. ஆகையிறே இவனையொழிந்தார்க்கடைய இவனே ஶரபாஸ்ரயமாயிருக்கிறது.

[ஆதி] இப்படி நிஹீநரான உம்மை மேல்விழுந்து அங்கீ₃கரிக்கைக்கடியென்னன்; பெற்றபாவிக்கு விடப்போமோவன்கிறுர். [ஆதி] “ஆதீ₃யத இதி ஆதீ₃:” ஸ்வரூபரூபாதீ₃களைக் கண்டு எல்லாரும் மேல்விழும்படியிருக்கிற தான் இத்தலையில் நிஹீநதை பாராதே மேல்விழுந்தானென்கை. “ஆதீ₃யத இதி ஆதீ₃:” தன்னையநுபடுவித்தால் வேறொன்றிற்போக வொட்டாதபடியாயிருக்கும். [ஆதி] “பூர்வஜை” (ஜிதந்தே 1-1) என்னுமாப்போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப் போக்கித் தன்பக்கலீலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையாலே என்பேற்றுக்கு முற்பாடனைவன். [ஆதி] அடியில் அழிந்த ஜகாத்தை உண்டாக்கினுப்போலே நானழித்துக்கொண்ட ஸ்வரூபத்தை உண்டாக்கினவன். இத்தால்-கல்யாணகு₃ணயோக₃த்தைச் சொல்லிற்று. ஆக இரண்டுபதுத்தாலும் ஹெயப்ரத்யநீகத்வமும், கல்யாணகு₃ணயோக₃மும் சொல்லிற்று. [பிரான்] கீழ்ப் பண்ணின உபகாரத்தை நினைத்து “பிரான்” என்கிறதாதல். மேல் பண்ணப்புகுகிற உபகாரத்தை

நினைத்து “பிரான்” என்கிறதாதல். [பிரான்] என்நிகர்ஷம் பாராதே என்னை விஷயீகரித்த உபகாரகன்.

[அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்தவிமலன்] ‘எனக்கு’ என்றும், ‘பிறர்க்கு’ என்றும் தீரிந்த வென்னை, தனக்கும் தன்னடியார்க்குமாக்கின பரிசாத்த₃த₄ ஸ்வபாவன். தலையைப்பிடித்துக் காற்கீழேயிட்டுக் கொண்டான். “ரத்நஹாரீச பார்த்தி₂வஸ்” (ரா. ப₃ா 53-9) என்னுமாப்போலே. நல்லதுகண்டால் ‘அவர்களுக்கு’ என்றிரே அவனிருப்பது. ஸ்வவிஷய ஶேஷத்வத்தையுண்டாக்கினவளவன்றிக்கே ததீ₃ய ஶேஷத்வ பர்யந்தமாக்கி, தச்சே₂ஷத்வம் நிலைநிற்கும்படி பண்ணினை. ஆத்மாவுக்கு நிலைநிற வேஷம் ஶேஷத்வமாகையாலே “அடியார்க்கு” என்கிறுர்.

[அடியார்க்கு] இவர்களுக்கு ஊரும் பேரும் தாருமா(திருவாய் 6-7-2)கிறது ஶேஷத்வமாய்த்து. ஶேஷத்வமிரே இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரத₂மநிருபகம். [என்னை] தே₃ஹாத்மாபி₄மாநிகளும் தீண்டாத வென்னை. ப்ரக்ருதிக்கடிமை செய்துபோந்த வென்னை. தந்தபதூத்தின் சீர்மையறியாதவென்னை. நன்மைக்குத் தனக்கவருகில்லாதாப்போலே தீமைக்கு எனக்கவருகில்லாதவென்னை. [ஆட்படுத்த] புக₃வச்சே₂ஷத்வத்தளவிலே நின்றுல் மீளசங்கை யுண்டு; பாக₃வத்ஶேஷத்வத்தளவும் சென்றுல் மீளப்போகாதே; உகப்பாலே வருமதாகையாலே. ஒரு கேஷத்ரம் பத்தெட்டு க்ரயம் சென்றுல் மீளவிரகில்லை. ஸ்ரீவிபீஷஞ்சைஷ்வானுக்கு முதலிகளுடைய

விஷயீகாரம் பெருமாளுடைய விஷயீகாரத்துக்கு முற்பட்டாப்போலே, இவர்க்குத் ததீயவிஷயீகாரம் முற்பட்டபடி. “த₃த்₃ருஶா:” (ரா.ய் 17-2) “ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂!” (ரா.ய்.18-34). [ஆட்படுத்த] தான் சேஷித்வத்தினுடைய எல்லையிலே நின்று என்னை சேஷத்வத்தினுடைய எல்லையிலே வைத்தான்.

[அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த விமலன்] அவர்களோடு ஸமபுத்தி₄ பண்ணியிராமே அவர்களுக்கு சேஷபூதனாக்கின பரிசாத்தி₄ ஸ்வபாவன். ஐஸ்வர்யார்த்தி₂களும், ஆத்மப்ராப்தி காமரும் தன்னைப் பற்றுவர்களிறே; இவ்வளவு புகுரநிறுத்துகைக்கு அதி₄காரிகளல்லர்களேயவர்கள்; அநந்யப்ரயோஜிநரிறே இவர்க்கு ஆவார்; தாழும் அநந்யப்ரயோஜிநராகையாலே விசேஷித்து லோகஸாரங்குமஹாமுநிகளையிட்டுத் தம்மை விஷயீகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறார். தம்மை வஹித்தவளவில் தாம் சேஷபூதரானபடி என்னென்னில்; திருத்துழாய் திருவபி₄ஷேகத்திலே இருந்ததென்றை, சேஷத்வம் குலையாதே; “மயி ப்ருத்யே ஸ்தி₂தே தே₃வாநாஜ்ஞாபயது கிம் ந்ருபை:” (வி.பு. 5-21-12) என்றுள்ளென்றை அவனுடைய சேஷித்வங்குலையாதாப்போலே. [விமலன்] என் சிறுமை பாராதே ததீயர்க்கு சேஷமாக்குகையால் வந்த ஒளஜ்ஜவல்யம். எதிரிகள் தரம்பாராதே சீரியர் தந்தாமளவிலேயிறே கொடுப்பது.

[விண்ணவர்கோன்] நிலீநரான உம்மை இப்படி விஷயீகரித்தது ஆளில்லாமையாலேயோ என்னில்,

ஓரு த்ரிபாத்₃விபூதியாகத் தன்னைத் தாலாட்ட இருக்கிறவன் கிழர் என்னை விஷயீகரித்தான் என்கை. இவ்வெளத்₃ார்யங்கற்றது அவர்களோடே கிடைக்கிறனமாம். “அஸ்மாபி₄ஸ் துல்யோ புவது” (ரா.யு. 18-38) என்றார்களிறே. இங்குத்தைக் குழாத்தையொழிய அங்குத்தைக் குழாத்தையும் காட்டித் தந்தான். “உடன்கூடுவதென்றுகொலோ” (திருவாய் 2-3-10) என்று இவருக்கு ஆசைப்பட வேண்டுவதில்லை. (கோன்) அவர்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணது.

[விரையார்பொழில் வேங்கடவன்] லீலா விபூதியிலோருவரில்லாமையாலே உம்மை அங்கீ₃கரிக்கலாமேயென்ன “நாவேவ யாந்தமுபூயே ஹவந்தே” (தை. ஸம். கா-1.ப்ர-6, அநு.12, பஞ்ச-3) என்றும், “சக்ஷார்தே₃வாநாமுத மர்த்த்யாநாம்” (யஜார் கா 4, ப்ர-6, அநு.5-2) என்றும், “கண்ணவா னென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” (திருவாய் 1-8-3) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே இந்த லீலா விபூதியிலுள்ள முமுக்ஷுக்களோடு, பரமபதூத்திலுள்ள நித்யமுக்தரோடு வாசியறத் திருமலையிலே வந்து சூட்டுநன்மாலைகளிற் (திருவிருத்தம்-21)படியே “வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு(ம்) நாம்” (திருவாய். 3-3-1) என்று ப்ரார்த்தி₂ப்பார், “நல்கியா னென்னைக் கொண்டருளே” (பெரிய திரு 1-9-1) என்று ப்ரார்த்தி₂ப்பாராய் அடிமைசெய்ய அடிமைகொள்ளுகிற பூர்ணன் என்கை. இப்படி உபூயவிபூதியிலுள்ளாரும் அடிமைசெய்ய அடிமை

கொள்ளுகிற பூர்ணன் கிழர் தன் மேன்மைபாராதே என்னை விஷயீகரித்தானென்கை.

[விரையார்பொழில்வேங்கடவன்] பரிமளம் நிறைந்த திருச்சோலையையுடைய திருமலையை உடையவன். “ஸர்வகந்தஃ” (சுந் 33-14-2) என்கிற வஸ்துவாகையாலே போலியான பரிமளம் கண்டு கால்தாழ்ந்ததித்தனை. “குஸஸ்த₂லே நிவஸதி” (ப₄ா. உத்₃ 73-1) என்னுமாப்போலே பரமபத₃த்தில் நின்றும் கோயிலேற வருகைக்கென்று தங்குகிற தே₃ஸம் திருமலை. பிள்ளைதிருநறையுரரையரச் சிலர், “பெரியபெருமாளை அநுப₄விக்கவிழிந்தவர் திருவேங்கடமுடையான்பாடே போவானென்” என்ன; ஆற்றிலே அமிழ்ந்துகிறவன் ஒருகாலைத் தரையிலேயுன்றினால் பிழைக்கலாமோவென்று கால்தாழ்க்குமாப்போலே, இவரும் பெரியபெருமாளமுகிலே அழுந்துகிறவராகையாலே திருமலையிலே கால்தாழ்ந்தார்; அது மடுவாகிறதறிகிலர்; வேறேசிலர், “பெரியபெருமாளைப் பாடாநிற்கத் திருமலையிலே போவானென்” என்று அவரைக்கேட்க; “ஒருவனைக் கவிபாடும்போது அவனுடைய வரத்துச் சொல்லியிறே கவிபாடுவது; பரமபத₃த்திலே நின்றும் ஸ்ரீமது₄ரையிலே தங்கி திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப்போலே ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தினின்றும் திருமலையிலே தங்கிக்காண் வந்தது” என்றருளிச் செய்தார். நித்யஸரிகளையுடையனைதுக்கு மேலே ஒரைப்பவர்யம்.

[விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்] ஆற்றிலே அழுந்துவார் ஆழங்காலிலே

யினைப்பாறத்தேடுமாப்போலே அவர்களும் வந்தடிமை செய்யுமிடம். (வேங்கடவன்) அர்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொலியவிட்ட விடம்.

[நிமலன்] நிர்வேஹதுகமாக விஷயீகரித்த ஸாத்தி₄யோகத்தையுடையவன். இத்தலையைப் பெறுகைக்குப் பச்சையிட்டானும் தானே. இத்தலையில் அர்த்தி₂த்வமின்றிக்கேயிருக்க இப்படி உபகரிக்கை பால் வந்த ஒளஜ்ஜவல்யம். இவனும் ஓரடியிடப் பார்த்திராதொழிகை. ஓரடியிட்டாருண்டாகில் “பத்ப₄யாமபி₄கமாச்சைவ ஸ்நேஹ ஸந்த₃ர்ஸநேநச” (ரா.அ.50-41). ஆபி₄முக்யமடியாக அங்கீ₃கரித்து ஒரஞ்சலிமாத்ரமுங் கூடவுண்டறுக்கமாட்டாதாலினரு ளன். (நின்மலன்) இத்தலைக்கு உபகரித்தானையிருக்கை மன்றிக்கே தன்பேறுயிருக்கை. “அமலன்” என்றது - ஓவரைத் தனக்காக்கினபடி; “விமலன்” என்றது - ராண்ணடியார்க்காக்கினபடி; “நிமலன்” என்றது - நான் பச்சையிடாதிருக்க என்காரியஞ் செய்தானென்கை. [நின்மலன்] இது தன் பேறுகச் செய்தானென்கிறார். “கருதக்ருத்யஸ் தத₃ா ராமः” (ரா.பா.1-85) என்கிறபடி யே. [நின்மலன்] தான் உபகரித்தானைய், இத்தலை, “உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர்” (திருவாய் 7- 9-10) என்றுப்போலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் திருமாறுதபடி, “ப்ரணஷ்டஸ்ய யத₂ா லாப₄ः” (ரா.ப₄ா 18-50) என்கிறபடி யே-உடையவன் உடைமை யாப் பெற்றுகைகில் நமக்கென்னென்று, ஆத்மலாப₄ம் என்றாம்படியிருக்கிற ஸாத்தி₄யை யுடையவன்.

[நீதிவானவன்] இப்படிப் புகுரநிறுத்துகைக்கடி ஶேஷ ஶேஷத்வங்கள் முறைகெடாமல் நடக்கும் நித்யவிடுதி வாஸனையென்கை. “ஈஸ்வரோஹம்” (கீதா.16-14) என்று - எதிரிட்டிருக்குமிடமிரு இவ்விடம். அங்கு கலக்குவாருமில்லை; கலங்குவாருமில்லை; இங்கு கலக்குவாருமுண்டு; கலங்குவாருமுண்டு. [நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்] “நீதிவானவன்” என்ன கீழே “நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்” என்கிறார். “அளப்பரிய ஆரமுதை அரங்கமேய அந்தணைன்” (திருநெடு 14) என்னுமாப்போலே. [நீண்மதிளரங்கம்] ரக்ஷகமாகப் போரும்படியான மதிளையுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஶேஷி. இப்பாசுரம் கேட்டுப்போலே காணும் திருமங்கையாழ்வார் திருமதிள் செய்தது; அழகியவாயாலே இதருளிச்செய்த பின்பாகாதே திருமாளிகைகளும் திருக்கோபுரங்களும் கனத்தது. [அம்மான்] அங்குள்ளாரோடொத்த ப்ராப்தி இங்குள்ளாரோடுண்டாகையாலிரு இங்கு வந்து சாய்ந்தருளிற்று. [அம்மான்] ஈரரசு தவிர்ந்தாலிரு ஶேஷத்வம் பூர்ணமாவது. திருமலையில் போவது நிலமல்லாமே மீளவும் கோயிலிலே புகுருகிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே விடுவாரைப்போலே, திருவேங்கடமுடையான வடக்குத்திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனை என்றுமாம்.

[திருக்கமலபாதம்] பெருக்காற்றிலேயிழிவா தெப்பங்கொண்டு இழியுமாப்போலே ஒரு தாமரை

பூவை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகிறார். செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றம், விகாஸம் இவை தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கையாலே. ஆதி₃த்யஸந்நிதி₄யிலே அலரும் தாமரைபோலே ஆஸ்ரிதஸந்நிதி₄யிலே அலருந் தாமரையாய்த்துத் திருவடிகள். பிராட்டி திருமூலைத் தடத்திலும், திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொள்ளும் திருவடிகள். இவருடைய தளிர்ப்புரையுந்திருவடி (திருநெடு-1)யிருக்கிறபடி. “அம்மான் திருக்கமலாாதம்” என்கையாலே ப்ராப்தமுமாய் ப்ராப்யமுமான திருவடிகளென்கை. “நாராயணசரணங்கள்” என்றபடி.

“வந்து” என்று - அதினுடைய உபாயபூர்த்தி சொல்லுகிறது. [வந்து] “விதி₄ஸீவஸநகாத்₃யீர்₂யாதுமத்யந்ததூ₄ர்” (ஸ்தோ. ரத் 47)மான திருவடிகள்கிடீர் என்னளவும் வந்து விஷயீகரித்தது! ஸ்வீபாந்தரத்தில் சரக்குசேரவேண்டினால் பாதிப்பாதி வாழியாகிலும் வருதல், ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்ய (வெணுமிறே; அங்ஙனன்றியே, “வந்துநதடியேன் மனம்புகுந்தாய்”) (பெரியதிரு 3-5-1) என்கிறபடி யே வாழிவந்தானும் தானே, பற்றினைந்தானே என்கிறது. [ஒன் கண்ணினுள்ளன] எத்தைக் கண்ட கண்களுக்கு இவை விஷயமாகின்றன. [நீதிவானவன்-காலபாதம் என் கண்ணினுள்ளன] ஸத₃ாத₃ர்ஸநம் பண்ணுகிறவர்களுடைய கண்ணுக்கிலக்கானது கிடீர் பண்கண்ணுக்கிலக்காய்த்து. வல்லதனை நாளும் ரிபோத₄ம் பண்ணினேன்; போக்கற்றவாறே

கண்ணைச்செம்பளித்துக் கண்ணையிறுத்து உள்ளே புகுந்து நிற்கையாலே என் கண்ணினுள்ளன. அன்றியே தம் கண்ணைலே பார்க்கை அவத்யமென்று கண்களைச் செம்பளித்தார்; கண்ணினுள்ளே ப்ரகாஸரிக்கத்தொடங்கிற்று. [ஓக்கின்ற] ப்ரயோஜநம் இரண்டுக்கும் ஒத்திராநின்றது. அங்குத்தைக்கு ஸ்ரீஸித்தி₄; இங்குத்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்தி₄.

[ஓக்கின்ற] என் கண்ணைக்கிலக்கான உங்களுக்குமொக்குமென்கிறாதல். “கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே” என்று ஒருபத்மாய் என் கண்ணினுள்ளனவானுப்போலேயிராநின்றதே யென்றபடி. ஒன்பது பாட்டு வழியிலே அநுஸந்தித்து, பத்தாம்பாட்டிலே திருவடித் தொழுதார் என்கிற ஜதிஹ்யத்தின்படியே மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரந்தான் கண்ணிட்டுக் கண்டாப்போலே யிருக்கை. அங்குனன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்-தோடு சேர்ந்திருந்ததீ சக்ஷார்விஷயமான திருவடிகளன்றுமாம்.

[அமலன்] உயர்வற உயர்நலமுடையவன், (திருவாய் 1-1-1); [ஆதி] யவன்; [பிரான்] மயர்வறமதி நலம் அருளினன்; [அடியார்] பயிலுஞ்சுடரொளி (திருவாய் 3-7); [விண்ணவர் கோன்] அயர்வறமரர் களதிபதி; [வந்து] அவர் “தொழுதெழு” என்றார்; இவர்க்கு அவைதானே வந்தன.

2. உவந்த வுள்ளத்தனுய் உலகமளந்து அண்டமுற
நிவர்ந்தநீண்முடியன் அன்று நேர்ந்தநிசாசரரைக்
கவர்ந்த வெங்களைக்காகுத்தன் கடியார்பொழில்
ரங்கத்தம்மான் அரைச்
சிவந்தவாடையின்மேல்சென்றதாமெனசிந்தனையே.

அவ�— இரண்டாம்பாட்டு. [உவந்த]
கீழிற்பாட்டிலே “அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம்
வந்தென் கண்ணினுள்ள வொக்கின்றவே” என்று—
திருவடிகள் தானே தம்மை விஷயீகரித்துத்
ஶந்திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசரித்தபடியைச் சொன்னார்;
இப்பாட்டில் “வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய்
। குந்ததற்பின் வணங்கும் என்சிந்தனைக் கிணியாய்”
(பெரிய.திரு.3-5-1) என்கிறபடியே அவன்
விஷயீகரித்துப் புகுந்தபின்பு, திருவடிகளைவன்றியே
அத்தோடு சேர்ந்த திருப்பீதாம்புரத்தளவுஞ் செல்லத்
ஶம் சிந்தை நசைபண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

என்று அணித்தானநாகு, தன் கன்றுக்கு
வாஸனையில்லாமையாலே முதலில் தானே
நன்முலையை அதின்வாயிலே கொடுக்கும்; பின்பு
ஈவடறிந்தால் கன்றுதானே இதுகாற்கடைக்
கொள்ளிலும் மேல்விழுமிறே. அப்படியேதிருவடிகள்
நானே வந்து போக்குமானபடி சொன்னார்—
ஏதற்பாட்டில்; இதில்—தம்முடைய நெஞ்சுசுவடறிந்து
கீமல்விழுந்தபடி சொல்லுகிறார். திருவடிகளிலே கிடந்த
திருவுள்ளம் திருப்பரியட்டத் தின் மேலே சேர்ந்தபடி
பெங்குனேயென்னில்; தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின்
போக்குதைக்குக் குற்றமாம்; ஆகையால்

பே₄க்₃யதை அளவுபட்டதுமல்ல; ஆசை தலைமடிந்ததுமல்ல; கடலோதங் கிளர்ந்தலைக்கப்புக்கால் உள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு கடலையளவிட்டல்லவே கரையிலேயேறுவது; ஒரு திரையிலே ஒருதிரையேற வீசுமத்தனையிறே.

கீழ்ப்பாட்டில் - “நிமலன் நின்மலன்” என்று அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகவும் தன் திருவடிகளை உபகரித்தானென்றிரே இவர் சொல்லிற்று. “ரக்ஷயாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷேத” (லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-78) என்கிறபடியே ரக்ஷயத்தினுடைய அபேக்ஷயைப் பார்த்திருப்பாலேருவனன்றே; ஆகையால் இது உபபந்நமென்று தோற்றியிருந்ததில்லையீ! என்ன; இந்த லோகமாக மஹாப₃லியபி₄மாநத்திலே புக்கு அந்யஸேஷமாய்க் கிடக்க, இவர்களுடைய அர்த்திழுத்வ நிரபேக்ஷமாக இவர்கள் தலையிலே தன் திருவடிகளைவத்து இதுதானே ப்ரயோஜநமாக உகந்து போருமாகாரம் அவனுக்கு அடியே பிடித்து உள்ளதொன்றன்றே? இன்று புதிதாக வருகிறதொன்றே வென்கிறார்.

வ்யா:- [உவந்தவுள்ளத்தனைய்] ஆழ்வாரை அகப்படுத்துகையால் வந்த ப்ரீதி. ஸர்வேஸ்வரனைய் ஸ்ரியःபதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனைய், “அவாக்யநாத₃ரஃ” (ச₂ாந்.3-14-2) என்கிறபடியே பரிபூர்ணனானதான் “கத₃ா புநஸ்ஸங்க ரத₂ாங்க₃ கல்பகத்₄வஜாரவிந்த₃ாங்குஸ வஜ்ரலாஞ்ச₂நம் । த்ரிவிக்ரமத்வச்சரணம்புஜத்₃வயம் மதீ₃யமுர்த்த₃ாநமலங்கரிஷ்யதி” (ஸதோ.ர-31) என்றும்,

“படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாத பங்கயமே நலைக்கணியாய்” (திருவாய் 9-2-2) என்றும்— சிலர் அபேக்ஷி யாதிருக்க, “பாத₃ாருந்துத₃மேவ பங்கஜை ரஜை:” (ஸ்ரீகு₃ண-42) என்னும் ஸெளகுமார்யத்தை டுடைத்தாய், பெரியபிராட்டியார் திருக்கைகளால் வருடவும் பொறுத அந்தத் திருவடிகளைக் காடுமேடுகளென்று பாராதே சேதநாசேதநவிப₄ாக₃ம் பாராதே பரப்பினால், “இப்படியுபகரிப்பதே!” என்று இவர்கள் உகக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இவர்களறிவு கேடே ஹேதுவாக விலக்காதொழியப்பெற்றேமே யென்றிரட்டிக்கப் புகுந்த திருவுள்ளத்தை டுடையனைய்.

“க்ருதக்ருத்யஸ் தத₃ா ராமோ விழ்வர: ப்ரமுமோத₃஻ம்” (ரா.ப₃ா. 1-85) என்று தம்மோடும் தம்பியாரோடு மின்டான வாஸநையாலே முடியை விலக்குகிற— னென்று வெறுத்திருந்த பெருமாள், இவன் இசைந்து முடியைவைத்த பின்பு உகந்தாப்போலே, இத்தலையில் ஏத₃வேஷமே ஹேதுவாகத் திருவடிகளை ஈவக்கப்பெறுகையாலே மிகவும் ப்ரீதனைய், எதிர்த்தலை பறியாதிருக்கத் தானேயுகக்கிறது வாத்ஸல்யமிறே; உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்க்ட்டிக் கொண்டு கிடக்கிறது வாத்ஸல்யமன்றே. இவற்றைப் பிரிந்தால் ஸ்யஸநமும் தன்னதேயிறே. “வ்யஸநேஷா மநுஷ்யானைம்” (ரா.அ.2-40).

[உலகமளந்து] “வஸிஷ்ட₂சண்ட₂ாளவிப₄ாக₃ம் ஸத்ரீபும் விப₄ாக₃ம் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிப₄ாக₃ம்” என்றவற்றைப்பாராதே, எல்லார் தலையிலுமொக்கத்

திருவடிகளைவத்தபடி. (உலகமளந்து) வைத்த திருவடிகள் தலையிலே வந்திருந்தாலும் உக்கக் வறியாத லோகத்தைக் கிடை தான் விடாதே யளந்தது! உக்கக்வறியாமைக்கு வன்மாவையமிறே (திருவாய். 3-2-2). கு₃ணகு₃ண்நிருபணம் பண்ணைதே எல்லார் தலையிலுமொக்கத் திருவடிகளை வைத்தபடியாலே, புக்திமான்களும் பாதகருமொக்க வாழ்ந்துபோய்த்து. (அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்) அண்டகடாஹத்திலே சென்று சேர்ந்த திருவபி₄ஷேகத்தை யுடையவன். அண்டகடாஹம் வெடித்து அடிபிடிக்க வேண்டும்படியிறே அபேக்ஷிதம்பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) “அண்டம்மோழை யேழ” (திருவாய் 7-4-1) “நிவர்ந்த” என்கிற ஶப்த₃ம் உயர்வென்றும் ஓங்கியென்றுங் காட்டும்; உறவென்கையாலே – ஓங்கியென்றபடி.

[நிவர்ந்த] பூவலர்ந்தாப்போலே. [நீண்முடியன்] முடிக்கு நீட்சியாவது – உப₄யவிபு₄திக்கும் த₄ரித்த முடியென்று தோற்றும்படியாயிருக்கை. “ஆதி₄ராஜ்ய மதி₄கம் பு₄வநாநா மீஸதே பிஶாநயந் கில மெளனி:” (வரதராஜ்.ஸ்த-25) என்னுமாப்போலே ரக்ஷய வர்க்காத்தை நோக்கிலிறே ரக்ஷகன் முடிநற்றரிப்பது. “ஓருகாலுங்காமருசீரவுண்ணுள்ளத் தெண்மதியுங் கடந்து” (திருநெடு-5) என்று திருவடிகளுக்கு வளர்த்தி சொல்லப்ராப்தமாயிருக்கத் திருமுடிக்கு வளர்த்தி சொல்லுகிறது இத்திருவடிகள் அப்ராப்தமான திருவடிகளன்று, ப்ராப்தமான திருவடிகளென்று தோற்றுகைக்காக. தான் அர்த்தி₂யாய்ச் சென்று

அர்த்தித்வத்தை மாறுதே அவன் கொடுத்தபடியாலே உவந்த உள்ளத்தனுய். அவன்தானியவுக்கக் கவாண்ணதே. [உலக மித்யாதி₃] திருக்கையில் நீர்விழுந்தவளவிலே அந்நீரே பற்றுசாகவளர்ந்து அளந்து கொண்டான்.

ஆக இப்படி அர்த்தித்வநிரபேஷமாக லோகத்தை இருந்ததே குடியாகத் திருவடிகளாலே விஷயீகரித்தாப்போலே, உம்முடைய நிகர்ஷம் பாராதே, “அரவிந்தப்பாவையுந்தானுமகம்படிவந்து புகுந்து” (பெரியாழ். திரு 5-2-10) என்று நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானேயாகிலும், உம்முடைய சித்தமானது ராக₃ாதி₃ தூஷிதமாயிருக்கையாலே, “நாஸ்பதீ₃” (விஷ்ணு தூர்மம். 9-11) என்கிறபடியே அங்குக் கால்பொருந்தியிருக்கமாட்டானே; ஆகையால் அத்தை நீர்போக்கப் பாரீரன்ன; [அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக்கவர்ந்த வெங்களைக் காகுத்தன்] உண்டகாட்சியிலே “ஜிதந்தே” (ஜிதந்தே 1-1) என்ன (வெண்டியிருக்கிறவனிறே. எதிர்த்த பையல்களை மாடிக்கைக்கு வெவ்விய ஶரத்தையடையவன்.

பெருமானும், “ஸ்ரியா ஸார்த்த₄ம்” (ஸிவ இராணம்) என்கிறபடியே பிராட்டியும், நித்யஸ-ரி-களோபாதி *சுற்றமெல்லாமான (பெரு.திரு. 8-6) டுளையபெருமானமாக த₃ண்டகாரண்யத்திலே பொய்ப்புக்கு, ப₄ரதன் அங்கே வந்து பின்னட்டுகை பொய்ப்புக்கு அங்கு வர்த்திக்கிற ரிஷிகள் பொட்சென்று “ஆவாஸம் தவஹமிச்ச₂ாமி

ப்ரதி₃ஷ்டமிலூ காநநே” (ரா.ஆ. 5-33) என்று உங்கள் ஸகாசுத்திலேயிருக்கப்பாராநின்றோமென்று இடம் தரவேணுமென்ன; அவர்களும் அங்கேயிருக்க அநுமதிபண்ணி, நன்றாகப் பர்ணஸாலையைச் சமைத்து வாஸ்துபு₃லிகளுமிட்டு, அங்கே யெழுந்தருளியிருக்க, அவ்விருப்புக்கு விரோதி₄களாய்வந்து க₂ரதூ₃ஷ்ணைதி₃கள் எதிர்க்க, அவர்களை நோக்கி அந்த ரிஷிகள் தொடுத்ததோரம்புண்டோ? அவர்கள் “எஹி பஸ்ய ஸரீராணி” (ரா.ஆ. 6-16) என்னும்படி உருமாய்த்த அந்த ராக்ஷஸரை, தம்முடைய திருக்கைக் கிருச்சார்ங்குங்களாலே உருக்கெட வாளி பொழிந்த (திருவாய்.8-6-2) சக்ரவர்த்தித்திருமகன், என்னுடைய ராக₃ாதி₃ தே₃ாஷங்களை விவேகஸரஜால (ஸாத்விக ஸம்ஹிதை-12-51)த்தாலே ஸமிப்பித்து, அரவத்தமளியிடேடும் அரவிந்தப்பாவை (பெரியாழ். திரு.5-2-10)யிடேடும் பேரேனென் றென்னெஞ்சு நிறையும் (திருவாய்.10-8-2)படி புகுந்திருக்கிறவ னன்கிறுர்.

[அன்று] ஜநஸ்த₂ாநத்திலே இருக்கிறவன்று. ரக்ஷகனைவன் ரக்ஷயத்தை நோக்கக்கடவதாக வந்து நின்றவன்று. [நேர்ந்த நிசாசரரை] அகவாயிலிருட்சியே யன்றிக்கே, ஸர்ப்பம் உணர்த்தியற்று ராத்ரியிலே புறப்படுமாப்போலே பரஹிம்ஸைக்கு ஏகாந்தமான காலத்திலே வந்து எதிர்ந்த க₂ரதூ₃ஷ்ணைதி₃ ராக்ஷஸரை. “நேர்ந்த நிசாசரர்” என்கையாலே விபீஷ்ணைதி₃களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [அன்று நேர்ந்த நிசாசரர்] “தே தம் ஸோமமவோத்₃யந்தம் த₃ருஷ்டவ

வை த₄ர்மசாரினா: । மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ஞுஹ்னந் த₃ருட₄வ்ரதா: ॥” (ரா.ஆ.1-11) “ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமப₄வந் கத₂ா: । ராமபூதம் ஜகத₃பூத், ராமே ராஜ்யம் ப்ரஸாஸதி॥” (ரா.ய.131-102) என்றும், அநுகூலப்ரதிகூல விப₄ாக₃மற இவனைக்கண்ட மநுஷ்யர் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவார், அடைவுகெட வாய் புலத்துவாராகிற காலத்திலே, இவர்கள் இங்ஙனே சிலர் எதிர்த்து நசித்துப் போவதேயென்று வெறுக்கிறார் இவர்.

ராமோ ராமோ ராம இதி - பாதம் தலைக்கட்டுகையாலே மீனுகிறதித்தனையென்றிரே நிர்வஹிப்பது. இத்தரைவித்யத்துக்குப்பொருள் *ஞபெளத₃ார்ய₃ணங்களை வென்ற வடிவழகும், அத்தை அநுப₄விக்கக் கொடுக்கையும், கொடாநின்றல் இறுமாப்பற்றிருக்கையும், “பும்ஸாம் தாருண்யஞ்ச” (?) என்று ஸ்த்ரீபும்விப₄ாக₃மற ப்ரவணராம் ஆகாரமுண்டாயிருக்கையாலே வீதராக₃ரைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்தவிஷயப்ராவண்யமிரே ஸிதேந்த₃ரியத்வமாகிறது. ப்ரஜாநாம் - மாதாபிதாக் களுக்கன்று; வளிஷ்ட்ட₂ாதி₃களுக்கன்று; ஜநித₄ர்மாக்-களுக்கு. கத₂ா:- லோகயாத்ரைக்குறுப்பாம் வார்த்தைகளும் பெருமாளைப் பற்றியல்லதிராது. ராமபூதம் ஜக₃தபூத்- ஜக₃த்தடைய ராமாத்₃வைத மாய்த்து. “ஜதத₃ாத்ம்யமித₃ம் ஸர்வம்” (ச₂ாந். 6-8-7) என்கிற பொதுவல்ல; ராமபூதம்-என்று ராமாத்₃வைத மாய்த்து. ப்ரஹ்மாத்₃வைத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

பெருமாள் சுண்டுவில் கொண்டு லீலாரஸமநு-
புவிக்கிற காலத்திலேயோ வென்னில்; ராமே ராஜ்யம்
ப்ரஸாஸதி- “த₃ஹ பச” என்கிற காலத்திலே.

[அன்று] இப்படி எல்லாருமொக்க ப்ரவணராகிற-
வன்று, [நேர்ந்தநிசாசரரை] இவ்வடிவழகிலே தோற்று
விழாதே ஶரஸஸ்த்ரங்களைத் தூவிக்கொண்டு
வந்தெத்திர்ந்த ராக்ஷஸரை. [கவர்ந்த] மார்சஸூப₃ாஹா
த₃வயத்துக்கிப்பால் ஓரிரைபெருதே கிடக்கிறவை
யாகையாலே, இரைபெருத ஸர்ப்பம்போலே எதிரிகள்
மேலேவிழுந்து க்ரஸித்தபடி. [வெங்கணை] அவன்
தன்னைப்போலேயாய்த்து அம்புகளுமிருப்பது.
“தீப்தபாவக ஸங்காஸை: ஸிதை: காஞ்சநடு, ஷனை:”
(ரா.யு. 16-32) என்கிறபடியே - தொடுக்கிறபோது
அம்பாய், எதிரிகள் மேலே போய்விழும்போது ஓரிகிற
காலாக்ளி போலே யாய்த்து விழுவது.

“ந த்வாமிச்ச₂ாம்யஹம் த₃ரஷ்டும் ராமேண
நிஹதம் ஶரை:” (ரா.யு.16-32) என்று *தயரதன்
பெற்ற மரதக மணித்தடத்(திருவாய்.10-1-8)திலே
புக்கு ஸ்ரமந்தீரமாட்டாதே சாவைக்காண
மாட்டுகிறிலேன்; “சரங்களாண்ட தண்டாமரை
கண்ணனுக்கண்றி யென்மனம் தாழ்ந்து நில்லாதே”
(பெரிய திரு 7-3-4) என்கிறபடியே “நீயும் நானுட
(திருவாய்.1-10-6)கூடி, *இலங்கை பாழாளாக
படைபொரு தானுக்குப் பல்லாண்டு (திருப்பல்-3
கூறுவாராய் ஆள்படப் போகாதே!” என்றுஷி
விபீஷணன். [வெங்கணை] வெஞ்சிலை(திருநெடு
21)யினின்றும் புறப்படுகிறவையாகையா?

வெங்களையாயிருக்குமிரே. அவன் அநுசூலர்க்குப் புனலுருவாய் (திருநெடு-1), ப்ரதிசூலர்க்கு அனலுரு(திருநெடு-1)வாய் இருக்குமாப்போலே, பொன்னெழுதின பகழிகளுந் தானுமாயிருக்கையாலே, அநுசூலர்க்கு த₃ர்ஸநீயமாய், அக்ஞிஶிகோபமங்களாகையாலே ப்ரதிசூலர்க்கு முயங்கரமாய்த்திருப்பது இச்சரங்களும்.

ஆக, “உவந்த வுள்ளத்தனையுலகமளந்துண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்” என்று “ஃகாகு₃ணவாந்” (ரா.ப₃.ா.1-2) என்று ப்ரத₂ம பிரஸ்நமாய் ஆஸ்ரயணீயமான ஸீலாதி₃கு₃ணத்தைச் சொன்னாராய், “அன்று நேர்ந்தநிசாசரரைக் கவர்ந்த சொங்களைக்காகுத்தன்” என்று அநந்தரமாக “கப்ச வீர்யவாந்” (ரா.பா 1-2) என்று சொன்ன வீராதி₄நிரஸநத்துக்குறுப்பான வீரகு₃ணங்களைச் சொல்லுகிறார். ஆக “மாம்”, “அஹம்” (கீதா சரம ஸ்லாகம்.18-66) என்கிற இரண்டினுடைய அந்த₂மும் அநுஸந்தி₄த்தாராய்விட்டது. “உலகமளந்து” என்று-திருவடிகள் விக்ரமித்தபடி சொல்லி, “கவர்ந்த வெங்களைக் காகுத்தன்” என்று ஆக (கீதாள்கள் பராக்ரமித்தபடி சொன்னார். [காகுத்தன்] நூற் இரண்டு கு₃ணமும் உப₄யவிபூ₄திநாத₂த் வாழ்த்தமன்று; ககுத்ஸ்த₂ வம்ஶத்திலே பிறந்து முற்தானாகையாலே ஒளத்பத்திக மென்றபடி. ஆக, ஏற்கையைத் தீகளை சிலையால் வாளி (திருவாய்.6-10-4) முற்தபடி சொல்லிற்று.

[கடியார்பொழிலரங்கத்தம்மான்] திருவுலகளந் தருளினத்தால் வந்த ஸ்ரமமும், ஜநஸ்த₂நத்தில் ராக்ஷஸவதும் பண்ணின ஸ்ரமமும் ஆறுகைக்காக, பரிமள ப₄ரிதமான சோலையையுடைத்தான கோயிலிலே வந்து அந்தத் திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் நீட்டிக்கொண்டு சாய்ந்தான். பரிவராயிருப்பார், “கொடியார்மாடக் கோளுரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியாதின்னேநீ துயில்மேவி மகிழ்ந்தது தான், அடியாரல்லல் தவிர்த்தவசைவோ வன்றேலிப்படி தான் நீண்டு தாவியவசைவோ பணியாயே” (திருவாய் 8-3-5) என்று நீ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஹிரண்யராவணத்திகளை நிரலித் தத்தால் வந்த ஸ்ரமந்தீரவோ? த்ரைலோக்யத்தையு மனந்துகொண்ட ஆயாஸத்தால் வந்த ஸ்ரமந்தீரவோ? பணியாய்— உன் ஸ்வரங்கொண்டு நாங்களறியும்படி சொல்லாயென்றார்களிறே. பிள்ளாய்! கிடக்கும் போது ஒருமூலையிலே ஒருவரறியாமற் கண்வளர்ந்தா லாகாதோ? இன்னமும் அவர்கள் மறுகிளைகிளைத்து, அவனெங்கேயென்று தேடிக்கொடுவரிலும் கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோவென்று வயிறுபிடித்தாரிறே; அதுபோலுமல்லகிடர் இவன் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி யென்கிறுரிவர்.

கொடிகள் த்₃ருஷ்டி கே₃ாசரமானலிறே அவன் கிடக்கிறபடியறியலாவது; இது அங்ஙனன்றே; “தூ₃ராத்₃ க₃ந்தே₄ வாதி” (தெ.நா-9) என்கிறபடியே தூ₃ரஸ்த₂ரையுமழைக்குமதிறே. *ஸர்வகந்த(சாந்.3-14-2)வஸ்து கண்வளர்ந்தருளகையாலே கடியார்

பொழிலாயிருக்குமிறே. திருச்சோலையில் பரிமளம் விடாயர்க்கு ஸ்ரீஸ்ரோபசாரமாம்படி. [அரங்கத்தம்மான்] அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானாரு மிழவாதபடி இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருள்கிறது ப்ராப்தியாலேயிறே. ஆக இத்தால் – போக்குயதை சொல்லிற்று.

[அரைச்சிவந்த வாடையின்மேல்] மேகுப்யாம மான திருவரைக்குப் பரப்பாக்ரஸாவஹமான திருப்பீதாம்பாரத்தின் மேலே. (சிவந்த வாடையின் மேல் சென்றதாம்) “சோற்றிலேயெனக்கு மனஞ் சென்றது” என்னுமாப்போலே ஆஸ்சர்யப்படுகிறார். [எனசிந்தனையே] ஆருடைய கூறையுடைகண்டு உகக்கக்கடவ நெஞ்சு இதிலேயகப்பட்டது. த்ருஷ்டத்திலே லோககுர்ஹிதமாய் அத்ருஷ்டத்திலே வெந்நரகிலே தள்ளவுங்கடவதான உடைகளிலே ப்ரவணமான என் மநஸ்ஸூ, த்ருஷ்டத்தில் ஆகர்ஷகமாய், அத்ருஷ்டத்தில் ஸதாபஸ்யந்தி(ருக்க வேதம் 1-2-7)க்கு விஷயமான திருப்பீதாம்பாரத் திலே விழுந்து நசைபண்ண நின்றது. [எனசிந்தனை] திருவடிகளின் சுவடற்றிந்து பின்பு புறம்பு போகமாட்டாத நெஞ்சு. தீர்த்தமாடாநிற்கத் துறையிலே பிள்ளையைக் கெடுத்துத் திருவோலக் குத்திலே காண்பாரைப்போலே, திருவடிகளில் நின்றும் திருப்பீதாம்பாரத்தே கண்டபடி. மநஸ்ஸூ என்னுடே “சிந்தனை” என்றது – சிந்தா விஶேஷஷ்தைப்பற்ற. இத்தால்– திருவுலகளந்தருளின்தையும் ராமாவதாரத் தூதயும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ஒரோவகை

களாலே காண்கிறார்.

ஆக, கீழ் - “கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன” என்று தானே முற்பாடுயைவந்து விஷயீகரித்தபடியாலே- ஸாதாநபாவம் சொல்லிற்று; “சென்றதாம்” என்று - தந்திருவுள்ளம் மேல் விழுந்ததாகச் சொல்லுகையாலே அதி₄காரிஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது- இங்கு. கீழ்-“நீண்மதிளரங்கம்” என்று - ரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று. “கடியார் பொழிலரங்கம்” என்று போக்குதை சொல்லுகிறது - இங்கு. ஆகவிப்பாட்டால் - முதற்பாட்டிலே, “நிமலன் நின்மலன்” என்று - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் ஶாத்தீ₄யையுடையவனென்ற தாய்த்துச் சொன்னவர்த்தங் கூடுமோவன்ன; கூடுமென்னு மிடத்திற்கு உதாஹரணஞ் சொன்னாய் நின்றது.(2)

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்திசெய்ய நின்றுனரங்கத்தரவினையான்
அந்திபோல்நிறத்தாடையு மதன்மேலயனைப்
படைத்த தோரெழில்
உந்திமேலதன்றே அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே.(3)

அவ: முன்றும்பாட்டு. (மந்திபாய்) திருப்பீதாம் புரத்தினழகின் மிகுதி திருநாடீ₄கமலத்திலே வீசிற்று. முதற்பாட்டிலே “ஆதிபிரான்” என்று - ஜகாத்காரண பூதனைய் ஸர்வஸ்மாத்பரனையிருக்குமென்று சொல்லக் கேட்டவர்கள், “புரவ்ம விஷ்ணு ஶரிவாத்மிகாம்” (வி.பு.1-2-16) என்று மூவர் ஜகாத்காரணநா(பூ?)த ரென்று ப்ரஸித்துமாயிருக்க இவனே ஜகாத்காரணபூத

வென்றறியும்படி யென்னென்ன; ஶாஸ்தர
ஏகத்தாலே நம்முடைய காரணத்வத்தை
ப்ரகாசிப்பிப்புதோமாகில் அது கர்மாதீநமான
ஈச்யநுகூலமாக கழகின் நிரை போலே அயத்தாவாக
ப்ரகாசிக்குமென்று பார்த்தருளி “த்ரயோ தேவாஸ்
ஷல்யாஸ் த்ரிதயமிதமத்வைத மதிகம் த்ரிகாதஸ்மாத்
நாத்வம் பரமிதி விதர்க்காந் விகடயந் । விபேநாபீ
நாதமோ விதிஶிவநிதாநம் பகவதஸ்ததந்யத்
பராநுபங்கீபரவதிதி ஸித்தாந்தயதிநஸ॥ (ர.ஸ்த. 1-116)
என்றும், “முதலாந்திருவருவம் முன்றென்பரொன்றே,
நாதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர், முதல்வா,
நிகரிலகுகாருருவா நின்னகத்ததன்றே, புகரிலகு
நாமரையின்டு” (பெரிய திருவ-72) என்றும்
சொல்லுகிறபடியே— தன் திருநாபீகமலத்திலே ஜகத்
காரணத்தராக ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களை
ஓருஷ்டித்துக்காட்ட, அந்த நாபீகமலம் அம்முகத்
நாலே தன்னுடைய மேன்மையையும் அழகையுங்
காட்டி, திருப்பீதாம்பரத்திலே துவக்குண்கிற
வென்னுடைய மநஸ்ஸைத் தன்பக்கலிலே
இடுத்துக்கொள்ளாநின்ற தென்கிழுர். அநுபாவ்யத்தை
உல்லைகண்டு மீநுதல், தம்முடைய ஆத்ரம் மட்டமாய்
மீநுதல் செய்கிழுரல்லரே; தம்முடைய சாபலமடியாக
இடுப்புண்கிழுரித்தனையிறே.

வ்யா:— [மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை
வானவர்கள் சந்தி செய்யநின்ற னரங்கத்தரவினைண
வான்] கீழ்ப்பாட்டிலே—“உலகமளந்தண்டமுற நிவர்ந்த
நியமுடியன் – கடியார் பொழிலரங்கத் தம்மான்”

என்று - இந்த லோகங்களையடையத் தன் திருவடிகளாலேயாந்துகொண்டார் பெரிய பெருமான் என்றாரே; அங்குனே சொல்லலாமோ? “அன்று ஞாலமளந்த பிரான் -சென்று சேர் திருவேங்கடம்” (திருவாய் 3-3-8) என்றன்றே நம்மாழ்வார் வார்த்தை; திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளைக்காண வேணுமென்று *வழிபாடு செய்த ஸ-ரிகளும் “எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த இனைத்தாமரைகள் காண்பதற்கு” (திருவாய் 6-10-6) என்றன்றே ப்ரார்த்தித்தது; ஆகையாலே இந்த டூமியையடையத் திருவடிகளாலே ஆக்ரமித்து, “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மின்” (திருவாய் 6-10-11) என்று தன் திருக்கையாலே, உலகமளந்த பொன்னடி (பெரிய.திரு.5-8-9)யைக் காட்டிக்கொடு நிற்கிற வனுமாய், “தானேங்கி நிற்கின்றன் தண்ணருவி வேங்கடம்” (நான்.திருவ-45) என்கிறபடியே *அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியனுமாய் நிற்கின்றன் திருவேங்கடமுடையானன்றே என்ன; அந்த திருவேங்கடமுடையாகைகிறனும் இங்குக் கண்வளர் தருளுகிற பெரியபெருமாளே என்கிற.

[மந்திபாய் வடவேங்கட மாமலை]
திருப்பீதாம்புரத்தினழகை அநுபுவிக்கச்செய்தே,
திருநாபீகமலத்தினழகிலே தாமிழுப்புண்ட சாபல்
துக்குப் போலியாயிருக்கையாலே குரங்குகளை
நிதர்ஸமாகச் சொல்லுகிறார்.

[மந்திபாய்] திருமலையிலே பலாக்கு
வேரேபிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கிடக்கையா

அங்குத்தைக் குரங்குகள் ஜாத்யசித சாபலத்தாலே ஒருபழத்தை புஜிக்கப் புகுகிறவை மற்றைக் கொம்பிற பழத்திலே கண்ணேயோட்ட, இத்தைவிட்டு அதிலே தாவப்பாய்ந்து திரியா நிற்குமாய்த்து; பெரியபெருமாளுடைய தீவ்யாவயவங்களிலே தாம் ஆழங்காற்படுகிறுப் போலே. *கானமும் வானரமும் வெடுமுடை வேங்கட(நான்.திருவ-47)மிரே. [மந்திபாய்] ஒன்றையொன்று பற்றிமாலையாக நாலாநிற்கும். திருச்சின்னக்குரல் கேட்டவாறே பாய்ந்தோடாநிற்கு மென்றுமாம். பரமபதமும் திருமலையும் கோயிலும் திருவயோத்தையையும் திருச்சோலையும் ஒருபேராகி, யா யிருக்கிறபடி; எங்கும் மாறிமாறித் தங்குகை.

[வடவேங்கடம்] திருமலை என்னதே “வடவேங்கடம்” என்கிறது-தமிழர், தமிழுக் கிழல்லைநிலம் அதுவாகச் சொல்லுகையாலே. (வத, ஶப், தோபப், ரும்ஹன் ஶப், தங்களாலன் ரிச், கேதம்முடைய ஜூந்மாநுரூபமாகத் தாம் கவிபாடுகிற யாத்தம் நடையாடுகைக்கு எல்லை அதுவாகையாலே சொல்லுகிறார். [மாமலை] பேராக்குதையின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறதாதல்; “பரன் சென்று சேர்” (திருவாய் 3-3-8) என்றும் “முன்னமடைமினே” (திருவாய் 3-3-10) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஶேஷியானவன் நான்னுடைய ரக்ஷிகத்வ ஸித்தி, தீக்காகவும் ஶேஷபூத பாவர்கள் தங்கள் ஸ்வரூபஸித்தி, தீக்காகவும் வந்து பாருகையால் வந்த ஸ்வாக்குதையைச் சொல்லுகிற பாறால்; ஸ்வரிகள் பரமபதத்தினின்றும் திருவேங்கட

முடையானை அநுபுவிக்கவரும்போது தன்ஶீகரத்தில் இளைப்பாறி வரலாம்படியிருக்கிற உயர்த்தியைச் சொல்லுகிறதாதல்; அன்றிக்கே, உபுயவிடுதியும் ஒருமூலையிலே அடங்கு மென்றுமாம்.

[வானவர்கள் சந்திசெய்ய] நித்யஸ்ரீகள் சிந்துடு(திருவாய்.3-3-2)க்கொண்டு பேராக்ஞபமான ஸமாராதநத்தைப்பண்ண, அவன் பரமபதத்தி னின்றும் தன்னீர்மை ப்ரகாசீக்கைக்காக ஆதி₃யான தான் திருமலையிலே வந்தவாறே, *விண்ணவர் கோனை தன்னுடைய மேன்மையை அநுபுவித்துக் கொண்டு போந்த ஸரீகள், விரையார்பொழில் வேங்கடவுனை நீர்மையை அநுபுவிக்கைக்காகத் திருமலையிலே வருவர்கள்; அந்நீர்மைக்கடியான மேன்மையை அநுபுவிக்கைக்காகத் திருமலையி னின்றும் பரமபதத்தேறப்போவர்கள். [நின்றுன்] இந்நிலையாலே ஒருத்யோகமுண்டென்று தோற்றும் படி நின்றுன். பெருமாள், ருஸ்யமுகபர்வதத்திலே மஹாராஜூர் தொடக்கமான வாநரஸேநைக்கும் இளையபெருமாளுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுத்துக் கொண்டு நின்றுப்போலேயாய்த்து - திருவேங்கட முடையானும், குரங்குகளோடு ஸரீகளோடு வாசியந் அநுபுவிக்கும்படி முகங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறநிலையும். “வாநராணை நராணைஞ்ச கதமாஸி ஸமாகமः” (ரா.ஸ.35-2) என்று திருவடியை பிராட்டி, இங்கிதாகாரங்களறியாதே, குரங்குகளுக்கு விலக்ஷனரான மநுஷ்யர்களுக்கும் கூட்டரவுண்டா படி எங்குனே? “கதமாஸீத் ஸமாகமः” தகடாக்ஷபாதமும் ஆபுரணபாதமு முண்டென்றறியா

நான்சேரவிட, பின்பு “தோழன்றீ” (பெரிய திரு 5-8-1) என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க, நான்பிரிந்து இங்கேயிருக்கக் கூட்டரவுண்டானபடி யென்யென்று கீட்க; “ராமஸக்ரீவயோரைக்யம் தேவேயேவம் ஸமஜ்ஞாயத” (ரா.ஸ.35-51) என்று அவர்கள் சேர்ந்த பிரகாரமறிந்திலேன், “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” (ரா.அ.31-25) என்கிற இளையபெருமானும் அருகே நிற்க அவர் பரிகரமான நான் இன்றுவந்து அந்தஸ்புர பரிகரமாம்படி கூடினார்கள் என்றுனிடே.

[நின்றுன்] நித்யஸ்வரிகள் திருமலையிலே நிற்கிற பாலவத்தையிலே ஈடுபட்டு வந்தாஸ்ரயிக்க, குருடர்க்கு வைத்த அறச்சாலையிலே மிளிர்கண்ணர் புகுரலாமோ வென்று தான் ஆனைக்குப்பாடுவாரைப் போலே பாந்திகள் பக்கலிலே திருவுள்ளத்தை வைத்தானென்று யாம். “மங்குல்தோய் சென்னிவட வேங்கடத்தானைக் காங்குல் புகுந்தார்கள் காப்பணிவான், திங்கள், ஸாடுயேற வைத்தானும் தாமரை மேலானும், ஸாடுயேறத் தாங்குவித்துக் கொண்டு” (நான்.திருவ. 43) என்கிறபடியே— ப்ரஹ்மருத்ராதி₃கள் அந்த₄யாகாலங்களிலே வந்து ஸமாராதநும் பண்ணப் பொரியமேன்மையோடே நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். [நின்றுன்] இந்நிலையிலே புதுத்₃யோக₃முண்டென்று தோற்றும்படிநின்றுன். பாரிகள் அந்த உத்₃யோக₃த்தை அடியொற்றின பாரே, வடக்குத் திருவாசலாலே வந்துபுகுந்து, யோயிலிலே படுக்கையிலே சாய்ந்தவனையிருந்தான்; பொன் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, “நடந்தகால்கள்

நொந்தவோ”(திருந்சந்த-61) என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டாதபடி, “நின்றிருந்துவெஃகைணக்கிடந்த தென்ன நீர்மை” (திருச்சந்த-63) என்கிறதிலே போர ப்ரீதராய், இனி ஸம்ஸாரக்கிழங்கெடுத்தால்லது கிளம்பானென்று மீண்டுபோனர்கள். “ஆஸ்தாந்தே கு₃ணராஸிவத், கு₃ணபரீவாஹாத்மநாம் ஐந்மநாம் ஸங்க்யா பெ₄ளமநிகேதநேஷ்வபி குடுகுஞ்ஜேஷா ரங்கே₃ஸ்வர! । அர்ச்ய: ஸர்வஸஹிஷ்ணுர்ச்சக பராதீநாகிலாத்மஸ்திதி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருத₃யாஞ்பி₄ஸ் தவ தத: ஸீலாஜ்ஜூ₃பூ₄யதே ॥ (ர.ஸ்த.2-74)

[அரவினனையான்] புஷ்பஹாஸஸாகுமாரமான அவ்வடிவுக்குப் பொறுதபடி, காடுகளிலும் கரைகளிலும் திருவடிகளைக் கொண்டு உலாவின விடாயெல்லாந்தீரும்படி சௌத்யமார்த்த₃வ ஸெளரப்புயங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினான். “அரங்கத்தரவினனையான்” என்று ஸீலத்தையும் மேன்மையையும் அழகையும் அநுபவிக்கிறார்.

[அரங்கத்தரவினனையான்] “ஸேஷ்யே புரஸ்தாச்ச₂லாயாம் யாவந்மே ந ப்ரஸீத₃தி” (ரா.அ.111-14) என்று - ஸ்ரீ ப₄ரதாழ்வானை வளைப்புக் கிடக்கவிட்டுப் போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக் கிடந்தாப்போலே, ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றுல்லது போகேனென்று வளைப்புக்கிடக்கிறுன். சக்ரவர்த்தித் திருமகளைப்போலே முதலில் ஸரணம்புக்கு முகங்காட்டாவிட்டவாறே, “சாபமாநய” (ரா.யு.21-22) என்று சீறுமவரல்லர்; ஆற்றுமையைக்காட்டி

ஸரணம்புக்குக் கிடக்குமவர் இவர்.

[அந்திபோல் நிறத்தாடையும்] கீழ்ச்சொன்ன சிவந்தவாடை ஆபாரணகோடியிலேயாய் கழற்றவுமா யிருக்கும்; இது ஸஹஜமென்கைக்குடலாக, “அந்திபோல் நிறத்தாடையும்” என்கிறுர். ஸந்த்யாராகுராங்சிதமான மேகும் போலேயாய்த்துத் திருவரையும் திருப்பீதாம்பாரமுமிருக்கிறபடி. திருமேனி மயில்கழுத்துச் சாயலாயிறேயிருப்பது. அத்தோடு ஃசர்ந்த திருப்பீதாம்பாரம் ஸந்த்யாராகுராங்சிதமான நாளமேகும் போலே ஆகர்ஷகமாயிறே இருப்பது. * அரைச்சிவந்தவாடை பின்னட்டுகிறபடி யென்றுமாம்.

[அதன்மேல்] அவ்வழகுக்குமேலே. [அயனை வித்யாதி₃] ஜகாத்காரணாடுதனை ப்ரஸித்தானை நூர்முகைனைத் தன்பக்கலிலேயுண்டாக்கி, அதடியாக வந்த மேன்மையாலுண்டான அத்விதீயமான அழகையுடையதாயாய்த்துத் திருநாட்டிகமலமிருப்பது. ஃலாகத்தில் உத்பாதகருடைய அழகு ப்ரஸவாந்த மாயிருக்கும்; இவனை யுண்டாக்கினபின்பு ரூளியுமழகும் மிக்கதித்தனை. “யோ பாரஹ்மாணம் வித்தாதி- தம் ஹ தேவம்” (ஸ்ரீவே 6-18) என்கிற ஓட்டயே- இவனை ஸ்ருஷ்டித்த பின்பிறே ஸ்ரயோதமாநாயிற்று.

[ஓரெழிலுந்தி] “ஸௌந்தர்யாக்யா ஸரிதுரஸி விஸ்தீர்ய மத்யாவருத்தா ஸ்தாநால்பத்வாத், விஷமகாதிஜாவர்த்தகர்த்தாபநாடி: ப்ராப்ய ப்ராப்த

ப்ரதி₂மஜைகுநம் விஸ்தருதா ஹஸ்திநாத₂! ஸ்ரோதோ-
பேத₃ம் புஜை புவத: பாத₃தே₃ஸாபதே₃ஸாத்॥”
(வர.ஸ்த.55) என்கிறபடியே ஸெளந்த₃ர்யமாகிற
பெரியவாழுன்னு, திருமுடியாகிற மலைத்தலையினின் றும்
அகன்ற திருமார்பாகிற தாழ்வரையிலே வந்து
குதிகொண்டு, அங்கே பரந்து கீழ்நோக்கி யிழிந்து,
*சிற்றிடை(திருவாய் 5-5-8)யாகையாலே அங்கே
யிட்டனப்பட்டு, பின்புதிருநாடுயாய்ச் சுழியாறுபட்ட
தென்னக் கடவுதிரே.

[அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே] அடியேனை
வென்னுடைய அகவாயில் வர்த்திக்கிற ஹ்ருத₃ய
மான்னு. [உந்திமேலதன்றே] “அடியேன்” என்று -
இப்போது இவர் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து “பதிம்
விஸ்வஸ்ய” (தை.நா. 11) “யஸ்யாஸ்மி” (யஜூ.
அஷ்ட-3, ப₃ரா-7) “பரவாநஸ்மி” (ரா.ஆர. 15-7)
“த₃ாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மந
பரமாத்மந:” (ஹாரீத ஸ்ம்ருதி-ஈஸ்வர ஸம்ஹிதா)
என்கிற ப்ரமாணங்களாலே “அடியேன்” என்கிற
ரல்லர். “குஜைர் த₃ாஸ்யமுபாகுத” (ரா.கி. 4-12) ராய்ச்
சொல்லுகிறுருமன்று; அழகுக்குத் தோற்று,
“அடியேன்” என்கிறார். அதிலும் வடிவழகின்
ஸாமாந்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிற வார்த்தைய
மன்று; ஓரவயவத்தினழகுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற
வார்த்தை. “உயிர்” என்கிறது மநஸ்ஸை. “ஊனில்
வாழுயிர்” (திருவாய். 2-3-1) என்று கொண்டாடினுட்
போலே, வடிவழகு தமக்கு ரஸித்து பேராக்கியமாம்படி
இருக்கையாலே “இன்னுயிர்” என்கிறது. சில்லை

உண்டாக்குகிறது கிளர் என்னையழிக்கிறது. அந்தத் திருநாட்டீகமலம் அதி₄காரி புருஷர்களான ப்ரஹ்மாதி₃களை யுண்டாக்கும்; “அடியேன்” என்றிருப்பாரையழிக்கும்.

பிள்ளையழகிய மணவாளரரையர், பெருமாள் திருவடிகளிலே புக்கு, “நாயன்றே! அடியேன் திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடித்தொழுது வரவேணுமென்று நினையா நிற்கிறேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; “வாரீர்! அமலஞ்சிபிரானையாருகால் இசைசொல்லிக் காணீர்” என்று திருவுள்ளமாக; பிள்ளையும் ஒருகால் இசையை விண்ணப்பம்செய்யக் கேட்டருளி, “இனிப்போகிலும் போம், இருக்கிலுமிரும்” என்று திருவுள்ளமாயினார். முதலில் கண்படுவது திருநாட்டீகமலமிறே.

இப்பாட்டில் - பெரியபெருமாள் பக்கலிலே திருவேங்கடமுடையானை தன்மையுமுண் டென்கிறது. (3)

சதுரமாமதிள் சூழிலங்கைக்கிறவன் தலைபத்து
உதிரவோட்டி ஓர்வெங்கணையுய்த்தவளேத வண்ணன்
மதுரமாவண்டுபாட மாமயிலாடரங்கத்தம்மான் திருவயிற்
றுதர பந்தமென்னுளத்துள் நின்றுலாகின்றதே. (4)

அவ: நான்காம்பாட்டு. திருநாட்டீகமலத்தோடே
ஃசர்ந்த திருவுத்ரபந்தநத்தை அநுபவிக்கிறூர்.
முதற்பாட்டிலே - ஜகத்காரணஷ்டதனைவன்,
தம்முடைய அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் தம்மை
விஷயீகரித்து, தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே

திருவடிகள் தானேவந்து ப்ரகாசித்தபடியைச் சொன்னாராய், நிரபேகைமாகச் செய்யக்கூடுமோ வென்கிற அபேகைக்கையிலே ஸோத₃ாஹரணமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, தந்திருவுள்ளம் திருவரையும் திருப்பீதாம்ப₃ரமுமான சேர்த்தியிலே மேல்விழுந்து நசைபண்ணுகிறபடியைச் சொன்னார்— இரண்டாம் பாட்டில்.

அவ்விரண்டாம்பாட்டிற் சொன்ன த்ரைவிக்ரமாபத₃ாநம் ப்ரமாணேபபத்திகளாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கே சேருமதன்றே வென்கிற அபேகைக்கையிலே திருமலையில் நின்றும் திருவுலகளந்தருளினாரும் பெரியபெருமாளே யென்று கொண்டு, முதற்பாட்டில் “ஆதி” என்று சொன்ன அவனுடைய காரணத்வத்தைத் திருநாபீ₄ கமலத்திலே ப்₃ரஹ்மாவையுண்டாக்கி, அம்முகத் தாலே வெளியிடா நின்றுகொண்டு, அந்தத் திருநாபீ₄ கமலந்தான் திருப்பீதாம்ப₃ரத்திலே துவக்குண்கிற தந்திருவுள்ளத்தை ப்₃ரஹ்மோத்பாத₃கமான தன்மையையும் அழகையுங் காட்டித் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ள, அதிலே சூழியாறுபடுகிற படியையிறே முன்றும்பாட்டிற் சொல்லிநின்றது; தந்திருவுள்ளம் திருநாபீ₄கமலத்திலே சூழியாறு படுகிறபடியைக் கண்டு, திருநாபீ₄கமலத்துக்கு ஆஸ்ரயமான திருவயிறும், “இந்தத் திருநாபீ₄கமலத் துக்கு வெறும் ப்₃ரஹ்மா ஒருவனுக்கிருப்பிடமான மேன்மையும் அழகுமன்றே உள்ளது; இதுக்கு ஆஸ்ரயமான நம்மைப் பார்த்தால் ‘த்ரிவித₄சிதசித்,

ப்₃ருந்த₃ம் துந்த₃ாவலம்பி₃வலித்ரயம் விகுணயதி
தவைச்வர்யம் வ்யாக்யாதி ரங்க₃மஹேஸிது: ।
ப்ரணதவஸதாம் ப்₃ருதே த₃ாமோத₃ரத்வகர: கிண:
தது₃ப₄யகு₃ணைவிஷ்டம் பட்டம் கிலோத₃ரப₃ந்த₄நம்”
(ர.ஸ்த. 1-115) என்கிறபடியே ப₄த₃த₄முக்தநித்ய
ரூபமான த்ரிவித₄சேதநர்க்கும், த்ரிகு₃ணத்மகமாயும்,
ஸாத₃த₄ஸத்த்வாத்மகமாயும், ஸத்த்வஸாந்யமாயு
மான அசேதநவர்க்க₃த்துக்கும் ஆஸ்ரயமான
(ஃமன்மையையும், ஆஸ்ரிதர்க்குக்கட்டவும் அடிக்கவு
மாம்படி எளியோமான ஸௌலப்புய நீர்மையையு
மடையோமான ஏற்றத்தாலே பட்டங்கட்டியன்றே
நாமிருப்பது” என்று, தனக்குத் திருநாட்டிகமலத்
திலுண்டான ஏற்றத்தைக்காட்டி திருநாட்டிகமலத்திலே
ஆழங்கால்படுகிற என்னெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே வர
இசிக்க, அத்திருவயிற்றை ஆஸ்ரயமாகப்பற்றி நிற்கிற
திருவுத₃ரப₃ந்த₄நம் தன்பக்கலிலே வர ஈர்த்து
(ஃமலிட்டுநின்று தந்திருவள்ளத்திலே ஸ்வைரஸஞ்சாரம்
। என்னுகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா: [சதுரமாமதிள்குழிலங்கைக் கிறைவன்
தலைபத்துதிர வோட்டியோர் வெங்களையுய்த்தவன்]
இரண்டாம்பாட்டில் உக்தமான அபத₃நங்களிரண்டில்
ஸ்வாபத₃நத்தைப்பற்ற ஓரபேகையோடே அதுக்கு
ஏத்தரம் சொல்லிற்றுய்நின்றது முன்றும்பாட்டில்
ஸுர்கூறு; அதிலே அநந்தராபத₃நத்தைப் பற்ற
ஓரபேகையோடே அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இதில்
ஸுர்கூறு. “அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த
வெங்களைக்காகுத்தன்” என்று ஜநஸ்த₂நத்திலே

பெருமாளும் பிராட்டியும் இளையபெருமாளுமாய்ப் போய்ப்புக்கு, அங்குத்தை ரிஷிகளை “ஆவாஸந்த்வஹ மிச்சாமி” (ரா.ஆ.5-33) என்றபேசுகிறது, அவர்களானுமதி யோடேயிருக்கிற காலத்திலே அவ்விருப்புக்கு விரோதி₄களாய்வந்த ஜநஸ்த₂நவாஸிகளான க₂ராதி₃களை நிரலித்தாப்போலே, உம்முடைய ஹ்ருத₃யத்திலு மிருப்பேனன்று அநுமதிபெற்றுவந்து புகுந்து, அங்கு விரோதி₄களான ராக₃ாதி₃களை நிரலித்தானென்று சொன்னீர்; அந்த ராக₃ாதி₃களாகிறன – ஸப்த₃ாதிவிஷய ப்ராவண்யமடியாக வருவதொன்று; அந்தப்ராவண்யந்தனக்கடி – அஹங்கார மமகாரங்களாகிற மதிளையிட்டுக் கொண்டு நவத்₃வாரமானபுரத்திலே வர்த்திக்கிற “இந்த₃ரியானம் ஹி சரதாம் யந்மநோநுவிதி₄யதே” (கி₃தை 2-67) என்கிறபடியே சக்ஷராதி₃கரணங்களோடே கூடின மநஸ்ஸன்றே; இந்தத் தீமன(திருவாய் 2-7-8)ங் கெட்டாலன்றே ராக₃ாதி₃கள் போவது, அவை போன்றன்றே அவன் “பேரேன்” (திருவாய் 10-8-2) என்றிருப்பது; அதுகிடக்கிடர், அவன்றுனேவந்து மேல்விழுந்து கிடக்கச்செய்தே, “சென்றதாமென சிந்தனை” என்றும், “உந்திமேலதன்றே அடியேனுள்ளத் தின்னுயிர்” என்றும் உம்முடைய திருவுள்ளந்தானே மேல்விழாநின்றதென்று சொன்னீர். இது இப்படி மேல்விழும்போது அவ்வரணமிந்ததாகவேணும்; அழித்தாராரென்ன; அந்த ஜநஸ்த₂நவாஸிகளான க₂ராதி₃களுக்குக் குடியிருப்பாய் அரணேடே கூடின லங்கையை, ராவணைன அழிப்பதற்கு முன்னே, “நேயமஸ்தி புரீலங்கா” (ரா.ஸ. 43-25) என்கிறபடியே அஸத்கல்பமாக்கி இவர்களுக்கதி₄ஷ்ட₂நட்டுத்தன

ராவணையும் ஸபரிகரமாக ஓரம்பாலே உருட்டின சக்ரவர்த்தித்திருமகனே யிவ்வரணை யழித்து *மநோரஜங்கரனை *விவேகசாரஜால(ஸாத்வத ஸம்ஹிதை12-31)த்தாலே ஶமிப்பித்தானென்கிறார்.

[சதுரமாமதிள்குழ்] சதுரஸ்ரமாய்க்கட்டளைப் பட்டு அரணைகப்போரும்படி ஓக்கத்தையுடைத்தான மதிள்களாலே சூழப்பட்டிருக்கும்; கட்டளைப் பட்டிருக்கையாகிறது - “வேலைசூழ்வெற்பெடுத்த விஞ்சி சூழிலங்கை” (திருச்சந்த-39) என்கிறபடியே டடலை அகழாகவுடைத்தாய், அநந்தரம் காடாய் பார்வதமாய் அதின்மேலே மதிளாயிறேயிருப்பது.

[மாமதிள்] சந்த்ராதித்யர்களும் பின்னட்டியே வாரும்படியான ஓக்கத்தையுடைத்து. “பீஷோதேதி” (ஐத.ஆந.8-1) என்னும்படியிறேயிருப்பது. ஈஸ்வரன் ஃநர்நிற்கவுமெதிரிடப் பண்ணின மதிளிறே. இவ்வழகையுமரணையும் விஶ்வஸித்திறே பையல் பெருமாளோடே எதிரிட்டது. இது தானிட்ட டதிளென்றறிந்திலன். அரணுக்குள்ளேயிருக்கச் சொய்தே பெருமாளோடே எதிர்க்கையாலே இது தான் ஏழிக்கைக்குடலாய்த்து; அவ்வரணைவிட்டுப் பொருமாள் தோளையே அரணைகப்பற்றின பாலிபீஷனைழ்வான் “க₂ஸ்த₂ ஏவ வ்யதிஷ்ட₂த்” (ஶா.யு.17-8) என்று ஆகாசத்திலே நிலைபெற்று நிற்றுனிறே.

[இலங்கை] குளவிக்கூடுபோலே பிறரை நின்துபுக்கு ஒதுங்குமிடம். ஸத்துக்களுக்கு

ப்ரவேசிக்கவாண்ணதைபடி இருக்கும் அரணும் மதினுமென்கை. “இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே । தத₂ா ஹி விபரீதா தே புத்தி₄ராசாரவர்ஜிதா” (ரா.ஸ.21-9) “ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே” என்னவே, “இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி” என்னுமர்த்தம் சொல்லிற்றுயிரேயிருப்பது; ஆனால் இது சொல்லிற்றென்னென்னில்; மனைக்கேடரில்லாமையோ? நீ உனக்கில்லாமையோ வென்கை. நல்வார்த்தை சொல்லுவானாருவனுண்டாக, “த்வாம் து தி₄க் குலபாம்ஸநம்” (ரா.ய.16-15) என்று புறப்படவிட்டானிரே. கல்லாதவரிலங்கை (நான். திருவ-53)யிரே.

திருவடிவர, ராக்ஷஸர் வருவதற்குமுன்னே வங்கையிரே கண்டெதிர்த்தது. ஒரு கைம்பெண்டாட்டிக்கும் அடைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்படியிரே ஊருமரணுமிருப்பது. [இலங்கைக்கிறைவன்] “முழஞ்சிலே ஸிம்ஹம் கிடந்தது” என்னுமாப்போலே. அதுக்கு மேலே “லங்காம் ராவணபாலிதாம்” (ரா.ஸ.1-39) என்கிறபடியே புலிகிடந்ததுறென்று அஞ்சமாப்போலே அஞ்சவேண்டும்படியிரே இதுக்கு நிர்வாஹகளை ராவணன்படி. [இறைவன்] ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீவைகுண்டலத்தைக் கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே காணும் தானும் வங்கைக்கு ஈப்பவரனென்றிருந்தபடி.

விரக்தனை திருவடியுங்கூட மதித்த ஐஸ்வர்யமிரே. “யத்யத₄ர்மோ ந ப₃லவாந் ஸ்யாத₃யம் ராக்ஷஸேஸ்வரः । ஸ்யாத₃யம் ஸரலோகஸ்ய

ஸக்ரஸ்யாபி ச ரக்ஷிதா॥ (ரா.ஸ.49-17) [இறைவன்]
 து₃வர்க்குங்களடைய ஒதுங்க நிழலாயிருக்குமவன்.
 ஒருவன் ஸாத்த்விகஞானை அவன் பக்கலிலே
 ஸத்துக்களடைய ஒதுங்குமிறே; அப்படியிறே
 எதிர்த்தலையும். யாவனெருவனைக்கொலை செய்ய
 நினைக்கிறார், அவன் தன்னியே அவ்வரணுக்குக்
 காவலாக வைப்பர்கிறார் அல்பமநுகூலித்தானுகில்;
 தாயையும் தமப்பனையும் சேரவிருக்கவொட்டாதே
 பிரித்தபையலிறே இவன். “தேந ஸீதா ஜநஸ்தாநாத்,
 தருதா ஹத்வா ஜடாயுஷம்” (ரா.ய.17-11)
 ஹரணத்துக்குப் பரிஹாரமுண்டு. ஹநநத்துக்குப்
 பரிஹாரமில்லையிறே. இவர்திருவுள்ளமும் பரிஹார
 மில்லையென்று புண்பட்டிருக்குமிறேயிது.
 [தலைபத்துதிரவோட்டி] இப்படி ப₄க₃வத₃பசார
 ப₄க₃வத₃ாபசாராஸஹ்யாபசாரங்களுக்கு எல்லை
 நிலமான பையலுடைய வரபுலத்தாலே பூண்கட்டின
 நலைகளைப் பனம்பழங்களைக் காற்றுதிர்க்குமாப்
 போலே, முளைக்கிற தலைகள் விமுகிற தலைகளைக்
 காணும்படி நெடும்போது லீலாரஸமநுப₄விக்க,
 இத்தைக் கண்ட தேவர்கள் “இங்ஙனே முடிய
 நடத்துமாகிற்செய்வதென்” என்று அஞ்ச, இவனைக்
 கொல்லவென்றுவைத்த அம்புதன்னை வாங்கி உதிரும்
 படியாக ஓட்டி. அநுகூலிக்குமவன் ப்ரதிகூலித்தாற்
 சொல்லவேண்டாவிறே. பூசலிலே யிளைப்பித்து
 வைத்து ஓடவடித்தபடி; “க₃ச்ச₂நுஜாநாமி” (ரா.ய.59-
 144) என்கிறபடியே.

[ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன்] அமோகுமாயிருக்
 கூகுயும், நிரளித்தல்லது மீளாதிருக்கையும்.

[உய்த்தவன்] ப்ரயோகித்தவன். மற்றைநாளைப் பூசலிலே ஜயாபஜைங்கள் அவ்யவஸ்திதமன்றே வென்று ப்ரஹ்மாதிகள் கருதினவாறே, அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றுன நெஞ்சிலே அத்விதீயமான ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தை விட்டவன். அவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிர்நின்று நென்றறிந்த பின்பு ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தை விட்டபடி.

[ஓதவண்ணன்] ராவணவதாநந்தரம் மஹாராஜ ப்ரப்ரஹ்மாக்களுடைய யுத்தாஸ்ரமமடையப்போம்படி ஒருகடற்கரையிலே நின்றுப்போலேயிருக்கை. ராவணைன நிரலித்தானித்தனை போக்கி, லங்கை யிலொன்றும் குறியழியாமல் லங்கைச்வர்யமடையத் தன்னதாக்கினானிறே; அத்தை விபீஷணவிதேய மாக்கின ஒளதார்யத்துக்கு, உதார ஸ்வபாவமான கடல்போலேயிருந்துள்ள ஸ்வபாவத்தை யுடையவ னென்று, “ஓதவண்ணன்” என்கிறராகவுமாம். அன்றிக்கே, “ஓதவண்ணன்” என்று பெரியபெருமாளைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இத்தால் ப்ரதிகூலரை அம்பாலே யழிக்கும்; அநுகூலரை அழகாலே அழிக்குமென்கை.

[மதுரமாவண்டுபாட மாமயிலாடரங்கத்தம்மான்] வினையற்றவாறே ஆடல்பாடலுக்கிடங் கொடுத்தபடி. சிலர் பாடப்புக்கால் ஆடுவாரும் வேணுமிறே. மயில்களாடப் புக்கன். [மாமயில்] ஒரு மயில் தோகைவிரித்தால் திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப் போலேயிருக்கை. “மாதலிதேர் முன்புகோல்கொள்ள-

தொடுத்தலைவன் வரவெங்குங் காணேன்” (நாச்.திரு 5-3) என்று என்னேட்டையா ஸாருத்தியுடைய விரோதி, யான ராவணனுடைய தாய்தலை யற்றற்று விழும்படி ஸரவர்ஷத்தை யுண்டாக்கின அந்த வீரன் என்னுடைய விரோதி, யையும் போக்கிக்கொடுவரக் காண்கிறிலேனன்று கண்மறையப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாளிறே ஒருத்தி. அப்படியிருக்க வேண்டாதபடி “செருவிலே அரக்கர்கோனைச் செற்றநஞ்சேவகஞர் மருவிய பெரியகோயில்” (திருமாலை-11) என்கிறபடியே அந்தச்சேவகஞர்தாமே ராவணவதா நந்தரம் அந்த யுத்தஸ்ரமமாறும்படி தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கோயிலிலே சாய்ந்தருளினார்.

கோயிலிற் சோலைகள் நித்யவஸந்தமாய் மது, ஸ்பீதமாயிருக்கையாலே, அந்தமது, வைக் கழுத்தேகட்டளையாகப் பாநம்பண்ணி, அந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக வண்டுகளானவை கலவியால்வரும் அருமையில்லாமையாலே பாட்டை மது, ரமாம்படியாக “தென்னுதெனு” (திருவாய் 3-6-1) என்று முரலாநிற்க, சிந்துக்காடுவாரைப் போலே, ஸ்லாக்யமான மயில்களானவை, இவ்ஞாரிற் சோலை கொண்டல்மீதனவுஞ்சோலை (திருமாலை-14) யாகை யாலே ஆலித்தாடா நிற்கும்; இவ்ஞாரில் வர்த்திக்குமவர் கணக்கு ஸாரஸ்யமும் செருக்குமேயாயிருக்குமித்தனை. யாவஸ்த, னனேபோது நித்யமுக்தரும் தன்னை நுபவித்து, “ஹாவுஹாவுஹாவு” (தை.ப், ருகு, 10-
என்று களிப்பர்கள். அவதீர்ன்னனேபோது “குயந்தி கேசித் - ந்ருத்யந்தி கேசித்” (ரா.ஸ. 61-14)

என்று முதலிகள் ஆடுவதுபாடுவதாவர்கள். அர்ச்சாருபியாகக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளப் புக்கவாறே, வண்டுகளும் மயில்களும் பாடுவதாடுவதாகாந்திற்கும். ராஜா வெள்ளைச் சட்டையிட்டால் அடியார் கறுப்புச் சட்டையிடு மித்தனையிறே.

[அரங்கத்தம்மான்] ஸம்ஸாரிகளுக்காகக் கோயிலிலே சாய்ந்தருளி, தன்னுடைய ஸ்வாமித் வத்தை உதறிப்படுத்தவனுடைய. அங்ஙனன்றிக்கே, “அம்மான்” என்று ஸௌலப்புயகாஷ்டையால் வந்த மஹத்தையைச் சொல்லுகிறாகவுமாம்.

[திருவயிற்றுதரபந்தம்] பண்டேதிருவயிறுதான், “சிற்றிடையும்” (திருவாய் 5-5-8) என்கிறபடியே வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியாய்த்திருப்பது. அதுக்குமேலேயிறே * ஆபுரணஸ் யாபுரண(விக்ரமோர்வஸீயம் 2-3)மான திருவுதரபந்தநம். பெற்ற வயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி.

[என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே] அந்தத் திருப்பீதாம்புரத்திலும் செல்லவொட்டாதே திருநாடீகமலத்தினின்றும் வரவீரத்து, இதுக்காஸ்ரய மான திருவயிற்றிலும் போகவொட்டாதேதான் மேல்விழுந்து ரக்ஷித்துத் தன்னேற்றமடையத் தோற்றும்படி, மத்தகுஜம் போலே செருக்காலே பிசகிநின்று உலாவா நின்றது. “விப்வஸ்யாயதநம் மஹத்” (தெ.நா.11) என்றும், “நெஞ்சநாடு”(திருவாய் 8-6-4) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே என்னுடைய பெரிய ஹருதயத்திலே நின்று அழகுசெண்டேரு நின்றது.(4)

பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து என்னைத்தன்
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்றி யென்னுள்புகுந்தான்
கோரமாதவம் செய்தனன் கொலறியேனரங்கத்தம்மான்—
ஆரமார்பதன்றே அடியேனை யாட்கொண்டதே.(5) {தீரு

அவஸ் ஐந்தாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றான
பெரியபிராட்டியாருடனே * தீருவாரமார்பானது
என்னை ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக்
கொண்டதென்கிறார். முன்றும்பாட்டிலே தீருநாபீ
கமலம் ப்ரஹ்மாவை தூரித்துக் கொண்டிருக்கிற
தன்மதிப்பையும் அழகையுங் காட்டி, தம்முடைய
தீருவுள்ளத்தைத் தீருப்பீதாம்ப்ரத்தினின்றும்
தன்பக்கலிலே இமுத்துக்கொள்ள, அங்கே அது
சுழியாறுபட்டபடியிறே சொல்லிற்று; கீழிற்பாட்டில்
இத்தைக் கண்ட தீருவயிறுனது ஸகல சேதநா
ஃசேதநங்களையும் தானே தூரித்துக் கொண்டிருக்கிற
மதிப்பையும், யஸோதைப்பிராட்டி கட்டக்கட்டுண்ட
ஶமும்பைக்காட்டி, தன்னுடைய ஸெல்லப்புயத்தையும்
இற்றிடையான அழகையுங்காட்டி, அத்தீருநாபீ
கமலத்தினின்றும் தீருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கலிலே
॥இசிக்க, அங்குப்போக ஒட்டாதே அப்படிக்குப்
பட்டங்கட்டியிருக்கிறுப்போலே இருக்கிற தீருவதூ
ந்தூநம் மேலிட்டுநின்று ஸ்வைரஸஞ்சாரம்
உண்ணுகிறபடியையிறே சொல்லிற்று.

அந்தத் தீருவயிற்றுக்கு ஒருகாலவிஶேஷத் திலே
காதூசித்தமாக ஸகலாண்டங்களையும் வைத்தத்
நாலுண்டான மதிப்பும், ஒருகால் யஸோதைப்பிராட்டி
கட்ட அத்தால்வந்த ஸெல்லப்புயமுமிறேயிருப்பது.

அப்படியன்றே திருமார்பு; “ஸ்ரீவத்ஸஸம்ஸ்தாந
தரமநந்தே ச ஸமாஸ்ரிதம் -ப்ரதாநம்” (வி.பு.1-22-
69) என்றும், “ஆத்மாநமஸ்ய ஜகதோ நிர்லேபம
குணமலம் । பிபுர்த்தி கெளஸ்துபுமணி ஸ்வரூபம்
புகவாந் ஹரி: ॥ (வி.பு.1-22-68) என்றும்
சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் சேதநாசேதநங்களை
ஸ்ரீவத்ஸகெளஸ்துபு, முகத்தாலே தரித்துக்
கொண்டிருக்கிற பெரியமதிப்பையும், அவனுடைய
ஸ்வரூபாதிகளுக்கு நிருபகட்டுதையாய், நீர்மைக்
கெல்லை நிலமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாருக்குக்
கோயிற்கட்டணமாயிருக்கிற ஏற்றத்தையும்,
உபயவிடுதிநாத, னென்றிட்ட தனிமாலையைதரித்துக்
கொண்டிருக்கிற ஆகாரத்தையுமுடைத்தாய்,
“அக்குவடமுடுத் தாமைத்தாலி பூண்ட வந்த
சயனன்” (பெரியாழ். திரு 1-8-2) என்கிறபடியே
யஶோதைப்பிராட்டி பூட்டின ஆபரணங்களையும்
உடைத்தாயிறேயிருப்பது.

ஆகையாலே அந்தத் திருமார்பானது
“திருவயிற்றிற்காட்டில் தனக்குண்டான ஆதிக்யத்
தையும் ஸௌலப்யத்தையும் திருவாரமுள்ளிட்ட
ஆபரணச்சேர்த்தியால் வந்தவழகையுமுடையோம்
நாமன்றே? ஆனபின்பு பேர்கலமான நமக்குச்
சிற்றிடையானதான் நிகரோ?” என்று தன்னிறுமாப்
பைக்காட்டி, அத்திருவத்ரபந்தநத்தினின்றும்
தன்பக்கலிலே இசித்துக் கொள்ள, தம்முடைய
நெஞ்சளவன்றிக்கே கரணியான தம்மையும் ஸ்வரூப
ஜ்ஞாநாதிகளைப் பிறப்பித்து அடிமைகொண்ட

படியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா: [பாரமாய பழவினைபற்றறுத் தென்னைத் தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] கீழ்ப்பாட்டிலே ராக₃ாதி₃தே₃ாஷங்களுக்கு அந்தர்ப்புத்தமான *மநோரஜங்கரனைப் பெரியபெருமாள் கொடுத்த *விவேகஸரஜாலத்தாலே(ஸாத்வத ஸம்ஹிதை-12-31) ஶமிப்பித்தபடியிறே சொல்லிற்று; அதிலே ஒரபேகைஷயோடே அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இப்பாட்டு.

அவர் தந்த விவேகஸரஜால(ஸாத்வத ஸம்ஹிதை12-31)த்தாலே மநோரஜங்கரனை வென்றோமென்றீர், அந்த விவேகஜ்ஞாநமாகிறது “ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்”(கி.தை.14-17) என்கிறபடியே ஸத்த்வாபி₄வ்ருத்தி₄யாலே உண்டாம ருண்டே; அந்த ஸத்த்வந்தான் ரஜஸ்தமஸ்ஸாக்கள் ரூலசாய்ந்தால் பிறக்குமதிறே; அந்த ரஜஸ்தமஸ்ஸாக்கள் தான் “கர்மவஸ்யா கு₃னை ஹ்யேதே” (ஐ.பு.2-13-70) என்கிறபடியே கர்மவஸ்யங்களா ருண்டே இருப்பது; அப்படியிருக்கிற கர்மங்கள் தான், “ஹர்மேண பாபமபநுததி” (தை.நா.50) என்கிற டாியே நிவ்ருத்திகர்மாநுஷ்ட₂ாநத்தாலே போக்குமவை ருண்டே; அந்தக் கர்மாநுஷ்ட₂ாநத்துக்கு யோக்யமான ரூபமே பிடித்தில்லாத உமக்கு அந்த து₃ஷ்கர்மங்கள் போன்படி யென்னென்ன; அநுஷ்டே₂யமான ஸாத்யகர்மங்களாலே போக்கிலன்றே போக்யதையே பிடித்தின்றியிலே யொழிவது, “ஹரஷனம் தார்மம் ஸநாதநம்” (பார.ஆர.87-26)

“ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:” (ரா.ஆ.37-13)
 “அறஞ்சுவராகிநின்றவரங்களேர்” (திருமாலை-6)
 என்கிறபடி யே ஸித்தஸ்வரூபனை அவன்றுனே
 கைத்தொடனைய்ப் போக்கினென்கிறுர்.

[பாரமாய] “வானக்கோனைக் கவிசொல்ல
 வல்லேன்” (திருவாய் 4-5-9) என்கிறபடி யே
 *மலக்குநாவுடைய (திருவாய்.6-4-9) நம்மாழ்வாரும்
 வகைசொல்லமாட்டதே “தொன்மாவல் வினைத்
 தொடர்” (திருவாய் 3-2-2) என்று திரளச்சொன்னப்
 போலே இவரும் ‘பாரமாய’ என்கிறுர். கர்மத்தினுடைய
 கனத்தினாலே அல்பசக்திகளை தான் ஸம்பாதி, தத்
 தாயிருக்கச்செய்தேயும், வகைசொல்லப் போகாத
 படியாயிறே இருப்பது. ஸர்வசக்தியான அவன்
 போக்கும் போதும் வகையில் போக்கப்போகாது.
 தொகையில் போக்குமித்தனை. வகையாவன – தான்
 சதுர்வித, தேவப்ரவேஶத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்
 பனவும், பரிக்ரஹ தேவத்திலே பிறக்கிற ருசிக்கு
 அடியாயிருப்பனவும், விஷயப்ராவண்யத்துக்கு
 அடியாயிருப்பனவும், தேவதாந்தரங்களுக்கு
 உத், தேவஸ்யமென்றிருக்கும் புத்தி, க்கடியாயிருப்
 பனவும், ஈஸ்வரனைப்பற்றி நிற்க ப்ரயோஜநாந்தரங்
 களைக் கொண்டு அகலுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்
 பனவுமாக ஒருசுமையாயிறே யிருப்பது.

அதுக்குமேலே, விழிதாநநுஷ்டாநத்தாலும்
 நிஷித்தாசரணத்தாலும் பாபகர்மாக்களோட்டை
 ஸஹவாஸத்தாலுமாக த்ரிவிதமாய், அவைதான்
 மாநஸ-வாசிக-காயிகளுபேண த்ரிவிதமாயிறே

யிருப்பது. “யத்துப்பற்மகல்பநியுதா நுபவேப்ப
நாஸ்யம் தத்கில்பிஷம் ஸ்ருஜ்ஜதீ ஜந்துரிஹ
க்ஷணோர்த்தே,” (வை.ஸ்த.60) என்கிறபடியே
பலாநந்த்யத்தை “பாரமாய” என்கிறதாகவுமாம்.
ஸ்ம்ஹரிப்பதும் நரகத்திலேயாய், ஸ்ருஷ்டிப்பதும்
நரகத்திலேயாயிருக்கை. இப்படி பாரமாகைக்கு
ஹேதுசொல்லுகிறதுமேல்; [பழவினை] காலமோ
.அநாதி; ஆத்மவஸ்துவோ நித்யம்; அசித்ஸம்ஸர்க்-
க்குமும் அன்றே தொடங்கி அநுவர்த்திக்கிறவையிறே.
இக்காலமெல்லாம் கூடக்கூடுபூரித்ததாயிருக்குமிறே.
“ஸர்வபாபேப்போ மோக்ஷயிஷ்யாமி”(கி.தை.18-
66) என்றவன்றுனே தள்ளவேண்டும்படியிருக்கை.

[பற்றறுத்து] விரகரானவர்கள் அடியறுத்து
நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாப்போலே ஸவாஸநமாகப்
போக்கி. நித்யஸ்ரீகளுக்குப் பாபசங்கையுண்டா
கிறும் இவர்க்கு இல்லாதபடி பண்ணி. அஜ்ஞாநமும்,
ஶத்ருதமான கர்மமும், அதடியான தேவை
ஸம்பந்தமுமென்று முன்றுய், இவற்றை வாஸநாருசி
(போடே போக்கி. அதாவது அஜ்ஞாநமும் அஜ்ஞாந
வாஸநையும் அஜ்ஞாநருசியும், கர்மமும் கர்ம
வாஸநையும் கர்மருசியும், தேவைமும், தேவை
வாஸநையும் தேவைருசியுமறுத்து. க்ரமத்திலே
அநுஷ்டிக்கும் ஸாத்ய கர்மமாகிலிறே அடைவே
போக்குவது; ஸித்தருபனங்கையாலே வாஸநை
போடே கடுகப்போக்கினான்.

அநாதி,காலார்ஜிதமான கர்மங்களை ஸவாஸந
மாகப் போக விட்டவளவேயோ? [என்னைத்

தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] “ஸ்வரோஹமஹம் போகீ” (கீதை 16-14) என்றிருக்கிற நான், “தான்” என்றால் பக்ஷபதிக்கும்படி பண்ணினேன். (என்னை) “அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயः” (அஹிர்.புத், 37-30) என்றும் “பாவமே செய்து பாவியானேன்” (பெரிய திரு 1-9-9) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அபராதமே நிருபகமாம்படி இருக்கிற என்னை. இப்பாபத்துக்குப் போக்கடியறியாத என்னை. பாபம்படும் ஆகரமென்றுமாம். “அகமஹோததி:” (?) இப்படி நோவுபட்டோமென்கிற அநுதாபமு மின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை.

[தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] என்பாபம் தனக்குக்கூருக என்பேரிலே அவனுக்கிருப்பென்று தன்பேரில் எனக்கிருப்பாக்கினபடி; அன்றியிலே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னைக் கூருகப்பற்றும்படி பண்ணினேன். [வைத்தான்] தம்முடைய நினைவன்றி யிலே அத்தலையாலே வந்ததென்று தோற்றவைத்தானென்கிறார். “மாறுசெய்த வாளரக்கன் நாளுலப்ப-இறந்தகுற்ற மெண்ணவல்லனே” (திருச்சந்த-116). ராவணைன ஸபரிகரமாகக்கொன்று வெற்றிகொண்ட பின்னை, என்னைத் தம்மோடே ஒருபேராக கூட்டுகையாலே யமாதி₃களால் நினைக்கவொண்டு படியானேன். (வைத்தான்) இச்சந்தாநச்சாபம் வைத்தான்.

[வைத்ததன்றி யென்னுள் புகுந்தான்] என்னுடைய துஷ்கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, தானறிந்த மதிநல(திருவாய் 1-1-1)த்துக்குத் தன்னை₄

விஷயமாக்கி வைத்ததுக்குமேலே, நாம் அஸந்நிஹிதராவுதோமாகில் முன்புத்தை ருசிவாஸநைகள் மேலிட்டு, பழையபடியே துஷ்கர்மங்களைப்பண்ணி நான்கலக்கூடுமென்று பார்த்து, அவைமேலிடாதபடி என்னெஞ்சிற் புகுந்து, தன்னுடைய வாஸநாப₃லத்தாலே அவை தேய்ந்தறும்படி பண்ணியிருந்தான். [என்னுள் புகுந்தான்] “அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்” (திருவாய். 8-8-2) என்றும், “பேரேனென் றென்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்” (திருவாய். 10-8-2) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே - எத்தனையேனு மளவுடையவர்களளவிற் செய்யுமத்தை என் நிகர்ஷம்பாராதே வளிஷ்ட₂ன் சண்டாளக்குறுஹத்-திலே புகுமாப்போலே புகுந்தான். [என்னுள் புகுந்தான்] “அநஸ்நந்நந்யः” (முண்ட₃ 3-1-1) என்கிறபடியே இத்தோடொட்டற்றிருக்கும் அவனுக்கு இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லை என்கிறது.

[கோரமாதவஞ் செய்தனன்கொல்] முன்பே உனத்திருந்தது; இப்பேறு ஸித்தி₄க்கும்போது “தபஸா விந்த₃தே மஹத்” (ப₄ர.வந்.89-19) என்கிறபடியே நெடுங்காலம் அதிகோரமான பெரிய தபஸ்ஸாக் களைப் பண்ணினேனே? “மஹதாதபஸாராம! மஹதா ராபி கர்மணை” (ரா.ஆ.66-3) “தே தம் ஸோம ஸிவோத்யந்தம்” (ரா.ஆ.1-11) என்னுமவனைப் பெறும்போது அதிகோரமான தபஸ்ஸைப் பண்ணவேணுமிறே. (அறியேன்) அறிகிறலேன். ராணறியவொன்றுமில்லை. இப்படி ஶங்கிப்பானென்

னென்னில்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே, அவன்றுன் நதீதீரத்திலே கிடந்து தபஸ்ஸைப்பண்ணிடுவதே அறிகிறிலேன். கோரமான யுத்தத்திலே தம்மையழியமாறின பெரியவுடையாரைப் போலேயிருக்கை. “எந்நன்றி செய்தேனு என்னஞ்சில் திகழ்வதுவே” (திருவாய். 10-6-8) என்று தம்பக்கல் ஒருநன்மைகாணமையாலே ஸம்ஶயிக்கிறார். “நிரஹேதுகமாக இப்படி உபகரிப்பதே!” என்றிரே இவர்வித்தராகிறது. இத்தால் - நிரஹேதுகமாக விஷயீகரித்தானென்றபடி. தம்மையும் தம்முடைமையையும் நமக்காக்கினவர்க்கு நம்மையும் நம்முடைமையையும் அவர்க்காக்கின முறை முதுகு தேய்த்தோமித்தனையன்றே என்று, எல்லாஞ்செய்தும் தான் ஒன்றுஞ்செய்திலனையிரே அவனிருப்பது; ‘அடியார்க் கென்செய்வனென்றே இருத்தி நீ’ (பெரிய திருவ-53) என்னக்கடவுதிரே.

“அறியேன்” என்றவர்தாமே ஸர்வத₃ா இக்கணத்தபேற்றுக்கு ஒரு ஹேதுவண்டாக வேணுமென்று விசாரித்து, அறிந்தேனன்கிறார் மேல்; [அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பதன்றே வடியேன யாட்கொண்டதே] இவருடைய கோரமாதவம் இருக்கிறபடி. [அரங்கத்தம்மான்] இவருடைய விரோதியைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக வாய்த்து இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. இவருடைய பேறு தன்னதாம்படி தாம்பண்ணுகைக்குண்டான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இப்பேற்றுக்கு

ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கிடந்து தபஸ்ஸா பண்ணினானும் அவனையிருந்தது; இல்லையாகில் எனக்கு இக்கனவியபேற்றுக்கு வேறு உபாயம் உண்டாகமாட்டாதே.

[திருவாரமார்பதன்ஞே] பெரியபிராட்டியாரையும் ஆரத்தையுமடைத்தான் திருமார்பன்ஞே. பெரியபெருமாள் தாமன்ஞே. “ஹிரண்யவர்ணம்” (பூநீஸ்வக்தம்-1) “ஹிரண்யப்ராகாராம்” (பூநீஸ்வக்தம்-4) என்கிற பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமாய், அதுக்கு ஹிரண்யமயமான திருமதிள்போலே இருக்கிற திருவாரத்தை உடைத்தாயிறே திருமார்பிருப்பது, அந்தத் திருமார்பன்ஞே. இத்தால் ரமக்குப்பற்றுசாகத் தாய்நிழலிலே ஒதுங்குகிறார். இவனைக்குறித்து, “தேந மைத்ரீ புவது” (ரா.ஸ.21-20) என்றும், அவனைக் குறித்து “நகஸ்சிந் நாபராத்துயதி” (ரா.ய.116-44) என்றும் சிறையிலேயிருந்தே சீரவிடப் பார்க்குமவள் மார்பிலேயிருந்தால் சீரவிடச்சொல்ல வேணுமோ. அழகியமார்பிலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றுயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக் குடலாயிருக்குமித்தனை. “ஸர்வட்டு, ஷண்டு, ஷார்ஹா:” (ரா.கி.3-15) என்னுமாப்போலே.

[அடியேன்] முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப் போலே அழகுக்குத் தோற்றவடிமை; இது பிறந்துடைய வடிமை. முந்துற “தூ, தோ ராமஸ்ய” (ரா.ஸ.36-2) என்றவன் பிராட்டி கடாகஷம் பொற்றவாறே, “தூ, தோ ராமஸ்ய”

(ரா.ஸ.42-34) என்றுனிறே. [அடியேனை] ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்களுக்கு முன்னே ஶேஷத்வம் ப்ரத₂ம நிருபகமான என்னையன்றே. [ஆட்கொண்டது] இழந்த ஶேஷத்வத்தைத் தந்தது.

முடிக்குரியவனை முடிகுட்டுமாப்போலே, என்னுடைய ஸ்வரூபவிரோதி₄யையும், ஆஸ்ரயண விரோதி₄யையும், உபாயவிரோதி₄யையும், உபேய விரோதி₄யையும், போக₃விரோதி₄யையும் போக்கி, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது; தன்னுடைய மேன்மையையும் அழகையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாம்படிபண்ணி, பெரியபிராட்டி யாரையிடுவித்து, “நகப்சிந் நாபராத்₄யதி” (ரா.ய.116-44) என்னப்பண்ணி, பெரியபெருமாளையிடுவித்து என்னுடைய விரோதி₄ பாபங்களை ஸ்வாஸ்நமாகப் போக்குவித்து, அவர் தம்முடைய போக்கு₃யதையை என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸி₃ப்பித்துக்கொண்டு புகுரும்படிபண்ணி, என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது அந்தத் திருமார்பன்றே.

[அடியேனையாட் கொண்டது அந்தத் திருமார்பன்றே] என்னைப்போலே இருப்பார், வேறே சிலரைத் திருத்தி அடிமைகொள்ளுகைக்கு, “பாயுநீரரங்கந்தன்னுள் பாம்பனைப்பள்ளிகொண்ட மாயனார் திருநன்மார்வும் மரகதவுருவுந்தோனும் தூயதாமரைக்கண்களுந்துவரிதழ்ப் பவளவாயும், ஆயசீர் முடியுந்தேசும்” (திருமாலை-20) என்று தாம் கிடக்கிற ஊருக்கு அலங்காரமான ஆற்றழகு

தொடங்கிக் காட்டவேண்டிற்று. எனக்கு மார்பொன்றுமே யமைந்தது. அழகிலே அழுந்தின என்னை அவன் குணங்கிலீர் பிழைப்பித்ததென்கிறார். அழகிலேயமுந்தினாரை குணத்தைக்காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம்; குணத்திலே அழுந்தினார்க்கு குணமேவேணும். நீரிலேயமுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுத் தெளிவிக்கும் இத்தனையிரே.

இப்பாட்டில் அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வவ்யாபிஶக்தியும் இங்கேயுண்டென்கிறார். (5)

6. துண்டவண்டிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ்பொழில் சூழநங்கநகர்மேயவப்பன்
அண்டரண்டபகிரண்டத் தொருமாநிலமெழுமால்
வரைமுற்றும்
உண்டகண்டங்கண்ணரடியேன யுயக்கொண்டதே.

அவஸ் ஆரும்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையுமமுது செய்தருளின கண்டத்தினழகு என்னை யுண்டாக்கிற ஹன்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்தில் வறிட்டதென்றுமாம். கீழ்ப்பாட்டில் - திருமார்பானது ஹாராத்யாபரண ஶோபையையும் பெரியபிராட்டி பாருக்குக் கோயில் கட்டணமாயிருக்கிற மேன்மை யையுங்காட்டி, தம்மைத் திருவயிற்றினின்றும் வாரவீர்த்து எழுதிக்கொண்டிபடியிரே சொல்லிற்று; இதில் - அந்தத் திருமார்புக்குமேலாய் “ரமயது ஸமாம் கண்ட₂: ஸ்ரீரங்க₃நேதுருத₃ஞ்சிதக்ரமுக தருணக்ரீவா கம்பு₃ப்ரலம்ப₃மலிம்லுச₃: ப்ரணயவிலக₃ல்லக்ஷ்மீ

விஸ்வம்பரா கரகந்த₃ஸீகநகவலய க்ரீட₃ா
 ஸங்கராந்தரேக₂ இவோல்லஸந்’’ (ர.ஸ்த1-104)
 என்கிறபடியே கழுகுக்கண்றின் கழுத்துப்போலே
 பசுகுபசுகென்றிருப்பதாய், ரேக₂ாத்ரயாங்கிதமாய்,
 இரண்டருகும் நெருங்கிநடுவுபெருத்திருக்கையாலும்,
 மொசுகுமொசுகென்றிருக்கிற நாத₃த்தை உடைத்தா
 யிருக்கையாலும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் போலேயிருக்கிற
 திருக்கழுத்தானது; இந்தத் திருமார்புக்குள்ளது,
 “அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா” (திருவாய் 6-10-10)
 என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருக்குக்
 கோயில்கட்டணமாயிருக்கிற ஆகாரமும்,
 திருவாரத்தாலே அலங்கருதமானவாகாரமுமேயன்றே;
 இவளைப்போலே சங்குதங்குமுன்கைநங்கை
 (திருச்சந்த-57)யாயிருப்பார் அநேகம் நாய்ச்சிமார்
 ஸாப₄ரணமானதங்கள்கைகளாலே அணைக்கையாலே
 அவ்வாப₄ரணங்களமுத்த அவற்றுலே முத₃ரிதரா
 யிருப்போமும் நாமல்லோமோ? ப்ரயளாபத்துவர
 ஸகலாண்ட₃ங்களையும் தத₃ந்தர்வர்த்திகளையும்
 ரக்ஷித்தோமும் நாமல்லோமோ? அதுகிடக்க
 அவள்தான் மார்பிலேயிருந்தனைப்பதும்
 நம்மையன்றே? அதுவுங்கிடக்க பாண்ட₃வர்கள்
 தூதுவிடுகிறபோது கட்டிவிட்ட மடக்கோலை இன்றும்
 நம்பக்கலிலேயன்றே கிடக்கிறது. அந்த
 ஹாரந்தனக்கும் த₄ரகம் நாமல்லோமோ என்றுப்
 போலே தன்னுடைய ஆப₄ரணஶோபையையும்
 யெளவந்ததையும் ஆபந்நிவாரகத்வத்தையுங்காட்டி
 என்னை ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரளயத்தினின்றும் எடுத்து
 உஜ்ஜீவிப்பித்த தென்கிறுர்.

வ்யா: [துண்டவெண்பிறையன்றுயர்தீர்த்தவன்] கீழ்ப்பாட்டிலே என்னுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே என்னாலும் பிறராலும் பரிஹரிக்கவொன்னைதபடி அநாதி₃காலார்ஜிதமாய் அவஸ்யமநுபோ₄க்தவ்யமாய்(ப்₃ரஹ்மவைவர்த்தம்-ப்ரக்ருதி க₂ண்ட₃ம் 26-70), பிடரியைப் பிடித்துக்கொடுநிற்கிற து₃ஷ்கர்மங்களை, பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக, “தத்க்ஷணைதேவ நஸ்யதி” (க்ருஷ்ணஷ்டகம்) என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் நஸிப்பித்தார் என்றிரே சொல்லிற்று; இத்தைக்கேட்டவர்கள், *பாரமாயபழவினையடைய அவள் புருஷகாரமாகப் போக்கினுரென்னுமிடம் ஆஸ்சர்யமாயிருந்ததீ! இது உபபந்நமென்று நாங்களறியும்படி என்னென்ன; என்னைப்போலே தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே ஈஸ்வராபி₄மாநியான ருத்ரங்களவன், லோககு₃ருவு மாய்த் தனக்குப் பிதாவுமான ப்₃ரஹ்மாவினுடைய ஸிரஸ்ஸை நகத்தாலே யறுத்து, இப்படித் தன்னாலும் பிறராலும் பரிஹரிக்கவொன்னைதபடியான துயரை ஸம்பாதி₃த்து, அது போகைக்காக கூஷீராப்₃தி₄நாத₂ன் பாடேறவர, அவ்விடத்தே தானும் பெரியபிராட்டி பாருமாய்த்தோன்றி, “‘ஸ்ரீமாந் மயா பி₄க்ஷாம் ப்ரயாசிதः’” (மாத்ஸ்ய புரா -182) என்கிறபடியே போக்ஷாநுகு₃ணமாக அவள் புருஷகாரமாக வனுடைய ப்₃ரஹ்மஹத்யையால் வந்த துயரைத் தீர்த்தாப்போலே, “ஸ க₂லு ப்₃ரஹ்மஹா ப₄வேத்” (?) என்கிற என்னுடைய ப்₃ரஹ்மஹத்யையையும் பீராக்கினுள்ளிருர்.

இந்தச் சேதநன் மஹாபாதகாதி₃பாபங்களைப்

பண்ணி மஹாரெளவாதி₃நரகங்களிலே யமபட்₄
கையிலைத்து விடுமளவும் அசித்கல்பனைய்க்
கிடந்தநுபடுவித்து, அவர்கள் விட்டடித்தவாறே, முற்பட
“ஸ்த₂ாவரக்ரிமயோடப்₃ஜோஸ்ச பக்ஷினஸ்ச
ஸரீஸ்ருபா:”(வி.பு.2-6-33) என்கிறபடியே-
{முற்பட}ஸ்த₂ாவராதி₃யோநிகளிலே பிறந்து,
“மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய லோகேஸ்மிந் ந முகோ
பதி₄ரோடபி வா ! நாபக்ராமதி ஸம்ஸாராத் ஸ க₂லு
ப்ரஹ்மஹா படுவேத்”(?) என்கிறபடியே மநுஷ்ய
ஜந்மத்திலே பிறக்கவும்பெற்று, ஸ்ரோத்ராதி₃
கரணங்களும் விதே₄யமாகப் பெற்றுவைத்து,
இவற்றைக் கொண்டு ஈஸ்வரனைப்பற்றித்
திருநாமஸங்கீர்த்தநமுகுத்தாலே இந்த ஸம்ஸாரத்தைக்
கடவானுகில் அவனை “ப்ரஹ்மஹா” என்றதிறே.
புழுநெருடுகிறவனுக்கும் ப்ராஹ்மணஸரீரத்தை
வதி₄க்கிறவனுக்கும் ஹிம்ஸை ஒத்திருக்கச்செய்தே
ப்ராஹ்மணவதி₄ம் ப்ரஹ்மஹத்யையென்கிறது,
அவனுடைய ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் வந்த
கூளரவத்தைப் பற்றவிறே. அப்படியே,
“யஸ்யாத்மா ஶரீரம்”(புருஹ.5-7-22) என்கிற
படியே படுகு₃வச்ச₂ரீடு₄தமான ஆத்மாவை அபஹரித்து
நாராயணத்வத்தை ஒருவாய்ப்போக்குகிறவனை
ப்ரஹ்மஹாவன்னத் தட்டில்லையிறே.

[துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்]
“சலங்கலந்த செஞ்சடைக்கறுத்தகண்டன்-வாசநீர்
கொடுத்தவன்” (திருச்சந்த-113) என்கிறபடியே
தீர்த்த₂ஸேவையாலும் தன் தபஸ்ஸாலும் தன்பக்தி

மத்தையாலும் போக்கவொண்ணை வலியதுயரை, பிராட்டி புருஷகாரமாகத் தன்மார்பில் வாசநீராலே போக்கினது, தம்முடைய துயரைப் போக்கினதுக்கு நிதி₃ர்ஸநமாயிருக்கையாலே அவனை உதி₃ாஹரண மாக்குகிறார். தாழைமடலைச்சுடி வருவாரைப் போலே ஒருகலாமாத்ரமான வெளுத்த சந்தி₃ரனை ஜூடையிலே உடையனை ருதி₃ரனுடைய பாபத்தைப்போக்கினான். கலாமாத்ரமான சந்தி₃ரனை ஜூடையிலே நூடிவந்தானென்கையாலே இப்படி ஆபந்நஞய் வாருகிறவிடத்திலும் அலங்காரத்தோடே தி₃ருப்தனஞய் வாந்தானென்கை. வெண்மையாலே சிவந்த ஜூடைக்குப்பரப₄ாக₃மாயிருக்கிறபடி. சுமையரா பிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழைமடல் சொருகுமாப்போலே, ஸாதி₄கனையிருக்கச்செய்தே ஸாக₂ப்ரதி₄நஞய் அபி₄மாநித்திருக்குமாய்த்து. ஒன்னாலும் ஆபத்துவந்தால் அவனல்லது புகலில்லையிறே. இத்தால் ஒருதே₃வதையை ஒபுப₄ரணமாக உடையனைகையால் வந்த மதிப்பும், பீப₄ாக₃ப்ரதி₄நனென்னுமிடமும், முழுக்காவல்ல சௌன்னுமிடமும் சொல்லுகிறது.

[வெண்பிறையன்துயர்] தனக்குத்தக்க வாதமிறே. லோகத்துக்கு ஶங்கரனையிருக்கிறவனுக்கு வாந்த து₃:க்குமிறே. இவன் தன்னுடைய கு₃ர்வத்தாலே புறவுமஸரிருக்குந்தநம் பண்ணினவநந்தரம் இவன் புற்றவும் குலைந்தாலும் தான் பிதாவானபடியாலே வெளை அழியாதே செருக்குவாட்டுகைக்காக, “கபாலீ வைம் புவிஷ்யஸி” (மாத்ஸ்ய. புரா.182) என்று

புரவ்மா ஸபிக்க, இவன்கையிலே, “முடையடர்த்த சிரமேந்தி முவலகும் பலிதிரிவோன்” (பெரிய திரு 6-9-1) என்கிறபடியே - கபாலத்தைக்கொண்டு பலிபுக்கான ஜெயந்தனைப் போலே, “த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய” (ரா.ஸ.38-33) பண்ணிக்கொண்டு, திருப்பாற்கட லிலே சென்றவளவிலே, “இடர்கெடுத்த திருவாளன்” (பெரிய.திரு. 6-9-1) என்கிறபடியே - பிராட்டியும் தானுமாய்வந்து துயரைத் தீர்த்தானிறே. “ஸபித்ராசபரித்யக்த: ஸாரைஸ்ச ஸமஹர்ஷிபி: । த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஸரணம் குத: ॥” (ரா.ஸ.38-33) ஸ: - பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே தீரக்கழிய அபராதத்தைப்பண்ண, அவர் குபிதராய் புரவ்மாஸ்த்ரத்தைவிட, அது பின்தொடர்ந்து கொடு திரிய, “ஆவாரார் துணை” (திருவாய்.5-1-9) என்கிறபடியே ரக்ஷகாபேசக்ஷயடைய காகமானது; பித்ரா பரித்யக்த: - பெற்றவர்களுக்கு புரமன்றே ரக்ஷிக்கை என்றுபார்த்து, இந்த₃ரன்பாடே சென்றுன்; “இந்த₃ரோ மஹேந்த₃ரஸ் ஸாரநாயகோ வாத்ராதும் ந ஶக்தா யதி ராமவத்யம்” (ரா.ஸ.51-45) என்கிறபடியே எட்டுக்கதிரும் விட்டெரிகிற பெரிய மதிப்புந்தானுமானாலும் ராமவத்யனை ரக்ஷிக்கை அரிதாகையாலே “புதாநாம் யோடவ்யய: பிதா” (பார.விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம்) என்கிறபடியே நிருபாதி, ரான தாய்க்கும் தமப்பனுக்குமாகாதே, ஸர்வபூ, ஸாஹ்ருத்தான் அவரளவிலே ப்ராதிகூல்யம் பண்ண அவர்க்கு வத்யனைவன்றே; இவன் இங்கு புகுருகையாவதென்? “ஸெந்த்ராய்”-(பாரதம் என்னிலோவென்று புயப்பட்டுப் புத்ரமிது

களத்ரங்களோடேகூட எல்லாருங்காண நாற்சந்தியிலே
 குடநீர்வழித்து விட்டான். ஸாரைப்ச- மாதா பிதாக்கள்
 கைவிட்டவளவிலும் இவர்களுக்கு உபாத்யர்த்தமாக
 பந்து, வர்க்கமான தேவதைகள் கொடுபோய்ச்
 சீராட்டக்கண்டு போருமே; அந்த வாஸநையாலே
 அவர்கள் பாடே சென்றுன்; “கஸ்ய பி₃ப்₄யதி
 தே₃வாஸ்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே₃”(ரா.ப₃.ா.1-4)
 என்கிறபடி யே அபராதும் அதுவாகையாலும்
 பெருமாளுக்கு அஞ்சகையாலும் மாதாபிதாக்கள்
 நேராகக் கைவிட்டார்களென்றறிகையாலும் அவர்க
 ளும் தள்ளிக் கதவடைத்தார்கள். ஸமஹர்ஷிபி₄ : -
 இந்த₃ரன் கைவிட்ட த்ரிஶங்குவையுமகப்படத் தங்கள்
 தபஸ்ஸை யழியமாறி ரகஷித்து, ஆந்ருஸம்ஸ்ய
 ப்ரத₄ாநராயிருக்கும் ருஷிகள்பாடே சென்றுன்;
 அவர்களும் வத்யஹிம்ஸையிலே பண்ணுவதோ
 ராந்ருஸம்ஸ்ய முன்டோவன்று கைவிட்டார்கள். த்ரீந்
லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய - தமப்பனுக்குச் செல்லும்
 தே₃ஸமாகையாலே ஆரேனுமொருத்தர் ஒருகாலா
 கிலும் புத்தீபேதும் பிறந்து பரிக்ரஹிக்கக்
 கூடுமோவன்று த்ரைலோக்யத்திலும் தச்சன் கூட்டின
 வாசல்கள்தோறும் ஒருகால் புக்காப்போலே
 ஒன்பதின்கால் புகுந்து திரிந்தான்; அங்கு
 ரகஷகராவாரைப் பெற்றிலன். தமேவ ஸரணம் க₃த: -
கோபித்தாரேயாகிலும் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான
ஸ்டற்றெருடக்குண்டாகையாலே அவர்கள் முகுத்திற்
காட்டில் அம்புவிட்டவர் முகமே குளிர்ந்திருக்
கையாலும், “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ஏதத், வ்ரதம்
யாம்”(ரா.யு.18-33) என்றருளிச்செய்து வைக்கை

யாலும் அந்தச் சீறின பெருமாளே யமையுமென்று அவரையே தனக்கு உபாயமாகப் பற்றினான். “ஸர்வதூதேப்யः” (ரா.ய.18-33) என்கிற விடத்திலே, “ஸர்வ” ஶப்தம் அஸங்குசிதோக்தியாகையாலே-பிறரால்வரும் படியத்தையும், தன்னால் வரும் படியத்தையும், ரக்ஷகனானவன்னால் வரும் படியத்தையும் போக்கி ரக்ஷிக்கக்கடவேணன்றபடி. இப்படி இக்காகம் பட்டதுபட்டு, தர்ந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய பண்ணித்திரிந்தானிறே. லோகத்துக்காக ஸம்ஹர்த்தாவாய்ப் பெரியமதிப்போடே கும்பீடு கொண்டு திரிந்து, தத்தாத்தர்ஸித பந்தா(பார.ஸாந்தி 350-19)வாய்க் கொண்டு, தன் புத்தக்யா ஒருவனை ஸம்ஹரிக்கப்புக்குப் பட்டபாடிறே இது. “தத்ர நாராயணः ஶ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசிதः। விஷ்ணுப்ரஸாத்தாத் ஸாஸ்ரோணி! கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா ஸ்புடிதம் படஹதா யாதம் ஸ்வப்நலப்ததநம் யதா॥” (மாத்ஸ்ய.புரா.182) என்று - துர்மாநியானவன் தானே தன்னபிமத விஷயத்தைப் பார்த்துச் சொல்லும்படியிறே அவனுடைய துயரைப் போக்கினபடி. தத்ர - அந்தப் பரமபதத்திலே. நாராயணः - அபாராதம் பாராமல் ரக்ஷிக்கைக்கடியான பந்தவிஶேஷஷ்தைச் சொல்லு கிறது. ஶ்ரீமாந் - அந்த பந்தவிஶேஷஷம் கிடக்கச் செய்தேயும் “க்ஷிபாமி” (கீத.16-19) என்றால் பொறுப்பிக்குமவள். மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசிதः - நாட்டையடையக் கும்பீடு கொண்டு அபேக்ஷித பலப்ரதானான நான் இரந்தேன். விஷ்ணுப்ரஸாத்தாத் - அகவாயிலிருந்து என் அலமாப்பையடைய

அநுஸந்தி₄த்துக்கொண்டு போருகிறவனுடைய ப்ரஸாத₃ மடியாக. ஸாப்ரோணி! – உன்னுடைய ஸெஸபாக்ய₃ விஶேஷஷ்மிரே. தத்-கபாலம் – ஒருகாலும் நிரம்பாதே விடாதே கிடந்தது. ஸஹஸ்ரதா – காணவொண்ணுடைபடியாய்த்துக்காண்! விரோதி₄ போக்குமிடத்தில் புகுந்து போய்த்தென்று தெரியாதபடி வாஸனையோடே போக்குமிடத்துக்கு நிதி₃ர்ஸநமிரே.

[துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்]
ஏந்தி₃ரனுடைய கஷயத்தைப் போக்கினுளென்றுமாம்.
ஏவனுடைய துயரத்தைப் போக்கினுப்போலே
ஏன்னுடைய து₃ரிதத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

[அஞ்சிறையவித்யாதி₃] லோகத்தில் ப்ரதாந் ரானவர்கள் ப்ரஹ்மஹத்யையைப் பண்ணி அலைந்து கொடுகிடக்கப் புக்கவாரே, “நாம் கடக்கநிற்க வொண்ணுது” என்று, அவர்களுடைய ரக்ஷணரத்தூயாக, கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளகிற உபகாரகன். மாழகிய சிறகையுடைத்தான் வண்டுவாழா நின்றுள்ள ஓராலைகுழந்த பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளகிற பிதாவனவன். அந்த ருதி₃ரன் அலங்கல் யார்பில் வாசநீர்(திருச்சந்த-113) பெற்றுக் களித்தாப் போலேயாய்த்து, இந்த வண்டுகளும் அந்தச் போலையிலே மது₄பாநம்பண்ணினத்தால் பிறந்த யார்ஷம் சிறகிலே தொடைகொள்ளலாம்படி களித்து யாருகிறபடி.

[வண்டுவாழ்பொழில்] வண்டுகள் அவன்பக்கல்

செல்லாதே திருச்சோலையின் போக்குவரதையிலே இளமணல் பாய்ந்து கால்வாங்கமாட்டாதே நிற்கும். அவ்வண்டுகளைப்போலே, தம்மையும் அநுபவிப்பித்து விடாய்கெடுத்தானென்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, “உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாமாகாஸே பக்ஷிணைங்கதி: । ததைவ ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷாத்தம:” (நாரஸிம்ஹ. புரா. 64-11) என்கிற படியே, “வண்டுகளோவம்மின்” (திருவிரு-55) முழுக்களான ஸாத்தவிகர், ஸம்யக்ஜ்ஞாந ஸத்கர்மங்களாகிற மோக்ஷ பரிகரங்களைக்கொண்டு வாழுகிறபடியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். பெரியபெருமாளுக்கு ஆபாரணமாய், ஊருக்கும் ஆபாரணமாயிருக்குஞ்சோலை, சோலைக்கு ஆபாரணமாயிருக்கும் வண்டுகள்; வண்டுகளுக்கு ஆபாரணமாயிருக்கும் அழகிய சிறகென்கை.

ருத்ரனைவன் வந்தபேக்ஷிக்க அவரைருவனுக்கு உதவினபடியைச் சொல்லிற்று— கீழ்; அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக அநேகஜகத்தினுடைய ஆபத்தைப் போக்கிற்றனரே திருக்கமுத்தென்கிறார் மேல்; [அண்டரண்டம்] அண்டாந்தர் வர்த்திகளான சேதநரையுடைத்தான் இந்த அண்டம். [பகிரண்டத்து] பல்லிஃஉண்டான அண்டங்கள். ஈதருஶமங்களான புறம்பிலுண்டான அண்டங்கள். [ஓருமாநிலம்] ஈதருஶமான அண்டங்களை தரித்துக் கொண்டிருக்கையாலே அத்விதீயமான மஹாப்ருதி, [எழுமால்வரை] இவ்வண்டங்களும் பூமியும் பாதாளத்தில் விழாதபடி ஸங்குஸ்தாபநம்

பண்ணினுப்போலே இந்த பூமியை ஊடுருவிநிற்கிற குலபர்வதங்களேமும்.

[முற்றுமுண்டகண்டங்கண்மார்] இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லுவானென்னென்னில்; தனித் தனியே சொல்லுகைதான் போக்யமாயிருக்கையாலே. பெரியபெருமாள் திருக்கழுத்தைக் கண்டவாறே ஐகுத்தையெடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தமை தோன்று நின்றதாய்த்து. [உண்டகண்டம்] விடுகாது தோடிட்டு வளர்ந்ததென்று தெரியுமாப்போலே. [முற்றுமுண்டகண்டம்] பலிரண்டாந்தர்வர்த்தி சேதநரும் பாதாளாதிகளும். [உண்டகண்டம்] ஶேஷபூதனுக்கு கைங்கர்யம் தாரகமாயிருக்குமாப்போலே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் தனக்கு தாரகமாயிருக்கிறபடி. “அத்தா சராசரக்ரஹஞைத்” (ப்₃ர.ஸ-1-2-9) “யஸ்ய ப்₃ரஹ்ம ச குத்ரஞ்ச உபோபோவத ஓதநஃ” (கட.1-2-25) என்னக் கடவதிறே. [அடியேனை உய்யக்கொண்டதே] ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தையும் பிறப்பித்து ஸம்ஸாரார்ன வத்தினின்றுமெடுத்து அக்கரையேற்றி “ஸந்தமேநம்” (தை.ஆந.6) என்னும்படி பண்ணிற்று இப்படிப்பட்ட நிருக்கழுத்தன்றே.

இப்பாட்டில் ஆபத்ஸக₂னை ஸர்வேஸ்வரன் பாடியும் இங்கே உண்டென்கிறார். (6)

7.கையினார்சுரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யினார் துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடியெய்
ஜயனார் அணியரங்கனாரவினைணமிசை

மேயமாயனார்

செய்யவாய் ஜயோ! என்னைச்சிந்தை
கவர்ந்ததுவே.

அவஸ் ஏழாம்பாட்டில், திருவதாரத்தில் அகப்பட்டபடி சொல்லுகிறார். நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பமிழந்தேனன்னுமாப்போலே. கீழ்ப்பாட்டில்— “முற்றுமுண்டகண்டங் கண்ணரடி யேனை உய்யக் கொண்டது” என்று திருக்கழுத்தானது தன்னுடைய ஆபத்ஸகத்வாதிகளைக் காட்டித் தம்மையெழுதிக் கொண்டபடியையிறே சொல்லிற்று; இதுக்கு மேலான *திருப்பவளச்செவ்வாயானது (நாச்.திரு.7-1) “உலகமுண்டபெருவாயன்” (திருவாய் 6-10-1) என்கிறபடியே ஆபத்ஸகத்வத்திலும் முற்பாடர் நாமல்லோமோ; ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக, “ஸர்வபூதேப்யோ தத்தாம்யேதத் வரதம் மம” (ரா.யு.18-33) “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்ய-
ஜேயம் கதஞ்சந” (ரா.யு.18-3) “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” (கீதா.18-66) என்றுப்போலே சொல்லுகிற * மெய்மைப்பெருவார்த்தை (நாச்.திரு. 11-10)க்கெல்லாம் ப்ரதாநகாரணம் நாமல்லோமோ, ஓராபாரணத்தால் இடுசிவப்பன்றிக்கே ஸ்வாபாவிக ஸெளந்தர்யமுடையோமும் நாமல்லோமோ, “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ திருப்பவளச்செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ” (நாச்.திரு.7-1)

என்று—தே₃ ஶரிகரைக் கேட்கும்படியான ஸளக்ஞத்து₄ ய
ஸாரஸ்யமுள்ளிட்ட போக்குயதையை உடையோமும்
நாமல்லோமோ என்றுப்போலே, தன்னுடைய ஏற்றத்
தைக்காட்டி தம்முடைய திருவுள்ளத்தை அந்தக்
கழுத்தினின்றும் தன்பக்கலிலேவர இசித்துத் துவக்க,
“செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த,
அவ்வாயன்றியானறியேன்” (திருவாய் 8-7-7)
என்கிறபடியே— அந்தத் *திருப்பவளச் செவ்வாயிலே
தாம் அபற்றுதற்றுத்து₃யராயகப்பட்டபடியைச்
சொல்லுகிறார். ஆனால் “செய்யவாயையோ
என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது” என்னவமைந்திருக்க, கீழில்
விபோஷணங்களால் செய்கிறதென் என்பதென்னில்;
கீழ் அஞ்சாம்பாட்டில்—“பாரமாய பழவினை பற்றறுத்
தென்னைத் தன்வாரமாக்கி வைத்தான்” என்று— அநேக
ஜூந்மார்ஜிதமான பாபராஸீயை அடைய, இத்தலையில்
ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே இருக்கச் செய்தே என்னுடைய
நிகர்ஷம் பாராதே ஸவாஸநமாகப் போக்கினுண்ணு
சொல்லி, அது கூடுமோ என்கிற அபேகையிலே,
ஈஸ்வராபி₄ மாநியாய் து₃ர்மாநியான ரு₃த்ரனுடைய
நுயரை அவன் தண்மைபாராதே போக்கினுப்போலே,
என்னுடைய நிகர்ஷம்பாராதே பாபங்களையும்
போக்கினுண்ணு ருத்தரை த்துருஷ்டாந்தமாகச்
சொன்னாராயிறே கீழ்ப்பாட்டில் நின்றது; இத்தைக்
கீட்டவர்கள் இது விஷமோத்தாஹரணங்காணும்;
அந்த ருத்தரனைகிறுன் “தத்தா த₃ர்ஸரிதபந்தாநெள
ஸ்ருஷ்டிஸ்மஹாரகாரகெள” (பார.ஸாந்தி. 350-19)
என்கிறபடியே—ஸம்ஹாரமாகிற தொழிலிலே
ஏருஷோத்தமனுலே நியுக்தனுகையாலே அதீ₄காரி

புருஷனுமாய் அவனுக்கு புரவ்மஸீரீரஃக்ருந்தநத் தாலே
வந்த ஆபத்துத்தானும் ப்ராமாதி₃கமாக ஒருகால்
பிறந்ததாகையாலே * தன்னலங்கல்மார்பில் வாசநீர்
மாத்ரத்தாலே போக்கலாம்; நீராகிறீர், “ஸ்ருதிஸ்
ஸ்மருதிர்மமைவாஜ்ஞா” (விஷ்ணுத₄ர்மம் 6-31)
என்கிறபடியே புகுவதாஜ்ஞாருபமான வேத₃வைதி₄க
மர்யாதை₃யை அதிக்ரமித்தவருமாய், அதுக்குமேலே,
அக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரணருபமான பாபங்களை
அநாதி₃காலம் கூடுடுரித்தவருமாயன்றே விருப்பது;
ஆனபின்பு உம்முடையபக்கல் ஒரு கைம்முதலின்
றிக்கே இருக்க உம்முடைய பாபங்களை அப்படிப்
போக்கப்போமோ, அதுகிடக்க அந்த ருத்ரன் தான்
தே₃வர்களுக்கு மேலாயிருக்கையாலே, ஆனைமேலே
யிருந்தார் ஆனைமேலேயிருந்தார்க்குச் சுண்ணும்பிடு
மோபாதி அவன் கார்யம் செய்யக்கூடும்,
மநுஷ்யர்களுக்கும் கீழாயிருக்கிற உம்முடைய
பாபங்களைப்போக்கக்கூடுமோ?; அதுகிடக்க
“புரவ்மணை: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட₂ாய்” (ஸாமவேத₃ம்)
என்கிறபடியே புரவ்மாவுக்கு ஜ்யேஷ்ட₂புத்ரனை
படியாலே தனக்குப் பெள்த்ரனென்றிட்டு அவன்
கார்யம்செய்யலாம், அப்படியிருப்பதொரு புந்த₄
விஶேஷம் உமக்கில்லையே; அதுவுங்கிடக்க அந்த
ருத்ரன்றுன் “முவுலகும் பலிதிரிவோன்” (பெரியதிரு
6-9-1) என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலைலே செல்ல,
பின்பன்றே அவனுடைய துயரைப் போக்கிற்று, நீரும்
அப்படி போன்றோவென்ன; அவற்றுக்கு அடைவே
உத்தரமாயிருக்கிறது.

வ்யா: [கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்] “கரிமுனிந்த கைத்தலம்” (திருநெடு-25) என்றும், “பரிகோபமா:” என்றும் வெறும்புறத்திலே விரோதி₄களை நிரலிக்கவற்றுயிருக்கச் செய்தே அசிந்த்யஸக்திகளான தி₃வ்யாயுத₄ங்களை து₄ரித்துக் கொண்டு, எப்போதுங் கைகழலாநேமியா(பெரிய. திருவ-87) ணயிருக்கிறது * நம்மேல்வினைகடிகைக் கண்ணாரே என்கிறார்.

ஸ்ரீபாஞ்சஜூந்யத்துக்குச் சுரி ஸ்வபாவமானைப் போலே திருவாழிக்கு ப்ரதிபக்ஷிகள்மேலே அழலுமிழ் கையும் ஸ்வபாவமிறே. வெறும்புறத்திலே படவடிக்கவல்ல கையிலே அழகு நிறைந்து சுரியையுடைத்தான பாஞ்சஜூந்யம், ப்ரதிபக்ஷித்தின் மேலே நெருப்பை உமிழாநின்றுள்ள திருவாழி இவற்றையுடையராயிருக்கை. “ஸ கோஷோ து₄ார்த்தராஷ்ட்ரானைம் ஹ்ருதி₃யாநி வ்யதி₃ாரயத்” (கீ₃தா.1-19) என்றும், “தீயவசரர் நடலைப்பட முழங்கும்” (நாச்.திரு 8-2) என்றுஞ்சொல்லுகிற படியே விரோதி₄வர்க்க₃கு₃த்தைத் தன் து₄வநியாலே தானே நிரலிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜூந்யத்தையும், “கருதுமிடம் பொருது” (திருவாய் 10-6-8) என்கிறபடியே விரோதி₄வர்க்க₃கு₃த்தை, “கூருய் நீருய் நிலஞகி” (திருவாய் 6-10-2) என்கிறபடியே அழியச்செய்யுந் திருவாழியையும் து₄ரித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்னுடைய *அறுக்கலரூப(திருவாய் 3-2-3) பாபங்களைப் போக்குகைக்கண்ணாரே. பு₄ட்டர் திருக்கோட்டியுரிலே எழுந்தருளியிருக்கிறகாலத்திலே

ஒருவிஶேஷத்தில் வஸ்த்தினன்று கோளரியாழ்வானைப் பார்த்துத் தெற்காழ்வார் சொன்னவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்க அனந்தாழ்வான், பட்டரை, ஸ்ரீவைகுண்ட₂ நாத₂ன் த₃விபு₄ஜே சதுர்ப்₃பு₄ஜே வென்றுகேட்க; இருபடியாயிருக்கவுமடுக்குமென்ன; இரண்டிலும் அழகியதேதன்ன; த₃விபு₄ஜைகில் பெரியபெருமானைப்போலேயிருக்கிறது; சதுர்ப்₃பு₄ஜைகில் பெருமானைப்போலே யிருக்கிறதென்றார். (கையினர் சுரிசங்கனலாழியர்) நம்மைப் போலன்றிக்கே தெளியக்கண்டவர்கள் பெரியபெருமானையும் சதுர்ப்₃ஜைராயிறே அநுபு₄விப்பது.

[நீள்வரைபோல் மெய்யினர்] த₃வ்யாயுத₄ங்கள் தானும் மிகையென்னும்படி மேருமந்த₂ரமாத்ரமான என்னுடைய பாபராஸரிகளை மலையையிட்டு மலையை நெரித்தாப்போலே நெரிக்கவற்றுன பெரியமலை போலே திண்ணிதான வடிவையுடையவர். மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனை. நீட்சி-பேருக்குமியதாப்ரகர்ஷம். “பச்சை மாமலைபோல்மேனி” (திருமாலை-2); இந்தவடிவை அநுபு₄விப்பார்க்கு ப்ரகாஸரூபமாயாய்த்து இவர்களிருப்பது; அதுக்கு மேலே ஒப்பனையழகு.

[துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடி] பெரியவர்கள் காரியஞ்செய்தவன் உம்முடைய காரியஞ்செய்யப் புகுகிறுனே வென்ன; வெறும் ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃ களுக்கே ஶேஷியென்றன்றே அவன் முடிகவித்திருக்கிறது. “பிஶாநயந் கில மெளனி:”

(வரதராஜஸ்தவம்-25) “பதிம் விஸ்வஸ்ய” (தை.நா. 11) என்று ஞானிகள் சொல்லுகிறபடி யே உபயவிடுதி நாதனென்றனர்கிறார்கள். [துளபவிரையார்கமழ்]
 *ஸர்வகந்தவஸ்துவுக்குத் தன் கந்தத்தாலே மணங்கொடுக்கவற்றும் மேன்மைக் குடலாயிருக்கிற படி. [நீண்முடி] என்னளவும் வந்து என்னை விஷயீகரித்தமுடி. [எம்மையார்] ருத்ரனுக்குப் பெளத்ரனையிருப்பதோரு பந்தவிஶேஷமுண்டே, உமக்கு அதில்லையேயென்று சொன்னதுக்கு உத்தரங்சொல்லுகிறார்; அவனுக்கு பெளத்ரத்வ நிபந்தநமொன்றுமேயன்றே உள்ளது. ‘மாதாபிதா ப்ராதா’ (ஸ்ரூபால-16) இத்யாதி ப்படியே ஸர்வவித, பந்துத்வமுமுள்ளது எனக்கேயன்றே. [எம்மையார்] என்னைப்பெற்ற தமப்பனார். “பிதேவப்த்ரஸ்ய” (கீ.தை-11-44) இத்யாதி யிற்படியே இத்தலையிற் குற்றங்களைப் பொறுக்க வேண்டும்படியான பந்தமுடையவன்றே.

[அணியரங்கனார்] அந்த ருத்ரன் கஷ்டோப்தி₃₄ யளவும் போயன்றே காரியங்கொண்டது, நீர் அவ்வளவும் போந்திலீரேயென்ன; அதுக்கு உத்தரமாக அவன் மூவுலகும் பலிதிரிவோ (பெரிய. திரு.6-9-1) கையாலே போய்க் காரியங் கொள்ள பசுக்குமைன, *அழுங்குழவி (பெருமாள். திரு.5-1) யாயிருக்கிற வென்போல்வாரை ரக்ஷிக்கைக்கண்றே, பரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் கூடக்குதிக்குந் தாயைப்போலே இங்கு வந்து சாய்ந்தருளிற்று. [அணியரங்கனார்] “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸர்

ஸரணம் ஸாஹ்ருத்தீர் நாராயணः” (ஸாபால-16) என்கிற பொதுவன்று, “திருவரங்கத்துளோங்கும்” (திருமாலை-37) இத்யாதி₃ப்படியே பெரியபெருமாள் தாமே யென்கிறார். [அணியரங்கனார்] அலங்காரமான கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தவர். ஆபாரணமானது பூண்டவனுக்கு நிறங்கொடுக்கிறது. இவ்வூரும் ரகஷகனுக்கு நிறங்கொடுக்கிறதாகையாலே சொல்லுகிறது. [அணியரங்கனார்] ப்ராப்தி விஷயமாயிருக்கக்கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபாரணமான கோயிலிலேவந்து அண்ணியருமாயிருக்கிறபடி.

[அரவின்னைமிசைமேயமாயனார்] இவ்வளவேயோ வுள்ளது? “யத்ர ராமः ஸலக்ஷ்மணः” (ரா.ய.17-1) என்றும், “நாகனைமிசை நம்பிரான்சரணேசரண் நமக்கு”(திருவாய் 5-10-11) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே புருஷகாரபாலமுமுண்டென்கிறார். [அரவின்னைமிசைமேய] ரத்நங்களையெல்லாம் சாடியிலே பதித்துக்காட்டுமாப்போலே தன்னழகு தெரியாதார்க்குத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்து காட்டினபடி. [அரவின்னைமிசைமேய] தான் புருஷகாரமாகச் சிலரைக்காட்டிக்கொடுத்தால் அவர்களை அவன்ரகஷியாதேவிடில் தானும் அவனையெடுத்து உதறிப்போக்கும். [அரவின்னை மிசைமேய மாயனார்] “ஸ மயா பே₃தீ₄தः பீமாந் ஸாக₂ஸாப்தः பரந்தப” (ரா.ய.38-25) என்கிறபடியே தானெழுந்திருந்து ஒருவ்யாபாரம் பண்ணவேணுமோ, புலிகிடந்து தூறென்றால் ம்ருக₃ங்களெல்லாம் காடுபாய்ந்து போமாப்போலே ஆஸ்ரிதருடைய விரோதி

வர்க்கமடையத் தான்கிடக்கிறபடியைக் கண்ட—
போதே “கானேவாருங் கிற்றுக்கண்டலமால்” (பெரிய திருவ-54) என்னும்படி கிடக்கிற ஆஸ்சர்ய டூதன். [மாயனர்] மின்மினிபறக்கிறபடி. “ஸ மயா போதிதஃ ஸ்ரீமாந்” (ரா.யு.38-25) எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தபோதே பொல்லாங்குகள் தெரியும்; இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்.

[மாயனர்] அங்ஙனன்றிக்கே, “கிடந்ததோர் கிடக்கை கண்டும்” (திருமாலை-23) என்கிறபடியே இன்று நாமுஞ்சென்றநுபவி₄க்கப் பார்த்தாலும் ஒருக்கடித்தென்னவாண்ணதே மல்லாந்தென்ன வாண்ணதேயிருக்கிற ஆஸ்சர்யத்தைக் சொல்லிற்ற கவுமாம். [மாயனர் செய்ய வாயையோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே] ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே ரிற்காலிக்கிறவென்னை, ஸ்வாபாவிக ஸௌந்தர்யத் தையும் போக்யதையையுமடைய திருப்பவள மானது தன்னுடைய ஸ்மிதத்தைக் காட்டி, அருகே சீசர்த்துக்கொண்டு என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தது. [என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது] உழக்கைக் கொண்டு கடலின்நீரையளக்கப்படுக்கு, அது தன்னையும் பறிகொடுத்தேன். [என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது] *துவர்த்தசெவ்வாயினர்க்கே துவக்கறத் துரிச (திருமாலை-31)னை வென்னைக்கிடர்! இப்படி அகப்படுத்திற்றென்கிறார். [செய்யவாய்] ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்ச்சிரிப்பிலே துவக்குண்டார்க்கு இச்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்கவொண்ணுமோ.

[ஐயோ] திருவதாரமும் சிவப்பும் அநுபவிக்க அரிதாய் “ஐயோ” என்கிறார்.

[ஐயோ] அவரும் தம்மை முழுக்கவநுபவிப்பிக் கப் பார்த்தார், நானும் முழுக்கவநுபவிப்பேஙைகப் பாரித்தேன். இத்தை, திருவதாரம் ஒட்டாதே இடையிலே இருஞ்சிக் கொள்வதே! ஐயோ என்கிறார். (என்னை) கல்லை நீராக்கி நீரையும் தானே கொண்டது. சித்தாபஹாரத்தைப்பண்ணி ஆத்மாபஹாரத்தை அழித்தது. ப்ரதாநஸேஷியைக் கண்டவாறே தவாரஸேஷியளவில் நில்லாதிரே.

இப்பாட்டில்— ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்படியும் இங்கே காணலா மென்கிறார். (7)

பரியஞகிவந்த வவனஞாடல்கீண்ட அமரர்க்
கரியவாதிப்பிரா னரங்கத்தமலன் முகத்துக்
கரியவாகிப்படைபரந்து மினிர்ந்து செவ்வரியோடி
நீண்டவப்
பெரியவாயகண்களென்னைப் பேதைமை
செய்தனவே. (8)

அவச— எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகெடுத்ததென்கிறார். கீழ்ப்பாட்டிலே “செய்ய வாயையோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்தது” என்று திருப்பவளத்திலே இவர் அபஹ்ருதஹ்ருதயர் ஆகிறபடியைக் கடைக்கணித்துக் கொண்டு கிடக்கிற திருக்கண்களானவை, “செய்ய வாயையோ” என்று இவர்தாமே சொன்னார், அப்படியே சிவப்பால் வந்த

அழகொன்று மேயன்றே அந்தத் திருவதாரத்துக்குள்ளது, சிவப்பும் கருப்பும் வெளுப்புமான பரபாகத்தாலுள்ள அழகுடையோமாயிருப்போமும் நாமல்லோமோ, “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம்” (ரா.ய.18-3) என்றுப்போலே சொல்லுகிற வார்த்தைகளுமெல்லாம் ஜீவிக்கையாகிறது “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேத்” (பார.ஸாந்.358-73) என்று ஜாயமாநதாஸயில் நாம்கடாக்ஷித்தபின்பு ஸாத்தவிகஞைய் முமுக்ஷாவான வளவிலேயன்றே, அதுகிடக்க அந்த வார்த்தை தான் “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தாப்போலேயன்றிக்கே, “மெய்மைப் பெருவார்த்தை” (நாச்.திரு. 11-10) என்று விஶ்வஸித்திருக்கலாம்படி வாத்ஸல்யமடியாகப் பிறந்தவார்த்தையென்று அந்த அகவாயில் வாத்ஸல்யத்துக்கு ப்ரகாஸகமாய் இருப்போமும் நாமல்லோமோ, அதுகிடக்க, “யதாகப்யாஸம் புண்டாரீகமேவமக்ஷிணீ” (சாந். 1-6,7) என்றும் “அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனன்” (திருவாய்.6-7-10) என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேன்மைக்கு ப்ரகாஸகமாயிருப்போமும் நாமல்லோ மோ; அதுக்குமேலே “புண்டாரீகாக்ஷி ரக்ஷி மாம்” (பார.ஸபா.66) என்றும், “புண்டாரீகாக்ஷி! ந ஜாநே ஸரணம் பரம்” (ஜிதந்தே-1-8) என்றும் சொல்லுகிற பாடியே தந்தாமுடைய ஆபந்நிவாரணத்துக்கு உபாயமாகப் பற்றுவதும் நம்மைப் புரஸ்கரிக்கை பாலே உபாயபாவத்தைப் பூரிக்கிறே மும் நாமன்றே, “நாமரைக் கண்ணை விண்ணேர் பரவும் தலைமகனை” (திருவாய் 2-6-3) என்று அவனுக்கு போக்யதா

ப்ரகர்ஷமுண்டாகிறது நம்மோட்டைச் சேர்த்தியாலன்றே என்றுப்போலே தங்களுடைய ஏற்றத்தைக்காட்டி, “அவ்வாயன்றி யான்றியேன்” என்றிருக்கிறதும்மை, “தாமரைக் கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்து” (திருவாய் 7-3-3) என்னும்படி பண்ணிக்கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறார். “செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும் செஞ்சுடர் நீண்முடித் தாழ்ந்ததாயும் சங்கொடுசுக்கரம் கண்டுகூந்தும்” (திருவாய் 7-3-3) என்றவளவும் சொன்னார் கீழ்; தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்தபடி சொல்லுகிறார் இதில்.

“பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து” என்று தம்முடைய அஜ்ஞாநாஸத்கர்மாதி₃, நிகர்ஷம்பாராதே, பெரியபெருமாள், பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக, தாம் அநாதி₃ காலமார்ஜித்த பாபங்களை அடையப் போக்கினபடியைச் சொன்னாராய், அது கூடுமோ வென்கிற அபேகைஷயிலே கூடுமென்னு மிடத்துக்கு ருத்ரனை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னாராய், அநந்தரம் விஷமத்ருஷ்டாந்தமென்று சில ஹேதுக்களைச் சொல்ல, அவற்றுக்கு அடைவே உத்தரங்சொன்னா கீழிற்பாட்டில்; இதில் - அந்த “பாரமாய” என்கிற பாட்டைப்பற்ற ஓரபேகை எழும்ப அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது. அதாகிறது - அநாதி₃ காலார்ஜிதமான உம்முடைய பாபங்களை அடையப் போக்கினைன்றீர். அது மறுகிளையொத்தபடி போய்த்ததாவது-அவித்யாஸஞ்சித கர்மமென்றும், அநாத்யவித்யாஸஞ்சித புண்யபாபகர்மப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தமென்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்

கர்மத்துக்கு ஹேதுடு, தையான அவித், யை போன்றே அதுபோய்த்ததாவது; அதுபோய்த்ததோ என்கிற அபேகைஷயிலே அந்த அவித், யையாவது தன்னேடு அநுபந்தி, தாரை புக, வத்ப்ரவண ராக்கவொட்டாதே விபரீதங்களை அநுஷ்டி, ப்பிக்கு மதிரே; அப்படி யே தன்னேடநுபந்தி, த ப்ரஹ்லாத, னை புக, வத்ப்ரவணங்கவொட்டாதே விபரீதங்களை அநுஷ்டி, ப்பிக்கத் தேடின ஹிரண்யனை “தமோ ஹிரண்யரூபேண பரிஞ்சமமுபாகதம்” (?) என்கிறபடி யே தமோகு, னம் ஹிரண்யன்று ஒருவடிவுகொண்டதாயிரே இருப்பது; அப்படி யே இருக்கிறவனை, “அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத்தோன்றிய” (திருவாய் 2-8-9) என்கிறபடி யே நரஸிம்ஹரூபியாய் வந்து தன்திருக்கையிலுகிராலே கிழித்துப் பொகட்டாப்போலே, *ஞானக்கையாலே உண்ணுடைய அவித், யையை கிழித்துப் பொகட்டா என்கிறுர்.

வ்யா: [பரியஞகி] புக, வத், கு, னத்தை அநுஸந்தி, து நெந்திராமே, ஶேஷத்வத்தையறிந்து மெலிந்திராமே, ஸர்வேஸ்வரனை ஆசைப்பட்டுத் துளர்ந்தவுடம்பா யொசிந்திராமே, நரஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலிக்கவேண்டும்படி இருக்கை. ஆத்மவஸ்து வென்று ஒன்றுளது, அதுக்கு அவனே ஶேஷியாயி- ருக்கையாலே அந்த ஶேஷியானவனை நம்முடைய சீசஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தின் லித், தி, க்காகப் பொறுவேணுமென்று, *நினைந்து நெந்துள்கரைந்துருகி டும்பையினைக்கப்பண்ணுகிறுனன்றே. அங்ஙன்-

றியிலே பரமாத்மாவை யநுபுவிக்க ஆசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே புக்தி தலைமண்டையிட்டு “நின்பாலன்பாயே அடியேனுடலம் நீராயலைந்து கரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே” (திருவாய் 5-8-1) என்கிறபடியே ஶரீரத்தை இளைப்பித்து மெலிந்திருக்கிறுன்றே; “பரமேஸ்வர ஸம்ஹ்நோங்ஞ! கிமந்யோ மய்யவஸ்தி₂தே” (வி.பு.17-23) என்கிறபடியே தன்னுடைய அஹங்காரமமகாரங்களாலே பூண்கட்டி, “புலவாந் ப்ரஹ்மராக்ஷஸः” (கைசரிகபுராணம்-16) என்னுமாப்போலே பருக்கப்பண்ணின ஶரீரமிறே. ராஜாக்களுக்கு சிலர் ஊட்டியிட்டுச் சிலகாவற்பன்றி வளர்த்து வைக்குமாப்போலே, நரளிம்ஹத்தினுகிறுக்கு இரைபோரும்படி தேவர்கள் வரங்களாலே யூட்டியிட்டுச் வளர்த்துவைத்தார்கள்; மேல் இத்தால்வரும் அநர்த்த₂முமறியாமையாலே வரங்கொடுத்துப் பருக்க வளர்த்தார்கள்; இதுதானே தாம் களிக்கைக்கு உறுப்பாய்த்து. (வந்த) இப்போது தாம் வயிறுபிடிக்கிறார். இன்றும் வருகிறஞக்காணும் இவருக்குத் தோற்றுகிறது. அநுகூலனைய் வருகையன்றிக்கே புக₃வத்தத்வமில்லை யென்றும், உண்டென்கிறவனை நலிகைக்கென்றும்வந்து க்ரளர்யத்தை நினைத்து புயப்படுகிறார்.

[அவுணன்] இப்படி புக₃வத்புகவு
விஷயமென்றால் அவன் சிவட்கென்கைக்கு
ஹேதுவென்னென்னில்; ஆஸாரீம்யோநிமாபந்
(கீ₃தா.16-20)ஏய் முடஞகையாலே என்கிறார்

[உடல்கீண்ட] திருவாழியாழ்வானுக்கும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படியிரே ஊன்மல்கிமோடுபருத் (திருவாய். 3-5-7) திருக்கிறபடி. அப்படியிருக்கிற ஹிரண்யஸர்ரமானது நரஸி மூலத்தினுடைய மொழுந்த முகமும் நாமடிக்கொண்ட வுதடும், இறுத்து நோக்கின நோக்கும் குத்தமுறுக்கின கையும் கண்டபோதே பொசுக்கென பன்றிபோலே உலர்ந்த தாழைநாரைக் கிழித்தாப்போலே கிழித்தபடி. [உடல்கீண்ட] நன்னான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அழிவுவாராமல் “கிள்ளிக்களைந்தான்” (திருப்பாவை-13) என்னுமாப் போலே, அஹங்காரமேதுவான தேவுத்தைக் கிழித்துப் பொகட்டான்.

[அமர்க்கரிய] இப்படி ப்ரஹ்லாத₃னுக்கு வளியாய்ந்திற்கிற அவ்வளவுதன்னிலே ப்ரஹ்ம-ாத₃ராத₃களுக்குக்கிட்டவரியாயிருக்கும். “க்வாஹம் ரூப்ரக்ருதிரீஸ தமோதி₄கேஸ்மிந் ஜாதஸ்ஸாரேதர₄லே க்வ தவாநுகம்பாந ப்ரஹ்மனேந ச ப₄வஸ்ய ஸ வை ரமாயா யோ மேர்ப்பிதः ஸிரஸி பத்த₃மகர ஸஸாத₃ः” (ப₄ாக₃வதம். 7-9-26). ஸ்வஸாமர்த்யங்கொண்டு கிட்ட நினைப்பார்க்கு த₃யை பண்ணுமளவிலும் கிட்டவரிதாயிருக்கும்; அநந்யப்ரயோஜிநர்க்குச் சிற்றத்திலும் கிட்டலாயிருக்கும். அங்ஙனன்றியிலே, ஸ்ரூவர்களுக்கு அரியாயிருக்கிறவன் தமக்கு வளியாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார். அதாவது தம்முடைய நிகர்ஷம் பாராதே தம்மையே விடையீகரித்துத் தம்முடைய துவஷ்கர்மங்களையடைய

ஸவாஸநமாகப்போக்கி, தம்மை முழுக்கவநுபவிப் பித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

இப்படி தே₃வர்களுக்கரியஞயிருக்கிறவன் உமக்கு எளியஞயிருக்கைக்கடி என்னென்னில்; [ஆதி] காரணடூதன். ப₃ஹாபுத்ரவானைவன் விகலகரணனை புத்ரன் பக்கலிலே போரவத்ஸலஞயிருக்குமாப் போலே, இவனும் ஜக₃த்காரணடூதஞயிருக்கச் செய்தேயும் என்னுடைய அஜ்ஞாநாஸக்திகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி என்னளவிலே போரவத்ஸலஞயிருக்கும். [ஆதி] தான் முற்கோலி உபகரிக்குமவன்.

[அமர்க்கறியவாதிப்பிரான்] தமக்கு உபகரித்த படியை நினைத்து “பிரான்” என்கிறால்லர், தே₃வர்களுக்குக் கிட்ட வரியஞய் இருக்கச் செய்தே ப்ரஹ்லாத₃னுடைய விரோதி₄யை, முற்பாடஞயீசு சென்று போக்கின உபகாரத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறார். [ஆதிப்பிரான்] ப்ரஹ்லாத₃ன் “ஸர்வகாரணம்” என்ன; ஹிரண்யன் அதுக்குப் பொறும் “இந்தத்தூணிலுண்டோ அந்தக் காரணடூதன்” என்று தூணைத்தட்டிக் கேட்க, ப்ரஹ்லாத₃னும் “ஸர்வாந்தராத்மாகாண் அவன், ஆகையாலே இதிலுமுண்டு” என்ன; “அங்கப்பொழுதே” (திருவாய்.2-8-9) என்கிறபடியே அவன் தட்டி தூணிலேவந்து நரஸிம்ஹரூபமாய்த் தோன்றி அவத்தட்டின கையைப்பிடித்து, “பொன்பெயரோவாய்தகர்த்து மார்பிடந்தான்” (பெரிய.திருவ-35) என்கிறபடியே அவனைக்கதுப்பிலே அடித்

அவன்மார்பைக் கிழித்து ப்ரஹ்லாத₃ னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யத்தை க்ரயஞ்செலுத்தி, தன்னுடைய காரணத்வத்தையும் ஈஸ்வரத்வத்தையும் நிலைநிறுத்தின உபகாரத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாகவுமாம்.

[அரங்கத்தமலன்] நரஸிம்ஹவ்யாவ்ருத்தி. அதாவது ஒரு காலவிஶேஷத்திலே ஒருதூணின் நடுவேவந்துதோன்றி, ப்ரஹ்லாத₃ னெருவனுக்கு வந்த விரோதி₄யைப்போக்கினவளவிறே அங்குள்ளது; இங்குக் கிடக்கிற கிடை எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாருடைய விரோதி₄களையும் போக்குகைக்கு அணித்தாக வந்து இரண்டுதூணுக்கும் நடுவே கிடக்கிறகிடையாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்குமிறே. [அரங்கத்தமலன்] ப்ரஹ்லாத₃ னகிருன் ப₄க₃வத்ஸந்நிதி₄ உண்டானவளவிலே, “யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம்” (வி.பு.1-20-19) என்று ப₄க₃வத்விஷயப்ரேமத்தை போக்கிக்கையாலும், மலைகளாலே கடலிலே முக்குண்டபோது ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணுகையாலும், “மயி ப₄க்திஸ்தவாஸ்த்யேவ” (வி.பு. 1-20-20) என்கிறவநந்தரமே ஜ்ஞாநப₄க்திகளைடையாகையாலே அவனளவிற் பண்ணின பகாரம் அப்படியாகையாலே வருவதொரு யாலிந்யமுண்டு அங்கு; இங்கு “ஏழையேதலன்கீழ் யானன்னதீரங்கி” (பெரிய.திரு.5-8-1) என்கிற யே நிகர்ஷாநுஸந்தாநம்பண்ணிப் பிற்காலிப்பாரளவிலும் அந்த நிகர்ஷம் பாராதே மேல்விழுந்து விழுயீகரித்து விரோதி₄களையும் போக்கி புமபுரஷார்த்த₂த்தைக் கொடுக்கையாலே

கீழ்ச்சொன்ன மாலிந்யம் பெரியபெருமாளுக்கில்லை யென்றிட்டு, “அரங்கத்தமலன்” என்கிறுர்.

அஸ்மதாதி₃களும் திருமுக₂த்திலே விழித்து அவித்₃யாஸெஸசம் போய் ஸாத்₃த₄ராம்படியான அமலத்வம்; என்னையுமாளாம்படி லோகஸாரங்க₃ மஹாமுநிகளோடே சூட்டின அமலத்வம். எல்லார்க்குமுதவும்படிக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளகையால் வந்த ஸாத்₃த₄. “சிட்டனே செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்”(திருவாய்7-2-4) என்னக்கடவதிறே. ஒருகால் தோற்றிப்போதல், அவதாரம் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதி₃த்தல் செய்யாமையால்வந்த ஸாத்₃த₄யாகவுமாம். விரோத்₄யம்ஶங்கழிந்து ஸாத்₃த₄ரானால் அநுபு₄வவிஷயம் சொல்லுகிறது மேல்; [அரங்கத்தமலனித்யாதி₃] இவையோரான்றே யமையும் என்னைப் பேதைமை செய்யவென்கிறுர். “வண்டினமுரலும்” (திருமாலை-15) இத்யாதி₃ப்படியே. *அண்டர்கோ(திருமாலை-15)னும், பரமபத₃முதலான வாஸஸ்த₂ாநங்களையும் விட்டுப் படுகாடுகிடக்கும்படியாய்த்து இவ்வூரின் போக்க₃யறையிருப்பது; அதுக்குமேலே கண்வளரு கிறவருடைய அமலத்வம். “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் த்யஜேயம் கத₂ஞ்சந்” (ரா.யு.18-3) என்று விபீஷணவிஷயமான வார்த்தையை க்ரயங்க செலுத்துகைக்காக *செல்வ விபீடனற்கு வேறு நல்லா(பெரியதிரு.6-8-5)ஞீய், *தென்றி இலங்கை நோக்கி (திருமாலை-19)க் கண்வளர்ந்தருள கிறுனத்தனை. ஸர்வப்ரகாரநிக்ருஷ்டனை என்போல்

வாரையும் ஸாத்துராக்குகைக்காகவாகையால் கிடக்கிற ஸெளப்புயம்; அதுக்குமேலே ஒன்றிறே முகும்.

[முகத்து] “ஸக்யঃ! பஸ்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முகும்” (வி.பு.5-20-54) என்றும் “உன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ” (நாச்.திரு.2-4) என்றஞ் சொல்லுகிறபடியே – வெறும் முகந்தானே ஆகர்ஷக மாயிறே இருப்பது. கீழ் – தாமநுபுவித்த திருப்பவளத் தின் வைலக்ஷண்யம் பின்னைட்டுகையாலே அந்தத் திருவதுரத்தை உடைத்தான திருமுகுத்தைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறார். அதுக்கு மேலே, “அத்யருணை கூணம்” (வி.பு.5-20-54) என்கிறபடியே இரண்டாழங்காலாய்த்து. சந்தர்மண்டலத்திலே இரண்டு தாமரை பூத்தாப்போலவும் ஒரு தாமரையிலே இரண்டு தாமரை பூத்தாப்போலேயுமிருக்கிற திருக்கண்கள்.

[கரியவாகி] புண்டுரீகம் போலே வெளுத்திருக்கிற திருக்கண்களுக்குப் பரபாகுமாம்படி இரண்டு கருவிழியையுடைத்தாய். அங்ஙனன்றிக்கே, ஓஞ்ஜிநத்தாலே கறுத்திருத்தல்; கண்களைக் கண்ட போதே தாபத்ரயதப்தருடைய ஸகலதாபங்களும் போம்படி குளிர்ந்திருக்கு மென்னுதல். விடாய்த்தார் முகுத்திலே நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாப் போலே இருக்கை.

[புடைபரந்து] கடலைத்தடாகமாக்கினுப்போலே முடைத்தாயிருக்கை. ஸ்வத: காண்கிற அளவுக்கவ் வாய்கே இரண்டு பார்ஸ்வமும் இடுங்கியிராதே, [பரந்து]

இடமுடைத்தாய் அவித்யாதிகளைப் போக்கி அநுபவிப்பிக்குங் காரியங்களைப்பற்ற வருகிற பரப்பு.

[மினிர்ந்து] க்ருபாபுரிதமாயிருக்கையாலே கரையருகும் வழிபோகவொண்ணுதபடி அலையெறிந்து திரைவீசுகை. காணவேணுமென்கிற இவருடைய த்வரையிற்காட்டிலும் இவரை விஷயீகரிக்கையிலுண்டான கண்களின் த்வரையைச் சொல்லுகிறது. [செவ்வரியோடி] ஸ்ரியஸ்தித்வத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கை. ஐஸ்வர்யத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும் என்னவுமாம். [நீண்ட] ஒழுகுநீண்டிருக்கையும், தம்மளவும் கடாக்ஷம் வந்து விஷயீகரித்தபடியும். “க்ருபயாபரயாகரிஷ்யமானே ஸகலாங்கும் கில ஸர்வதோக்ஷிநேத்ரே । ப்ரதமம் ஸ்ரவலீஸமாஸ்த்ருணுதே இதி தை₃ர்க்யேண விதந்திரங்க₃நேது:” (ர.ஸ்த.1-98) பெரியபெருமாளுடைய திருக்கண்களானவை திருச்செவியளவுஞ் செல்ல நீண்டிருக்கிறபடிக்கு ஒரு நினைவுண்டென்கிறுர்புட்டர். அதாவது - பெரியபெருமாளுடைய திருக்கண்களானவை மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப்போலே நித்யஸரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஶ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கும் கண்களிரண்டாய், ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரம் பண்ணி குஹாதி₃கள் விதுராதி₃கள் தொடக்கமானார் சிலர்க்கு அல்பகாலம் முகங்கொடுத்து விஷயீகரித்து வந்தாப்போலே, வெறுங்கையோடே போனவர்களுக்குங் கண்ணிரண்டாய், ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது எழுந்திரே னென்று கோயிலிலே அர்ச்சாருபியாய் அவ்வார்

நிகர்ஷங்களைப் பாராதே முகம் கொடுத்துக்கொண்டு கிடக்கிற பெரியபெருமாளுக்கும் கண்ணிரண்டாயிருக்கவோ; இவருடைய க்ருபையைப்பார்த்தால் உடம்பெல்லாம் கண்ணைக் கேள்வேன்று பார்த்து, எல்லாமண்டலங்களும் தங்களுக்கே ஆகவேணுமென்றிருக்கும் ராஜாக்கள், முற்படத் தங்களுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரான வன்னியரை அழியச் செய்யுமாப்போலே பெரியபெருமாளுடைய அவயவாந்தரங்களடைய நாமேயாகவேணும் என்று, பார்ஸ்வஸ்தாங்களாயிருக்கிறனதிருச்செவிகளாகையாலே அவற்றை வென்று அவ்வருகே போவதாக முற்பட, அவற்றுடனே அலையெறிகிறப்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் செவிகளளவும் நீண்டிருக்கிறபடி.

[அப்பெரியவாயகண்கள்] பின்னையும் போக்காவினாவன்றிக்கே இருக்கையாலே “அப்பெரியவாயகண்கள்” என்கிறார். “இது” என்னவொண்ணதே பரோகஷநிர்தேஶம் பண்ண வேண்டும்படியிருக்கை. கீழ் “பரந்து நீண்டு” என்று ஆயாமவிஸ்தாரங்களைச் சொல்லுகையாலே, இங்கு போக்குதாப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது. போக்குதாதிஶயத்தாலே, “அப்பாஞ்சசன்னியம்” (திருப்பல் -2) என்னுமாப்போலே முகத்தைத் திரியவைத்துச் சொல்லுகிறார். [என்னை] அறப்பெரிய மனிச்சன்கிழர் நான், என் வைத்துத்தைப் பறித்துப் பொகட்டு மௌக்தியத்தைத் தந்தன. ஒருவனெய்ய அவனை மற்றையவனும் எய்யுமாப்போலே.

[பேதைமை செய்தனவே] ராமசுரம்போலே முடிந்து பிழைக்கவொட்டுகிறனவில்லை. [என்னைப் பேதைமை செய்தனவே] கீழ்ப்பாட்டிலே “என்னச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே” என்று ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரத்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லிற்று; இங்கு, ஜ்ஞாநத்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநாபஹாரமாவது - அழகிலே அலமருகை. மாதரார்கயற்கணன்னும் வலையுள்பட்டமுந்துவேண (திருமாலை-16) தன்பக்கலிலே ஆதாரத்தைப் பிறப்பித்து மதியெல்லாமுள் கலங்கு (திருவாய்.1-4-3)ம்படி பண்ணிற்று.[என்னைப் பேதைமை செய்தனவே] அவன் அக்கண்களாலே “அமலங்களாக விழிக்கும்” (திருவாய் 1-9-9) என்றிருந்த கடாக்ஷங்களுக்கு இலக்கானார்க்குத் தெளிவைப் பிறப்பிக்கக் கடவதாயிருக்க, எனக்குள் அறிவுதன்னையுமழித்தது. இனி “தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” (திருவாய் 9-2-1) என்பார்க்கெல்லாம் அழகிதாக ப்ரார்த்தி₂க்கலாம்.

இப்பாட்டில் நரளிம்ஹாவதாரத்தின் படியும் இங்கேயுண் டென்கிறுர். (8)

9. ஆலமாமரத்தினிலை மேலொருபாலகனைய்

ஞாலமேமுழுண்டா னரங்கத்தரவினையான்

கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும்

முடிவில்லதோரெழில்

நீலமேனிழையோ! நிறைகொண்ட தென்னெஞ்சினையே

அவ: ஒன்பதாம்பாட்டில் - ஊரழிபூசல் போலே நிறமானது எல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்து

என்னெங்சைக் கொள்ளைகொண்டதென்கிறார். கீழ்ப்பாட்டில் - “கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே” என்று “ப₃ரஹ்மத₃ண்ட₃ப்ரகாஸாநாம் வித்துத்ஸத்துருஶவர்ச்சஸாம் । ஸ்மரந் ராகுவப₃ாணைநாம் விவ்யதே₂ ராக்ஷஸேஸ்வர: ॥” (ரா.யு.60-3) என்கிற படியே ராமசரம்போலே இருக்கிற அந்தக் கடாக்ஷ பாதங்களாலே, “கடைக்கணைன்னுஞ் சிறைகோலால் நெஞ்குடுருவவேவுண்டு நிலையுந் தளர்ந்து நைவேனை” (நாச்.திரு.13-3) என்றுப்போலே இவர்ப்படுகிறபாட்டைக் கண்ட திருமேனியானது, தனிப்பூச்சுடுவாரைப் போலே நம்முடைய அவயவலெளந்த₃ர்யத்தைத் தனித்தனியே அநுப₄வித்தாரித்தனையன்றே, இவர்கலம்பகன்மாலை சூடுவாரைப் போல இந்த அவயவங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான நம்மை அவற்றே கூட அநுப₄விக்கப் பெற்றிலரே; இனி மற்றையாழ்வார்கள் போலே பரக்கப்பேசி நின்று அநுப₄விக்கவும் வல்லரல்லர், ஆனபின்பு இந்த அவயவங்களோடும் ஆப₄ரணங்களோடுமாகச் சேர்ந்த சேர்த்தியால் வந்தவழகும் ஸ்வாப₄ாவிக ஸெளந்த₃ர்யத் தால் வந்த அழகுமான நம்முடைய ஸமுத்தாய ஶோபை₄யை இவரை அநுப₄விப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்து, ராஜாக்களுறுபூசலாய்க் கொலையிலே பரந்து தங்களுடைய சதுரங்க₃ப₃லத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு அணியணியாகச் சிலர்மேலேயேறுமாப் போலே, இந்தத் திருமேனியானது அவயவங்களையும் ஆப₄ரணங்களையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸமுத்தாய ஶோபை₄யைக்காட்டி, “உய்விடமேழை யார்க்கு மசுரர்க்கு மரக்கர்கட்கும் எவ்விடம்” (திருவாய்.

9-7-6) என்று கொண்டு மேல்விழுந்து தம்முடைய திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ள, தாம் அதிலே யகப்பட்டு நெஞ்சழிந்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா: [ஆலமாமரமித்யாதி₃] கீழேந்தாம் பாட்டாலே - தம்முடைய துஷ்கர்மங்களை ஸவாஸந மாகப் போக்கினபடியைச் சொல்லி, எட்டாம் பாட்டாலே “பரியஞகிவந்த வவுணஞாடல்கீண்ட” (அமலன்-8) என்று - பிறந்த கர்மங்களுக்கடியான அவித்தையையை, தமோருபமான ஹிரண்யனைக் கிழித்துப் பொகட்டாப்போலே ஞானக்கை (திருவாய் 2-9-2)யாலே நிரலித்தானென்றுமிரே இவர் சொல்லிநின்றது; இத்தைக் கேட்டவர்கள், இந்த தேஶமாகிறது இருள்தருமானால(திருவாய் 10-6-1)மாகையாலே *தெளிவிசும்பி(திருவாய்-9-7-5)னின்றும் ஸர்வேஸ்வரன் தானே அவதரிக்கிலும் அவனுக்கும் ஶோகமோஹங்களை உண்டாக்குமதாயிருக்கும். காலத்தைப் பார்த்தவாறே, “அப்ராஜ்ஞாத₃ண்ட லிங்க₃ாநி” (?) என்கிறபடியே உள்ளவறிவையுமழித்து விபரீதாநுஷ்ட₂ாநத்துக்கு உடலான லிங்க₃ங்களையுடைத்தாய் இருக்கும்; தே₃ஹத்தைப் பார்த்தால் “ப₄க₃வத்ஸ்வரூபத்ரோத₄ாநகரீம்” (ஸரணைக₃திக₃த்யம்-12) என்கிறபடியே - ப₄க₃வத்ஸ்வரூபத்தை மறைத்து விபரீதஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்குமதாயிருக்கும். வேத₃ாநதஜ்ஞாநத்தால் ஸ்லது அஜ்ஞாநம் போகாது; உமக்கு அந்த வேத₃ாநத் ஸ்ரவணத்துக்கு அதி₄காரமே பிடித்தில்லை, “வேத₃ாநத்

விஜ்ஞாநஸாநிஸ்சிதார்த்த₂ா:” (தை.நா.10-22) என்றுப்போலே சொல்லுகிற வேத₃ாந்தஜ்ஞாந முடைய பெரியவர்கள் பாடேசென்று உபஸ்தி பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தேவாஸியாயிருந்து இவ்வர்த்த₂ங்களைக் கேட்டறியவொண்ணைதபடி நிஹீநஜூந்மத்திலே பிறந்தவராயிருந்தீர்; ஆக தே₃ஸமிது, காலமிது, தே₃ஹமிது, உம்முடைய ஜூந்மமிது, இப்படியிருக்க பக₃வானை கீ₃தோபநிஷத₃ாசார்யன் கீ₃தை பதினெட்டோத்திலும் நெறியெல்லாமெடுத்து உரை(திருவாய்.4-8-6)க்க தை₃வீஸம்பத₃மபி₄ஜாத (கீ₃தை.16-5)னை அர்ஜூநன் இத்தைக்கேட்டு, “நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்த₄ா”(கீ₃தா.18-73) என்றுஞ்சொன்னைப் போலே நீர் உம்முடைய அஜ்ஞாநாதி₃களடையப் போய் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததாகச் சொல்லாநின்றீர்; இது அகுடிதமாயிருந்ததீ! என்ன; ப்ரளயகாலத்திலே இந்த ஜக₃த்தாக நோவுபடப்புக, இத்தையடையத் தான் அதிஶீஸாவாயிருக்கத் தன் ரிறியவயிற்றிலே வைத்து, “ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ சோலைசுழ் ருன்றெடுத்தாய் சொல்லு” (முதல் திருவ-69) என்னும்படியிருக்கிற ஓராலிலோட்டைக்கொட்டை போராதாயிருப்பதோராலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்து இந்த ஜக₃த்தையடைய ரக்ஷித்தருளின அந்த அகுடிதக₄டநாஸாமர்த்த₂ய முடையவனுக்கு என்னுடைய விரோதி₄யைப் போக்கி எனக்கு ருஞாநத்தைப் பிறப்பித்தவிது சால அகுடிதமாயிருந்ததோ என்கிறுர்.

[ஆலமாமரத்தினிலைமேல்] “பாலாலிலை” (நாச்.திரு.13-2) என்கிறபடியே ஆலமாமரத்திலே நெரியில் பால்பாயும்படியிருக்கிற இளந்தளிரிலே. “மாமரம்” என்று விபரீதலக்ஷணயாய்ச் சிறியமர மென்றபடி. “இலைமேல்” என்கையாலே இந்த இலைக்குள்ளே அடங்கும்படியாய்த்து வடிவின் சிறுமையிருப்பது. [ஒருபாலகனுய்] யஸோத₃ாஸ்தநந்த₄யம் ப்ரெளட₄த₃ஸை என்னும்படி அத்₃விதீயனை ப₃ாலனுய். யஸோத₃ாஸ்தநந்த₃யமான க்ருஷ்ணனும் முரணித்திருக்கும்படி இவனுடைய ப₃ால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும்.

இந்த ப₃ால்யத்தை உபபாதி₃க்கிறார் மேல்; [ஞாலமேழு முண்டான்] சிறுப்பிள்ளைகளாயிருப்பார், புரோவர்த்தி பத₃ார்த்த₂ங்களடைய எடுத்து வாயிலிடு மாப்போலே, “‘மஞ்சாடுவரையேழும்-ஈசன்’” (பெரிய.திரு.2-10-1) என்கிறபடியே ஸப்தலோகங்களையும் இவற்றைச் சூழ்ந்த கடல்களேழையும் குலபர்வதங்களேழையும் மற்றுமுள்ளவையுமடைய வெடுத்து அமுதுசெய்தான். தே₃வதிர்யங்மநுஷ்ய-ஸ்த₂ாவரளுபமான ஜகத்தையடையவமுது செய்யாநிற்க, ஒருஸ்த₂ாவரமுண்டாய் அதின்தளிரிலே இடம்வலம்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகையாகிற விந்த அகுடிதங்களைச் செய்தவனுக்கு அந்த தே₃ஸகாலதே₃ஹ ஜந்மங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே எனக்கு ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, இதுக்கு விரோதி₄களான அஜ்ஞாநாதி₃களைப் போக்குகை சா அகுடிதமாயிருந்ததோ, என்னுற்போக்கி

கொள்வதன்றே அரிது, அவனுக்கரியது உண்டோ. ப்ரளயத்தில் அகுடிதகுடந்தோடொக்கும் என்னையகப்படுத்தினபடி. [அரங்கத்தரவினையான்] ஸம்ஸாரப்ரளயத்தினின்றுமெடுக்கக் கிடக்கிறபடி. அவ்வாலினின்றும் இங்கேவரச் சருக்கினவித்தனை. இப்ரமாதாத்தோடே கூடின செயலைச் செய்தானென்று படியப்படுமவர்கள் அச்சங்கெடும்படி கிடக்கிற இடம்.

[அரவினையான்] அந்தப்ரளயஜலதி⁴யிலே இந்த ஜகாத்தையடையத் தன் திருவயிற்றுக்குள்ளே வைத்து, தான் அத்யந்தம் ஶரிசாவாய், ஆலிலையன்று பேர்மாத்ரமான தோரிளந்தளிலே இடம்வலங்கொண்டு கண்வளராநின்றன. “இப்படிப் பெரிய ஜகாத்தையெல்லாம் அமுது செய்தால் அருதொழிதல், அமுதுசெய்த அண்டாத்தின் பெருமையாலும் இவற்றின் சிறுமையாலும் வயிறு விரிதல், ஆலமிளந்தளிலே இடம் வலங்கொள்ளப் படுக்கால் கடலிலே புக்குப்போதல் செய்யிற் செய்வதென்ன?” என்று வயிறு பிடிக்க வேண்டாதபடியிலே *திருவரங்கப் பெருநகராகிற பெரியகோயிலிலே, இருளிரியச்சுடர்-அநந்தனென்னு (பெரு.திரு.1-1) மனை யென்கிற பெரியபடுக்கையிலே மொசு மொசென்று வளர்ந்த பெரியவடிவும் தாழுமாய்ப் பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளினபடி. அங்குப் பாரிவரில்லையென்கிற குறையுமில்லையிலே. படுக்கை பான இவன்றுன் “சிந்தாமணிமிவோத்வாந்த முத்ஸங்கேநந்த போகிந்” (ர.ஸ்த.1-8) அங்கிறபடியே ஜகதுபாதாநமாய் இருப்பதொரு

சிந்தாமணியை யுமிழ்ந்து இத்தை யாரேனுமொருவர் இருய்ஞ்சிக் கொள்ளில் செய்வதென்னென்று தன் மடியிலே வைத்துக் கரண்ட₃கமிட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறுப் போலேயிருக்க, “தீமுகத்துநாகனை” (நாச்.திரு.11-1) என்றும், “ஆங்காரவாரமது கேட்டழலுமிழும் பூங்காரரவனை” (நான்.திருவ.10) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே இவ்வஸ்துவுக்கு என்வருகிறதோவன்று தன்னுடைய ப₂ண மண்ட₃லங்களாலே விஷாக்ஞியை யுமிழ்ந்துகொடு நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலே அவாந்தர-ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டவர்களை, தன் திருவயிற்றில் வைத்து ரக்ஷித்தான்; ஸம்ஸாரமாகிற மஹாப்ரளயத் திலே புக்கவர்களை “ஸ்ரீமாந் ஸாக₂ஸாப்த:₃” (ராஸா.38-23.) என்றும், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” (திருமாலை-23) என்றுஞ் சொல்லுகிற தன்கிடையழகைக்காட்டி ரக்ஷித்தான்.

இப்படிக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் வடிவிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறூர் மேல்; [கோலமாமணி யாரமும்] ஸ்ரீகௌஸ்துப₄ம் போலே மஹார்க்க₄மாய்ப் பெருவிலையனை மாணிக்கங்களாலே அழுத்தப்பட்டுத் திருமேனிக்கு அலங்காரமான ஹாரத்தையும், [முத்துத்தாமரமும்] த்ரிஸரம் பஞ்சஸரம் ஸப்தஸரம் என்றுப் போலே சொல்லுகிற திருமேனியின் மார்த்த₃வத்துக்கு அநுரூபமான குளிர்த்தியையுடைய முத்துவடங்களையும்.

[முடிவில்லதோரெழில்நீலமேனி] அவதி₄காண வொன்றை அழகையுடைய நெய்த்ததிருமேனி.

அபரிச்சே₂த்₃யமாய் அத்₃விதீயமான ஸமுத₃ாய ஶோபை₄யை உடையதுமாய். [நீலமேனி] இந்த ஆப₄ரணங்களாலும் ஸமுத₃ாய ஶோபை₄யாலும் ஓரழகு வேண்டாதபடி இவைதனக்கு நிறங்கொடுக்கும் படி, “மல்குநீலச்சுடர்தழைப்ப” (திருவாய்.7-4-4) என்கிறபடியே “நீலதோயத₃ மத்யஸ்த₂ா வித்யுல்லேக₂ா”(தை.உப.4-13-2) கல்பமானவடிவு. “த்₃ருதகநகஜகி₃ரி பரிமிளுதுதுதி₄ ப்ரசலிதலஹரிவத்” (ர.ஸ்த.1-86) என்கிறபடியே அந்தத்திருமேனி தன்னைப் பார்த்தாலும் அறப்பளபளத்து அத்தை நீக்கி உள்வாயிலே கண்ணையோட்டிப்பார்த்தால் காண்கிறவன் கண்களிலே குளிர அஞ்ஜநத்தை எழுதினுப்போலேயிறேயிருப்பது. அவனுக்கு ஆநந்தத்துக்கவதி₄யின்றிக்கேயொழிகிற தும் வடிவின் வைலக்ஷண்யத்தாலேயிறே.

[நிறை கொண்ட தென் னெஞ்சினையே] என்னுடைய ஹ்ருத₃யத்திலுண்டான பூர்த்தியை அபஹரித்தது; என்னகவாயில் க₃ாம்பீர்யத்தையும் போகவடித்தது. இந்த ஜகத்து கரணகளேப₃ரங்களை இழவாமல் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துக் காத்தவனையிருக்க அவனுக்கபிழுமதமான அவ்வடிவு என்னுடைய கரணத்தை யழித்தது.

[ஜையோ] பச்சைச்சட்டையிட்டுத் தனக்குள்ளத் தைக் காட்டி எனக்குள்ளத்தையடையக் கொண்டான். நான் எல்லாவற்றையுமநுபுவிக்க வேணுமென்றிருக்க வானக்கு அநுப₄வபரிகரமான என்னெஞ்சைத்

தன்பக்கலிலே இமுத்துக் கொள்வதே! ஜயோ!
என்கிருர்.(9)

கொண்டல்வண்ணைக்கோவலனுய் வெண்ணெய்
உண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றிருன்றினைக் காணுவே. (10)

அவஸ்— நிகுமத்தில்; இவ்வாழ்வார், இவ்வுருக்குப்
புறம்புள்ள தே₃ஸங்களிலுள்ளாரடைய ரஜஸ்தம:
ப்ரசுரராய் ஶப்த₃ாதி₃, விஷயப்ரவணராய் அதுதானும்
நேர்கொடுநேர் கிடையாமையாலே அர்த்த₂ார்ஜூநாதி₃
களிலே இழிந்து *பெரியதோரிடும்பை பூண்(திருமாலீ-
5)டிருக்கிறபடியையும், இவ்வுரிலுள்ளார்
பரமஸாத்தவிகராய் நிரதிஶய பே₄ாக்யபூதராயிருக்கிற
பெரியபெருமாளை அநுபுவித்துக்கொண்டு
*தொண்டுபூண்டமுத முண்டு களித்திருக்கிறபடியை
யுங்கண்டு, “வரம் ஹாதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜூராந்தர்
வ்யவஸ்தீதி: ந செளரிசிந்தாவிமுக₂ஜூந ஸம்வாஸ
வைசூஸம்” (செளநகஸம்ஹிதா) என்று
புறம்புள்ளாரோடு பொருத்தமின்றிக்கே, இவ்வுரைப்
பார்த்தால் “ஸர்வபுண்யமயோ தே₃ஸ:” (?)
என்கிறபடியே “பவித்ரானும் ஹி கோவிந்த₃: பவித்ரம்
பரம்” (பார.வந. 88-27) என்னும் பரமபாவநரான
பெரியபெருமாள்தாழும், “சிட்டனே செழுநீர்த்
திருவரங்கத்தாய்” (திருவாய் 7-2-4) என்று
இவ்வுரோட்டோடு ஸம்பந்த₄த்தாலே பாவநபூ
ரென்னும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடை

தாயிருக்கையாலே, நாம் இவ்வுரிலே புகுருகை இவ்வுருக்கு மாலிந்யாவஹமென்றுபார்த்து, “அங்குற்றேனல்லேன் இங்குற்றேனல்லேன்” (திருவாய்.5-7-2)என்கிறபடியே பிறருடைய நெச்யத் தாலே அங்குப்போகவும்மாட்டாதே தம்முடைய நெச்யத்தாலே இங்குப்புகவும்மாட்டாதே ஆந்தராளிகராய் “உத்தரம் தீரமாஸாத்ய குஸ்த₂ ஏவ வ்யதிஷ்ட₂த” (ரா.யு.17-8) என்ற ஸ்ரீவிடீஷணம் வானிப்போலே அகமகிழுந் தொண்டர்வாழும் (பெருமாள்.திரு1-10)படி *அன்பொடுதென்றிசை (பெருமாள்.திரு1-10) நோக்கிக்கொண்டு கண்வளருகிற பெரியபெருமாளுடைய த்ருஷ்டி பாதமான தென்னாற்றங்கரையைப் பற்றி நின்றார்.

பெரியபெருமாளும் “ஈஸ்வரோஹமஹம் போகீநாந்யோஸ்தி ஸத்ருஶோ மயா” (கி.தை.16-14) என்று தே₃ஸமாக அஹங்காரக்ரஸ்தமாய் ஸப்த₃ாதி₃விஷயப்ரவணமாய் நோவு படாநிற்க, இவர் இப்படியாவதே! என்று மநஸ்ஸிலே போரவுகந்து “நிமக்ந ஆபःப்ரணவः” (?) என்கிறபடியே இவரளவிலே திருவுள்ளம் பேராறுமண்டி, *நிஹீநாநாம் முக்யம் ஸரண(ர.ஸ்த.1-110)மான திருவடிகளைக் கொடுவந்து இவருடைய திருவுள்ளத் திலே “என்கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே” என்று ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாக ப்ரகாஸரிக்கும்படி வைக்க, அந்தத்திருவடிகளை அநுஸந்தித்து, தம்முடைய மநஸ்ஸானது ஜ்ஞாநாஸ்பத₃மாகையாலே அந்தத் திருவடிகளுக்கு மேலான திருப்பீதாம்ப₃ரமும்

திருவரையுமான சேர்த்தியை மடிபிடித்தநுபுவித்து, இப்படி கரணமும் நாமும் அநுபுவிக்கும்படி நம்மை யுண்டாக்கிற்றுத் திருநாபீகமலமன்றேவன்று அத்தை அநுபுவித்து, மேன்மைக்கும் ஸெலஸப்புயத் துக்கும் பட்டங்கட்டியிருக்கிறோம் நாமல்லோமோ என்று திருவுதூர பந்தநம் தன்பக்கலிலே வரவிசிக்க அத்தை அநுபுவித்து;

அதுக்குமேலேயிருக்கிற திருமார்பானது
 தன்னுடைய ஹாராத்யாபுரணங்களையும்
 பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமான
 மேன்மையையுங்காட்டி இசித்துக் கொள்ள அந்தத்
 திருமார்பை அநுபுவித்து, அந்தப் பிராட்டிக்கும்
 ஹாராத்யாபுரணங்களுக்கும் ஆஸ்ரயமான திருக்
 கழுத்தை அநுபுவித்து, அதுக்குமேல், வாயில்
 “ஸர்வதூதேபுயோ-அபுயம் -தூதாமி” (ரா.யு.18-
 33) என்றுப்போலே சொல்லாநிற்கச்செய்தே
 அநுபுவிக்கிற நாய்ச்சிமார்க்கு அகப்பட, “வாயழகர்
 தம்மையஞ்சுதும்” (நாச்.திரு.10-3) என்று கண்களைச்
 செம்பிளித்தநுபுவிக்கும்படி ஸ்வாபுவிகஸெலந்தூர்-
 யத்தையுடைத்தான் திருவுதூரத்தை அநுபுவித்து,
 இப்படி அவயவங்களை அநுபுவியா நிற்கச்செய்தே
 இடையில் தீவ்யாயுதங்களும் இறுய்ஞ்சிக்கொள்ள
 அவற்றை அநுபுவித்து, “அபுயம் -தூதாமி”
 (ரா.யு.18-33) என்றுப்போலே சொல்லுகிற
 வார்த்தைகளை மேலெழுத்திட்டுக் கொடுக்கிற குளிர்ந்த
 கடாக்ஷங்களை உடைத்தான் திருக்கண்கட்டு
 அநுபுவித்து, பாலும் பழமும் கண்டஶர்க்கரையுமான

ரஸவஸ்துக்களைச் சேர்த்து புஜிப்பாரைப்போலே இந்த அவயவங்களோடுண்டான சேர்த்தியால்வந்த அழகையும் ஸ்வாபாவிகமான அழகையு முடைத்தான திருமேனியின் பசங்கூட்டான ஸமுதாயபோடையையும் அநுபவித்தாராயிறே கீழ் நின்றது.

இவருடைய இப்படிப்பட்ட மாநஸாநுபவத் தையும் மந்திரவகமான வாசிகாநுபவத்தையுங் கண்ட பெரியபெருமாள், இப்படி குணவிஷ்டராய் அநுபவிக்கிறபடியைக்கண்டு, “த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:” (ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்தவம்) என்கிறபடியே அவரையழைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்படி அவரளவிலே அபிநிவிஷ்டராகையாலும், “கஷ்ணோபி தே யத்விரஹோதி துஸ்ஸஹ:” (ஸ்தோ.ர.56) என்கிறபடியே தம்மை யொருகால் காணவேணு மென்னும் ஆசையுடையாரை கஷ்ணகாலமும் பிரிந்திருக்கமாட்டாமையாலும் அவரை அழைப்பித் துக்கொள்ள வேணுமென்று பார்த்தார்; இனி, நாம்போய்க் கொடுவரவென்றால் “அஸங்கேதமநா ஸாபம்” (?) என்றுப்போலே சொல்லுகிற ஸங்கல்பத்தைக் குலைக்கவேண்டுகையாலே அதுசெய்ய ஒண்ணுதாயிருந்தது; இனி இவர்தாமே வரவென்றால் அதுவும் தமக்கு ஸ்வரூபஹாநியாய் இருந்தது; ஆனபின்பு விபீஷணம் வானை மஹாராஜைரயிட்டு, “ஆநயைநம்” (ரா.யு.18-34) என்றுப்போலே இவரையும் ஒருவரையிட்டழைப் பாக்க வேணுமென்று பார்த்தார்;

அந்த விபீஷணன் ராஜ்யகாங்க்ஷியாய் இருக்கையாலே அருகுநிற்கிற இளையபெருமாள் நிற்க, ராஜ்யகாங்க்ஷியாய் ஹரிஸ்ரேஷ்டரான மஹாராஜை இட்டழைத்துக்கொண்டாப் போலே, “சென்றதாமென சிந்தனையே” “அடியேனுள்ளத் தின்னுயிரே” “என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே” “நிறை கொண்டதென்னெஞ்சினையே” என்றுப்போலே இவர் மந்நபரராயிருக்கையாலே மந்நபரராய் ஸ்ரேஷ்டராயிருப்பாரொருவரை யிட்டழைப்பித்துக் கொள்ள வேணுமென்று பார்த்து, அருகே ஸேவித்திருக்கிற லோகஸாரங்க, மஹாமுநிகளைப் பார்த்து, “ஆநயைநம்” (ரா.யு.18-34) என்று திருவுள்ளமாக;

அவரும் எப்போதும் பெரியபெருமாளை ஸேவித்திருக்கையாலே, பெரியபெருமாள் அபிஜிந வித்யாவ்ருத்தங்களால் பூர்ணராயிருப்பாரைப் பார்த்தருளி, ஏகாந்தங்களிலே “இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில் தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மின்” (திருமாலை-42) என்று உபதேஶரிக்கக் கேட்டிருக்கையாலும், “நின்திருவெட்டெடுமுத்துங் கற்றுநான் உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை” (பெரிய.திரு 8-10-3) என்றும், “ஆரெண்ணும் நெஞ்சடையாரவரம்மை யாள்வாரே” (பெரிய.திரு 2-6-2) என்றும், “பங்கயக்கண்ணைப் பயிலுந் திருவடையார் யவரேலுமவர் கண்ணர், பயிலும் பிறப்புடைதோ றெம்மையானும் பரமரே” (திருவாய் 3-7-1) என்றுப்போலே ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்யக்கேட்டிருக்குமவராகையாலே கடுகப்போய்

அவரை அருள்பாடிட்டுத் தாம் ஶரிஸாவஹித்துக் கொண்டுவர;

இவரும் பெரியபெருமாளுடைய கேள்வத் தைக் குலைக்கவொண்ணுதென்று முநிவாஹநராய் வந்துபுகுந்து பெரியபெருமாளைத் திருவடித்தொழு, பெரியபெருமாளும் “ஆவிர்ப்ப₃பூவ ப₄க₃வாந் பீதாம்ப₃ரத₄ரோ ஹரி:”(வி.பு.1-20-14) என்று ஸ்தோத்ரபரஞன ப்ரஹ்லாத₃னுக்கு வந்து ஆவிர்ப்ப₃பூவித்து அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுத்து, அவன் ராஜ்யாதி₃களிலே போதுபோக்கவல்லனாகையாலே அவன் பார்த்துக்கொடு நிற்கச்செய்தே “தத்ரைவாந்தரதீயத்” (ப₄ாக₃வதம் 7-10-31) என்றுபோக, பின்பு அந்தராஜ்யாதி₃களாலே ப்ரஹ்லாத₃னும் போதுபோக்கி இருந்தானிரே; இவர் அவனைப்போலே அன்றிக்கே, அநந்யஸாத₄நராய் அநந்யப்ரயோஜிநராயிருக்கையாலே நம் விஶ்வேஷம் பொறுக்கவல்லவரல்லரென்று பார்த்தருளி, தம்முடைய ஸ்வரூபாதி₃களைக்காட்ட, இவரும் ப்ரீதரான வளவிலே இவர் மாநஸாநுஸந்த₄நம் பண்ணுகிற த₃ஸையிலே, “ஆதி” “விண்ணவர் கோன்” “நீதிவானவன்” “அரங்கத்தம்மான்” என்றும், “உலகமளந்தன்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்று (ஃநர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்களைக் காகுத்தன்” என்றும், “விரையார் பொழில் வேங்கடவன்” என்றுப்போலே தம்முடைய பரவ்யூஹவிபூவார்ச்சா ஈதாரங்களையும் தம்பக்கலிலே அநுஸந்தீக்கையாலே இவற்றைத் தனித்தனியே அநுபூவிக்கவேணுமென்கிற ஓபேகைஷ இவர்க்கில்லையென்கிறவிடம் ஹருத₃யஸ்-

த₂ஞெய்க் கொண்டு;

உள்ளவாருள்ளிற் ஹெல்லாம் உடனிருந்தறி (திருமாலை-34)யா நிற்கச் செய்தேயும் இவரைச் சோதி₄க்கைக்காக இவற்றையும் இவர்க்குத் தனித் தனியேகாட்டி இவரங்குபுவிக்கும்படி பண்ணுவோ மென்று பார்த்தருளி, அது செய்யுமிடத்துப் புருஷார்த்தமாக வேண்டுகையாலே இவருடைய அபேகைஷயறிந்து செய்யவேணும், இல்லையாகில் இவர், நாம் அத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கக்கொள்ள, “ஏரார் முயல் விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே” (சிறியதிரும்டல்) என்னும் திருமங்கையாழ்வாரைப் போலே நிந்தித்தல், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரைப் போலே “அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” (திருமாலை-2) என்று காற்கடைக் கொள்ளுதல் செய்வரோ, அறியவேணுமென்று தந்திருவுள்ளத்திலே முன்னேரடிக் கொண்டத்தை அறிந்து, இவர், கடலிலே குளப்படி உண்டாமாபோலே “பூர்ணம்” (கட₂வல்லீ) என்கிறபடியே பெரியபெருமாள்பாடே எல்லா மில்லையோ, ஆனபின்பு எனக்குப் பெரியபெருமாளையொழிய வேறொருவரை அநுபுவிக்க ஸ்ரத்தையில்லை, எனக்குண்டானாலும் அவரையங்குபுவித்த என்கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணுவே” என்கிறுர்.

வ்யா: [கொண்டல்வண்ணை] கண்களுக்கு விஷயமிருந்த படி. “ந மாம்ஸசகஷாரபி₄வீஷாதே தம்” (ருக்வேதம்) “ந சகஷாஷா பஸ்யதி கஸ்சநைநம்” (தை.நா.1-10) என்கிற இலச்சினயை அழித்துத்

தன்வடிவைக்காணும்படி பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்துச் சொல்லுகிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, தம்முடைய பரவ்யூஹவிப₄வார்ச்சாவதாரங்களை இவரை அநுபவிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளத்திலே பாரிக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து இதென்ன ஒளத₃ார்யமென்று அந்த ஒளத₃ார்யகு₃ணத்தை நினைத்து “கொண்டல் வண்ணன்” என்கிறார். அன்றிக்கே, ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்ரயத்தாலே விடாய்த்த விடாய் தீரும்படியாய், “அத்₃ரெள ஶயாளுரிவ ஶீதளகாளமேகு₄:” (ர.ஸ்த1-82) என்கிறபடியே வர்ஷாகமான காளமேகும் போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன் என்கிறாதல். ஸ்ரமஹரமான வடிவைநினைத்து, “கொண்டல் வண்ணன்” என்கிறாதல். “வண்ணம்” என்று ஸ்வபுாவமாதல்; நிறமாதல். நம்மாழ்வாரும் “முகில்வண்ணநடியை அடைந்தருள் சூடியுய்ந் தவன்” (திருவாய் 7-2-10) என்றுரிமே.

[கோவலனுய் வெண்ணெயுண்டவாயன்] அந்த மேகுமானால் ஆகாஸத்தே கடக்கநின்று நீரை வர்ஷித்துப் போமித்தனையிறே; அங்ஙனன்றிக்கே இடையரோடு இடைச்சியரோடு வாசியற ஒருநீராகக் கலந்து தன்வடிவழகை அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினபடி. [கோவலனுய் வெண்ணெயுண்ட வாயன்] பராவஸ்த₂னுய்வந்து வெண்ணெயமுது செய்யில் மாளிகைச்சாந்து நாறுமே; சக்ரவர்த்தித் திருமகனுய் வந்தவதறித்த அவஸ்தையில் மேன்மை யாலே ராஜாவாக்கிச் சிலர் சீராட்டுகையாலே, வந்து

வெண்ணெய் களவு காணவொண்டதே; அதுக்காக; [கோவலஞ்சைய் வெண்ணெய் உண்டவாயன்] சக்ரவர்த்தி, தன்னுடைய ராஜ்யைச்வர்யத்தை புஜிக்கைக்கு “எனக்கொரு பிள்ளைவேணும்” என்று, “மஹதா தபஸா”(ரா.ஆ.1-11) என்கிறபடியே நோற்றுப் பெருமாளைப் பெற்றுப்போலே, ஸ்ரீநந்த₄கோபரும் “கானையர்க்கடிமனையில் தயிருண்டு நெய்ப்பருகநந்தன் பெற்றவானையன்” (பெரிய.திரு.5-5-3) என்கிறபடியே திருவாய்ப்பாடியில் கவ்யஸம்ருத₃தீ₄யடையப் பாழ்போகவொண்டதை என்று இத்தை புஜிக்கைக்காக நோன்புநோற்றுப் பெற்ற பிள்ளையாய்த்து க்ருஷ்ணன்.

[வெண்ணெயுண்டவாயன்] பெரியபெருமாள் கொறுட்டை மோந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய்நாறுநிற்கும். [வெண்ணெய் உண்டவாயன்] ஆஸ்ரிதருடைமையாகையாலே தத்ஸ்பர்ஶமாகாதேயென்று இன்றுமகப்பட அந்தக்குணுங்கு நாற்றம் வாயிலே தோன்றும்படியிரே பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுவது. “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ” (நாச்.திரு.7-1) என்று ஸந்தே₃ஹிக்கவேண்டாதபடியாய்த்து இன்றுமகப்பட வாய் குணுங்கு நாறும்படி.

[வெண்ணெயுண்டவாயனன்னுள்ளங்கவர்ந்தானை] கோவலஞ்சைய் வெண்ணெயுண்டாப்போலே கொண்டல் வண்ணைய் என்னுள்ளங்கவர்ந்தவனை. யஸோதை₃ப்பிராட்டியடைய நெஞ்சிலே பண்ணின ஸ்ரத்தை₃யை என்னெஞ்சிலே

வெள்ள...
நாள்:.....

பூர்வம்

பண்ணி புஜித்தவனை. அந்தத் திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் உறிகளிலே வெண்ணெயை வைத்துக் கள்ளக்கயிறுருவியிட்டு வைத்துப்போவர்கள்; அந்த உறிகளின் குறியழியாதிருக்க அந்தவெண்ணெய்களை வெறுந்தரயாக்கினுப்போலேயாய்த்து *அரங்கந் தன்னுள் கள்வரை(திருமாலை.24), நான்குறியழியா திருக்க என்னுடைய சிந்தையை யபஹரித்தபடி. [என்னுள்ளங்கவர்ந்தானை] வைத்தகுறி அழியாதிருக்க *வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கல(பெரியாழ் திரு. 2-9-1)மாக்கினுப்போலே, என்னுடைய ஶரீரங்குறி யழியாதிருக்க என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தான். கலமிருக்க வெண்ணெய் குடிபோனுப் போலேயாய்த்து இவருடம்பிருக்க அகவாய் குடி போனபடி. [என்னுள்ளங்கவர்ந்தானை] *தை₃வீ- ஸம்பத₃மபிஜ்ஞாத(கீத.16-5)ரான பெரியவர்களுக்கு படத் தந்தாழுடைய மநஸ்ஸை இவன் பக்கலிலே வைக்கவேணுமென்றுபார்த்து, அது செய்யப் போகாமல், “சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண” (கீத.6-34) என்றுப்போலே - பெருங்காற்றைத் தாம்பிட்டுப் பிடிக்கலாம், என் மநஸ்ஸை ஒரு அளவாக்கப் போகிறதில்லை என்னும்படியிரே மநஸ்ஸினுடைய சஞ்சலத்வமும் திமிறும்படியான மிடுக்கும்; அப்படி *நின்றவாநில்லாத (யெரிய.திரு.1-1-4) மநஸ்ஸை என்பக்கல் அபேகஷயின்றிக்கே இருக்க நானும் அறியாதபடி அபஹரித்துத் தன்பக்கலிலே சேர்த்துக்கொண்டான்.

[அண்டர்கோன்] இப்படி இடையரோடு

மிடைச்சிகளோடும் தண்ணியரான உம்மோடும் வாசியறவந்து கலந்து வெண்ணேயையும் மநஸ்ஸையும் அவன் களவுகண்டது— புறம்பு ஆளில்லாமையாலும் தன் குறையாலுமோவன்ன; *குட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி விண்ணேர்கள் நன்னீராட்டியந்தூபந்தரா நிற்கச்செய்தேகிழர், ஈட்டிய வெண்ணைய் தொடுவண்ணப்போந்(திருவிரு-21)தவதரித்ததென்கிறார். அன்றியிலே, “அண்டர்” என்று இடையரென்னுதல்; அண்டாந்தர்வர்த்திகளன்னுதல். [அணியரங்கன்] என்னென்சை அபஹரித்து *சேனுயர்வானத்தி(திருவாய்.5-3-9)லே போயிருக்கையன்றிக்கே, கண்ணிட்டுக் காணலாம்படி ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். ஸம்ஸாரிகளறவைத்தனப் படாதபடியாலேயிறே இக்கிடைகிடக்கிறது. [அணியரங்கனென்னமுதினை] தேவர்களம்ருதம் போலே உப்புச்சாறுய் எட்டாநிலத்திலே இருக்குமதன்றிறே இவருடைய அம்ருதம்.

[அண்டர்கோனணியரங்கனென்னமுதினை] “அளப்பரிய வாரமுதை அரங்கமேயவந்தனைனை” (திருநெடு-14) என்கிறவம்ருதமிறே. [அமுதினைக் கண்டகண்கள்] இந்தக் கண்கள் இவரைக் காணுதொழியப்பெற்றதாகிலும் புறம்பே போகலாய்த்து; காட்சிதான் அரைவயிறுய்த்ததாகிலும் புறம்பு போகலாய்த்து; அங்ஙனன்றிக்கே, பூர்ணங்குபாவம் பண்ணின கண்கள்.

[கண்டகண்கள் மற்றுள்ளினக்காணுவே]

அம்ருதபாநம் பண்ணினாரெப் பாலையுஞ் சோற்றையுந் தீற்றப்போமோ? [மற்றென்றினைக் காணுவே] “புாவோ நாந்யத்ரகுச்சுதி”(ரா.உத்.40-15) போலே. இந்தப் பெரியபெருமாள் தம்மை கேஸாதி₃பாது₃ந்த மாக அநுபுவிக்க வேணுமென்று பார்த்தாலும் ஶக்தனல்லேன்.

“என்னுள்ளங் கவர்ந்தான்” என்கையாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணினபடியைச் சொன்னார்; “கண்டகண்கள் மற்றென்றினைக் காணுவே” என்கையாலே துருஷ்ட்யபஹாரம் பண்ணின படியைச் சொல்லுகிறார். அல்லாதார் திருநாமப்பாட்டுப்போலே தம்மைச் சொல்லிற்றிலர்; “விஸஸ்மாரதது₃ாடத்மாநம்” (வி.பு.1-20-2) என்கிறபடியே தாம் போகுப்ரவண ராய்த் தம்மை மறக்கையாலே. புலம் *ஸது₃பஸ்யந்தி (ருக்ஃ, வேத�₃.1-2-7)யாகையாலே அது இங்கே ஸித்தி₄க்கையாலே புலத்துக்குபுலம் வேணுமோ வென்று சொல்லிற்றிலர். இந்தகண்கள் புறம்பே சிலவற்றைக்காணவேண்டுவது இங்கே சில குறையுண்டாகிலன்றோ.

இவர்பக்கல் ஒளது₃ார்யமில்லையென்று போகவோ? வடிவிற்பசையில்லையென்று போகவோ? ஸௌபர்யமில்லையென்று போகவோ? நஞ்சுக்குப் பிடித்திருந்ததில்லையென்று போகவோ? மேன்மை யில்லையென்று போகவோ? ஸௌலபு₄யமில்லை

யென்று போகவோ? போக₄க்₃யதையில்லை யென்று
போகவோ? அநுப₄வத்தில் குறையுண்டென்று
போகவோ?

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்
அருளிச்செய்த
அமலாத்திபிரான் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
திருவடிகளே ஸரணம்.

நாயனார் வ்யாக்யானத்தில் பாட ₂ பே ₄ த ₃ ங்கள்		
பக்கம்	வரி	வேறுபாடும்
49	14 அர்ச்சாருபமாயிருக்கச் செய்தேயும் பெரியபெருமாள்	பெரியபெருமாள் அர்ச்சாருபமாயிருக்கச் செய்தேயும்
52	12 ஈரிலைபெறும்	�ரிலை போரும்
57	13 தாலெருத்தன் ஸாத் ₃ த ₄ ஞகையன்று	தன்னைவருத்தி ஸாத் ₃ த ₄ ஞகையன்று
62	7 கால்தாழ்ந்ததித்தனை	கால்தாழ்ந்தானித்தனை
74	1 சுண்டுவில்	சுண்டுவிரல்
75	19 விக்ரமித்தபடி	நிமிர்ந்தபடி
77	2 விடாயர்க்கு	விடாய்க்கு
77	24 திருப்பீதாம்புரத்தே	திருப்பீதாம்புரத்தைக்
81	4 திரியாநிற்குமாய்த்து	திரியுமாப்போலே என்கை
113	3 உபாத் ₄ யர்த்த ₂ மாக	ப்ரீத்யர்த்த ₂ மாக
131	7 பொசுக்கென பன்றி	பொசுக்கின பன்றி
138	26 ஊரழிபூசல்	ஊழிபூசல்